

கனுக்கணம்

ஸாகித்யபணாளன
கெ. நாராயணப்பிள்ளை

ക്രിസ്തവ്യാർ

സാമുദ്ദേശ്യാധികാരികൾ നാശം
എറണാറക്കിളം.

Printed at Narmada Press, Ernakulam.

Copies 1000.

ക്രാൻസ്യൂൾ

സംഗീതപ്രഭാഷണം
പി. കെ. കാരണാവിളി

പരിഷത് ബക്കറ്റേർ
മോസ്റ്റിറൽ റോഡ്, ഏറ്റാക്കൽ.

വില 1ക.

KUNCHAN NAMBIAR

BY
SAHITYA PANCHANANAN
P. K. NARAYANA PILLAI

JANUARY 1958.

RIGHTS RESERVED

PUBLISHERS
Sahitya Parishath C. S. Ltd.

PARISHATH BOOK STALL
HOSPITAL ROAD, ERNAKULAM.

Re. 1 - 00

P R E F A C E

The first treatise in this book, is in substance the paper on Kunchan Nambiar which I read under the auspices of the Government Lecture Committee. I would fain have allowed it to perish with its delivery there had it not been for the guarantee afforded by a few friends that it deserved to survive the function in the Town Hall and if printed it would serve as a general introduction to Nambiar's work. A few slight additions which could not be conveniently attempted in the essay, considering the claims of time, have been made to it, in publishing it in the present shape. But even here I am sorry I was not able to examine some of the new theories such for example as point to Kidangoor as the birth-place of Nambiar and to a certain Nambudiri Brahmin as his father, chiefly owing to the lack of reliable information. Yet the reader will note that I have not scrupled to draw too freely upon uncorroborated traditionary accounts. Conscious as I am that the existence or even the prevalence of a tradition is no voucher for its truth. I thought, I was warranted, seeing that the very traditions are becoming rare and difficult to have in getting together as many of them as I could. In the light of further researches or by abler hands they may be either confirmed or knocked on the head. I myself hope to do something more in the next edition of this book, if such a thing be ever called forth.

The critical portion of the book, I fear, will fail to win the approbation of the professional reviewers and journalistic knight-errant, our arch-benefactors, who though always striving and vying with each other, by the congenial exercise of frothy vituperation, to bring dawn to this benighted land of ours - benighted as mirrored in their benighted brains - do me occasionally the service of amusing me by their fits of critical headache brought on by ineradicable envy. The indulgent reader will find that in spite of all the critical ploughing up of our literary field one of the chief features if not the chief feature of Nambiar, our people's poet - I mean his satirical aspect had not hitherto been brought to prominence. In this as well as a few other points, if the student of literature concedes that I may legitimately put forth a modest claim for originality I think I shall be sufficiently rewarded.

Little remains to be added in this prefactory notice except to thank the Lecture Committee for having kindly sanctioned the essay.

P. K. Narayana Pillai

H. H. The Maharaja's College.

13th Nov. 1906.

ക്രിസ്തവ നമ്പ്രാർ

ഒന്നം അദ്ദേഹം

അവലപ്പുണ്ട് ശ്രീക്രിസ്തവമിക്കുത്തിൽനിന്നും മുന്ന് നാലു വിളിപ്പാട് തെക്കായി “നന്ദ്യാർമം” എന്ന പേരുണ്ട് ഒരു ചെറിയ ഭവനം ഉണ്ട്. അവിടും ഇപ്പോൾ ഒരു പരബ്രഹ്മാവാസിന്റെ കെക്കവഗ്രഹമാണെന്ന് തൊന്തനും.. ഏകദേശം ഒന്നരുട്ട് തവച്ചിന്തനമുണ്ട് അവിടെ വസിച്ചിരുന്ന ആരം ഇപ്പോഴെന്നു കെക്കവഗ്രഹാരാഖ്യാനിൽനിന്നും വളരെ ഭീനനായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അദ്ദേഹം ധന്തുരീരനായി ക്ലാറ്റാലോഷാസംസ്ഥാനത്തിൽ ജീവിക്കുന്നു. ഉദ്ദേശ്യവത്തായ പ്രജാശക്തികോണ്ട് കേരളിയാണ് ഭാഷയ്ക്ക് വികാസവും വിശ്വാസവും, സാഹിത്യരാജം, അസാമാന്യസവത്തുകളും സന്ധാരിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ട് ഇവ മഹാഭാര്ത്തിന്റെ പാസന്മാനമായിരുന്ന പ്രസ്തുത വേഗത്തെ, പ്രക്കുപ്പീയൻ, വേർപ്പംസംവത്തു് മുതലായ ആംഗവകവിത്രേഷ്യമാങ്കെ വാസസ്ഥലം മുതലായവയെ സാഹിത്യരാജിക്കും ചെന്ന സന്ദർഭിക്കുന്നതുപോലെ ഭാഷാഭേദാനീകരം ഇപ്പോൾ ചെന്നകളുണ്ടുമാനിക്കണമാറില്ലോ. ഇരുപ്പിടയ്ക്കു തുണ്ടാതുപ്പുകൾ സ്കൂൾ സാമ്പാദന നിലനിൽക്കുന്നതിനുവേണ്ടി തിരുത്ത് എന്ന സ്ഥലത്തുപെട്ടു വരുന്നതായ ധനാഭ്യർഷിക്കു സദ്ഗുരുമാരുമായി ഒരാറംഭേദം അവലപ്പുണ്ട് കാണുന്നതില്ല. ‘എക്കിലും അനേകം കാട്ടുള്ളിക്കാർ മുൻപറഞ്ഞ വേഗത്തിൽചെന്ന പ്രഭക്ഷിണംവച്ചു തൊഴുതുപോകുന്നതു കണ്ണിട്ടുള്ളതായി’ ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ആളുകൾ വളരെപ്പോൾ

എന്നോട് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അമവാ ഭാഷാകവിതയാകന നാലോ മണിയലത്തിൽ അതിപ്രകാരമാറ്റമായിനിന്നും ജനങ്ങളെ ആളുവാഴ രഹിതമാരാക്കിത്തീകരിക്കുന്ന ഈ നക്ഷത്രത്തിനും ബാഹ്യങ്ങളായിരിക്കുന്ന ബഹുമാനപ്രകടനങ്ങൾ ഇല്ലെങ്കിൽ എൽ്ലെങ്കിൽ ഏപ്രിൽ ഫാനിയുള്ളൂ? ഈ മഹാനാകട്ട് ഭാഷയിൽ പുതുതാരെയാൽ സാഹിത്യസം സ്ഥാനം നിന്നില്ലോ? അതിന്റെ അധിപതിയായിനിന്നും ഭാഷാഭിരാഗികളിൽ മാനസിക്കുള്ളാലാറുപരായ ക്രമത്തെ കൈപ്പുറാറിവ കുറഞ്ഞു. ഇതിനും ഇല്ലെന്നതിനുംലൂ അവകാശങ്ങൾ എന്നെല്ലാമെന്നു നിന്നുംയിക്കുന്നതിനാകനും ഇതിനുപരി യത്രിച്ചുകൊള്ളുന്നതും. ഈ മഹാശംഗി ആദരണിയമായ നാമധേയം കിംവൻനവ്യാർ എന്നാകനും എന്നും ഇപ്പോഴേക്കും നിങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ.

കവികളിടെ ജീവചരിത്രങ്ങളിലും പ്രക്രിയാ ജനങ്ങൾ ജീജ്ഞാനാർക്കുലാകനും. നാലോട് സരസമായി അരമണിക്കൂർ സംസാരിക്കുന്ന ദിവ്യനെപ്പുറാറി നമ്പരക്കുന്നപ്പോരോ ജീജ്ഞാനം യഥാക്കന്നസ്ഥിതിക്കും, റസാത്തകങ്ങളായ വാക്യങ്ങളെക്കാണ്ടു വ്യാപാരംചെയ്യുന്ന കവികളെപ്പുറാറി ജനങ്ങൾക്കിപ്പാരം ആകാംക്ഷി അക്കരിക്കുന്നതും സ്വീകാര്യം ന്വൃതമായിരിക്കുമ്പോൾ. കിംവൻനവ്യാർ ജനങ്ങൾം കിള്ളിക്കരിച്ചിരിക്കുമ്പോൾമാകനും. കിള്ളിക്കരിച്ചി, കിള്ളിക്കരിച്ചി എന്ന ഭാവിച്ചും അതിനു സംസ്തു തത്തിൽ ‘ആകപ്പറം’ എന്നും ഭക്തനാമധേയം കാണുന്നുണ്ട്. കിള്ളിക്കരിച്ചിയും അതിനടക്കത്തുള്ള തിങ്കവിലപുരുഷലയം നവ്യാക്കുന്ന ജന നകർലത്തും കൊച്ചുരാജാവിന്റെ വകയായിരുന്നു. പക്ഷേ, കിള്ളിക്കരിച്ചിപ്പിനിടും, ടിപ്പുവിന്റെ ആകുമക്കാട്ടക്കാറും ഉത്തരകേരളത്തിൽ ചുറിയടിച്ചതിനോടുള്ളിയാണുന്ന തോനുനു, ചിന്നിച്ചിതറി നയജനരായ ബ്രിട്ടീഷുകാർഡെ കൈവശത്തിൽ പെട്ടു. തിങ്കവിലപുരുഷല ഇപ്പോഴും കൊച്ചുസംസ്ഥാനത്തും ചേറ്റ് താകനും. കുവിയുടെ ജനനം കൊല്ലും 1880-ാമാണ്ടിന്റുംകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഖ്യൻ ഒരു നവ്യാക്കത്തെനും കിംവൻന സഹാദരനായി ഭാമോദരൻ എന്നോരു നവ്യാക്കം അദ്ദേഹ

തതിനോ അനാന്തരവരവാങ്ങായിരുന്നാമിതികഴി സഹോദരിയായി ചുരുക്കിയപരമാം ഒരു നിലയാൽ മാറ്റായിരുന്നു. അഭിജ്ഞാന ശാക്ഷിത്വം ആട്ടക്കമെന്നായിരുന്നു. രചിച്ചിട്ടുള്ള രാഖവൻനവ്യാർ കിഞ്ചൻനവ്യാർട്ടെ ഒരു ഭാഗിനേയനാണെന്നു ചീലക്ക് അഭിപ്രാ യമുള്ളതായി കാണുന്നു. കിഞ്ചൻനവ്യാർട്ടെ ബാല്യത്വത്തിലെ കവനങ്ങൾ, എന്ന വിചാരപ്പൊന്നിടയുള്ള തുതികൾ നോക്കേയ തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യവിദ്യാഭ്യാസം കാവ്യനാടകകാലക്കാര പഠിത്തം ഇന്നോടെത്തുടർന്നു ആയിരുന്നുനു സ്ഥാപിച്ചുമാക്കി (വിശി ഷുമായ സരസപതിവിലാസം ദിവ്യജന്മപ്രസാദം കൊണ്ടപ്പോൾ ഉണ്ടാകയില്ലെന്ന വിശ്രാംസനിപ്പിയുള്ളുവർ പതിവിപോലെ നവ്യാരംപ്പറവിയും കമകൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്). പുത്രികളെ വെളിക്കിച്ചുകൊടുപ്പാൻ ധാരിച്ചിട്ടുണ്ടാക്കിയ സപ്ലായന്വും കൊണ്ടു കിള്ളിക്കരിച്ചുയിരിക്കുന്നു. ചെന്നാചേരൻ ഒരു സാധ്യമുണ്ടുമെന്ന് പണാക്കിച്ചി കൂളിക്കെടുവിൽവച്ചിട്ടു കൂളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുവെ, ആ വഴി കടന്നപോയ ഒരു പത്ര കിഴിയുടെ മുകളിൽത്തന്നു അതു മുടത്തകവണ്ണം ചാണകമിട്ടുന്നു. നന്ദി കൂളിച്ചുകഴിഞ്ഞു പോരാ കിഴി കാണായ്ക്കാൽ രാളിരെ തേരിച്ചു അവലത്തിൽ പോയിരുന്നും അനാന്തരം നവ്യാർട്ടെ മാതാവായ നണ്ണിയാർ ഗോമയം വാക്കുവാൻ ചന്ദ്രപ്പോരം കണ്ണകിട്ടിയ കിഴി ഉടമ സ്ഥമനായ മ്രോഹമണം കൊണ്ടുകൊണ്ടുള്ള എന്നും അതുകൊണ്ടു സ്ഥാപിച്ചുനായ അദ്ദേഹം “പ്രസിദ്ധനായ പുത്രനണ്ഡാകട്ട്” എന്ന നണ്ണിയരുടെ അനാഗ്രഹിച്ച ഫൈനാഡാൻസ് ഒരു കമ. ഇനിയോക കമാളുള്ളതും സംസ്ഥാനത്തിലാകയാൽ കുറെക്കൂടി ശൈരവലാവു മുള്ളുന്നും. അതു “മഹാനമഹിതം” എന്നാൽ അവലപ്പും തലവടിച്ചിരിക്കുന്നും എന്നിക്കും അയച്ചതനിട്ടുള്ളതാകുന്നു. “കടം ചിൽ സ സപ്തവാഷികോ മൃതഗ്രഹംപ്രതി ഗദ്ധൻ മലേപ്യമായും കിരുചിക്കു ഗരിതക്രമപ്പേരേ ഗരുംപ്പുതേനെ ഗരിപ്പുകാളിസപ്പുണ്ണം വാമപാദേ ദശാസ്ത്രം ഗതമേതനക്ക് ഹരിന്നതുലസ്ത്രരിവു പചാത.

തലാപ്പെ ഏവ ചിന്തിതസന്താനലതയാ മഹിതമാ തമാ മഹാ ഭേദതയാ രംഭുദ്രു പദ്മികാനഗനജഗാനനമദഹാസമരം സാപ്രസൂനംവാദനാരാജിയാ കളുകമുകകരാർവ്വിദയാ തത്രാ ഗതിരികാരിപ്പി. തദയു അത്രത്രസുക്മാരീ കുംഭാമിവ പ്രേമാതി രോക്കണ കടാക്കപദ്മികരാ റിശിരിത്രയ ഹസ്താംബുജേന മുഹീ തപാ ചാലിംഗ്ര നിജകനകകമണ്ണലുസ്യമന പയസാഡീഷിച്ച ദിവ്യം പദ്മഃ പായയിതപാന്ത്രായ. തലാപ്രദതി” ഇതിനു മലയാള തതിൽ പറയുന്നോരി “അവനേധവയസ്സുള്ളപ്പോൾ കരിക്കൽ മുക്കു വനത്തിലേഴ്ത്തു പോകവേ വഴിയിൽ മലംവരിവിൽവച്ചു വിഷ മുക്കുയുള്ള ഒരു പാവിനാൽ ഇടതുകാലിൽ കടിക്കപ്പെട്ടു് വേറീറ മരംപോലെ വിശാ എന്നം അപ്പോൾതന്നെ പുണ്ണിരിപ്പുനിലാവു പോഴിയുന്ന മുഖപ്രസാദങ്ങളാട്ടുടടി ഭൗതിവന്നു് കൈകെക്കാ ണ്ണടത്തു് ആലിംഗനംചെള്ളുകൈയിലിങ്കനപാൻകിണിയിലേ പാലുകൊണ്ടു് അഭിഷേചപിപ്പിച്ചു് ദിവ്യംായ പാലുകടപ്പിച്ചു മരണ്ണു്” എന്നം അത്മാക്കനു. ഇപ്രകാരം ഭോവിയാൽ അന്നാറ ഹിക്കപ്പെട്ട നമ്പ്യാർ മുക്കവിന്റെ അടക്കൽ ചെന്നപ്പോൾ “മുള്ളത്മക്കമ്മീ അന്തപാരുശ്രപാ” എന്ന ഇടങ്ങളു രജുവംഗ ദ്രോക്കത്തെ സരസമായി വ്യാവ്യാനിച്ചു മുക്കവിനെ കേരംപ്പിച്ചു പോല്ലു.

നമ്പ്യാങ്കെ മുക്കനാമനാരെന്നുള്ള വിചാരത്തിൽ ഭാഷാ ചരിത്രകർത്താവിനു, സപ്തലും പത്രങ്ങൾ നേരിട്ടനായി തോന്നുന്നു.

“നഗികാടവിനായകൻ മുക്ക ബാലരവി പരബ്രഹ്മതം

നഷ്ടി നൽകണാക്കുമെ തിങ്കണ്ണങ്കരിപ്പുരഭഗവതി”

എന്ന തുപ്പിരുദ്ധവന്നതിന്റെയും,

“എഷാണിമണ്ണലംതന്നിലുാക്കവേ പുകഴുന്നായ
ക്ഷാണിവാനവൻ വീരൻ ദ്രോണവുള്ളിയാചാൽനു
ശ്രൂചാഞ്ചുത്തമൻ ബാലരവിരുന്ന പുകഴുന്നായ
ഗ്രീമാങ്കസപ്രത്യേകൻ ചരണാംഭോദ്ധവം രണ്ട്.”

എന്ന സഭാപ്രവേശത്തിന്റെയും,

“മികച്ച പത്തും പുകഴ്”നോടു ദ്രാണവള്ളി
നൽകബല്ലുഷണൻ മർഗ്ഗനായകൻ
വിക്രമവാരിയി വീരൻ വിശ്വേഷജനൻ
ഇക്ക്രൊറംഡെ കടാക്കം തരേണമേ.
ചണ്യികാദേവിയെസ്സുവിച്ഛേമേവിട്ടു
ഉണ്ണിരവിയെന്ന പേരായ പുങ്കൾ
പുണ്ണപുരാകരൻ നമ്മട. ഓരോകൻ
കണ്ണിണാടകാണഭാനന്നാനുഹിക്കണ്ണേ

എന്ന സുദോപാദുദോപാവ്യാനത്തിന്റെയും ആരംഭത്തിൽ
നബ്യാർത്ഥനെ, പരഞ്ഞതിരിക്കേണ ഈ വിഷയത്തിൽ അധികം പത
രീടുകായ്യമില്ല. ഇവിടെ “ദ്രാണവള്ളി” എന്ന പരഞ്ഞതിരിക്കേ
ന്നതു “ബാണവള്ളി” എന്ന വെന്നപ്പേരുള്ള ഒരു ബ്രാഹ്മണനെന്നും
കുന്ന. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭവനവും ഭവനക്കാഡം ഇപ്പോഴും അവല
പുണ്ണ നെട്ടടക്കി പ്രസ്തുതിയിൽ ഉണ്ട്. ദ്രാണാചായ്യവംശ്യമാരെന്നു
പറയുന്ന ഇവരാക്കുന്ന കലാവിദ്യകളിലും യലോപദേശത്തിലും
മാത്രമല്ലപണിക്കുകൾ ഗ്രാമസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നതും. ദ്രാണവള്ളി
നാഡ്യാക്കട മുലഭവനം കുമാക്കണ്ണാടകജില്ലയിൽ ഉട്ടപ്പിത്താലു
കലിലാക്കുന്ന. അവിടെനിന്നും അവർ. അവലപ്പുണ്ണ വക്കവാന
ണായ കാരണത്തെ കാണിക്കുന്നതായും ഒരു ശ്രേതിയുമണ്ട്.
പണ്ട് ആയുധാദ്യാസത്തിനായി അവലപ്പുണ്ണ, തെക്കംകൂർ മര
ലായ രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും അനേകം പേര് ഉട്ടപ്പിത്തിൽ ചെന്ന
ദ്രാണവള്ളിയുടെ അട്കകൾ പഠിക്കപ്പെട്ടിവായിരുന്നു. ഈ കൂട്ട
ത്തിൽ കരിക്കൾ മാത്രമല്ലനിന്നും ഒരു പണിക്കുങ്ങം ഉണ്ടായിരുന്നു.
പണിക്കർ ആയുധാദ്യാസത്തെക്കാരാണ് പത്രവിനെ തീറക,
ഭവള്ളംകോയക മുതലായി അന്തർജനങ്ങൾം ആവശ്യപ്പെട്ടുന്ന
ഭാസ്യവേലകൾ ശൈലിച്ചപോന്നിരുന്നു. ഇപ്പോന്നായി ശൈലി
ച്ചുരു പിരിച്ചയള്ളുണ്ട് കാലം വന്നപ്പോൾ ആയുധപ്രയോഗ
നിപുണനാരായ മറ്റു ശൈലിച്ചുരു കൂട്ടത്തിൽ പണിക്കുങ്ങം മുക്ക്
കുമാക്കുന്ന കഴിച്ചു. ധാതുവഴി മറ്റുള്ളവരെപ്പിരിത്തു പണി
കൾ അന്തർജനങ്ങൾക്ക് ധാതു ചോദിക്കാൻ ചെന്നപ്പോൾ അദ്യാ

സമാനം വരുമാക്കാതെ തിരിച്ചപോകണ്ടിവന്ന പരിഹാസ്യമായ തന്റെ സകടസ്ഥിതിരേഖകൾിച്ചു കരഞ്ഞുപറിക്കും “കങ്ങണാഗൈതളസ്പാന്ത്”യായ ആ സ്കൂളിന്റെ ഭ്രാണവശ്വാസിയുടെ കലാവേദനയായ ഭഗവതിയുടെ ബിംബം ദേൽവാവിയാതെ എടുത്തു കൊടുത്തു” “ഇതു കൊണ്ടപോയി പ്രതിഷ്ഠിച്ച പൂജിച്ചാൽ അതു നിന്മകൾ” ഫൈറേപ്പുമായിരിക്കും” മെനും അനന്തരമാക്കണമെയ്യു. പണികൾ പോന്നശേഷം കലാവേദനയെ അപഹരിച്ച ശിഷ്യ നെന്തേടി ആചായ്ക്കു തിരിച്ചു” അവലപ്പും വന്നതുടക്കയും ചെന്നക്ക്ലോറിരാജാവിന്റെ അനന്തരയന്നംകൊണ്ടും പണിക്കണ്ടെ, ആഗ്രഹിതഭാവംകൊണ്ടും താൻ ശിഷ്യന്റെ അപരാധത്തെ കുമിച്ചു, സപയം ബിംബപ്രതിഷ്ഠകഴിച്ചു, അതിജീവന്റെ പൂജയ്ക്കു നെടുചടിയിൽ പണികൾ തീപ്പിച്ചുകൊടുത്തെ ഭവനത്തിൽ പാപ്പു തുടങ്ങുകയുംചെയ്യു. ഇങ്ങനെയാകുന്ന മാത്രമുണ്ടായാണ് കൊടുത്തതു” തുള്ളലെന്ന കലാപ്രവർത്തകനായിട്ടാണെന്നും, അല്ലെങ്കിൽ അക്കാദിപ്പിക്കുന്നതിൽ വളരെ മാത്രമുണ്ടായിരുന്നു തോന്നുന്നു. ഏതുകൊണ്ടെന്നാൽ നവ്യാക്കുന്ന ആദ്യത്തെ തുള്ളൽ “കല്യാണസൗഗണ്യികം” ആണെന്നുള്ള സാധാരണ ജനബോധം വളരെ സംഭവ്യമാകയാൽ ആ കൃതിയിൽ “മനാരഭാവം” ബാലരവിയെ (അതായതു ഉള്ളിരവിക്കുപ്പിനെ)കുറിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന സ്ഥിതികൾും ബ്രാഹ്മണ ക്ഷതനായ കവി ഭ്രാണവശ്വാ തന്റെ അക്കാദിപ്പിക്ക്യാഗ്രാക്കവായി കുന്നക്കിൽ അദ്ദേഹത്തിനെക്കുറിച്ചു മുക്കായിക്കുന്നിരിക്കുമോ? ആകയാൽ ഭ്രാണവശ്വായെ തന്റെ ഗ്രാക്കവായി നവ്യാർ വരുമ്പുതു തുള്ളലെന്ന പ്രസിദ്ധീ വന്നശേഷം അതോടെ കലാവിഭ്യു ദേന വിമാരിച്ചാണെന്നും തോന്നുന്നു. നവ്യാക്കും സംസ്കൃത തതിൽ വ്യാകരണപ്പറ്റിനും പാണ്ഡിത്യമുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥിതികൾും അദ്ദേഹം ഇം വക്കരണാക്കും അഭ്യസിച്ചുതും ഉള്ളിരവിക്കുപ്പിന്റെ പക്കൽനിന്നുണ്ടും വന്നതുടന്നു. ഇം കുടപ്പുു തകഴിയിൽ കണ്ണകരികുറിയിൽ നന്ദികാട്ടവിട്ടിലെ കരാളായിരുന്നു.

വിച്ചം വിച്ചകായം ഇപ്പോഴം ഉണ്ട്. അക്കാലത്തു് വ്യാകരണാർത്ഥി വിചയങ്ങളിൽ പാണ്ഡിത്യമുള്ള നായനാർ അവധിപ്പിച്ച ഉണ്ടായിരുന്നേ എന്ന തക്കിക്കന്നവരോടു സമാധാനമായി, പണ്ടുനായനാക്കട ത്രിത്തിൽ അനേകം വിദ്യാരാർ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നുനും ഇപ്പോഴം അനേകം തറവാടകളിലെ ഗമ്പ്പറ പരിശോധിച്ചാൽ വ്യാകരണം, വേദാന്തം, ജ്യോതിഷം, തന്മാം, മഹ്മാം മുതലായ വിചയങ്ങളെല്ലാം പ്രതിച്ചാടിക്കുന്ന അനേകം പ്രശ്നങ്ങൾ കാണുന്നതുണ്ടും മഹാജനങ്ങളുടെ ഉഭാരമായ കടാക്ഷണങ്ങാക്കന്നപക്ഷം ഇപ്പോൾ അപ്രസിദ്ധങ്ങളായ അനേകകായ്യും ഒരു പ്രകാരഗിപ്പിക്കവാൻ തോന്തരനു ശക്തവായിരിക്കുമെന്നും മാത്രം തട്ടാലും പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. എന്നാൽ അവലപ്പീച്ച വരുന്നതിനുമുമ്പു് സ്വപ്നഭ്രംഗവച്ചു നന്ദ്യാരെ അക്ഷരാഭ്യാസം ചെയ്തിച്ചതാരുന്നുമുത്തു് ഇന്നിയും അനധകാരമായിരിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസഗ്രഹം നന്ദ്യാർ വടക്കാടു കിരീ തേരോസ്തവാരം ചെയ്തിട്ടുള്ളതായിക്കാണുന്നു. പക്ഷേ, ഇക്കാലത്തായിരിക്കും ഒരീക്കൽ കോലത്തുനാട്ടിൽ ചെന്ന പട്ടികാക്കിടക്കാനീട്ടിയായ കവി,

“കോലത്തുപസ്യ നഗരേ വാസരാ ദഹിവാസരാ
മഗ്രക്കെമ്മക്കണ്ണശ്വാപി രാത്രിയഃ ശൈവരാത്രിയഃ”

എന്ന പ്രസിദ്ധ ദ്യോകംകൊണ്ടു കോലത്തുനാട്ടു രാജാവിനെ ആരാധിച്ച ദിനതിയിൽ എഴുതിവച്ചുതു്. ഇതിന്റെഗ്രഹം അദ്ദേഹം മുറവായും, വടക്കാഞ്ചേരി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽപ്പോയി പരിചയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി വിചാരിക്കണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അമീനി സ്വപ്നംവരാരംഭന്തിൽ “ഇട്ടകാനനനസ്മലേ വിളങ്ങിട്ടുനന്നാരം ബികേ”, (ഈന്ന കാതരസ്മലേ എന്നതു് അച്ചടിപ്പുമാം) എന്ന കാണ്ണനാൽ വടക്കാഞ്ചേരിക്കു സമീപമുള്ള “തിക്കാക്കാടു്” എന്ന സ്ഥലത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചുണ്ടു് ഇപ്പോൾ തിരുവനന്തപുരം രാജകീയകോണ്ടജിൽ ലഭ്യാളച്ചാഡിത്തരായ മീറ്റുർ തൃംഗപ്പിശാരടി പറയുന്നു. “തിക്കാക്കാടനിന്നു്” ഇപ്പോൾ “ഇക്കാടു്” എന്ന ബഹുക്കളുടെ സംസാരത്തിൽ ആപദ്ദേശം വന്നശപായിപ്പോണ്ടു്

“ഹരിണാക്കാടക ചരണീശ്വരാലിത്
ഭരണാധാരം ഭവി ഹരിണാ സദ്ഗം”

എന്ന നഴ്ചരിനാരംഭത്തിൽ അച്ചടിച്ചുകാണുന്നതു, “ഹരിണാ കാടവിചരണി” എന്ന തീരുമാനങ്ങളെതായിതോന്നന്. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ “ഇളക്കാനന്തരത്തെ”പുറി നഴ്ചരിതത്തിലും നമ്പ്രാർ ഭക്തിയെ വ്യക്തികരിച്ചതായി വിചാരിക്കാവുന്നതാക്കുന്ന. പ്രസ്തുത “തിക്രംകാട്ട്” ഒരു ഖല്ലുന്നും നമ്പ്രാർ കിരോക്കാലം പാത്തിക്കുന്ന തായും അവിടത്തെ അന്തർജനങ്ങളുടെ ആവശ്യം പ്രഖ്യാപിച്ച കൈകൊട്ടിക്കളിക്കു ചേയുന്ന “അമിണി സ്പയംവരം പത്ര പുതം അവിടെവെച്ചും ഉണ്ടാക്കിയതായും കൂടി മിസ്യൂർ പിഷ്യാരടി പറയുന്നു.

അനന്തരം നാം നമ്പ്രാരെ കാണുന്നതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അച്ചുന്നനമ്പ്രായമായി കീടങ്ങൾ താമസിക്കുന്നതായിട്ടാക്കുന്നു. അവിടെ അച്ചുന്നനമ്പ്രാക്കു ക്ഷേത്രത്തിൽ എന്നോ ചില ജോലി യുണ്ടായിരുന്നു. കീടങ്ങൾ താമസിച്ചിരുന്നപ്പോൾ നമ്പ്രാർ കുമാരൻപ്പുൾ, കുടമാളുൾ മുതലായ ദേശങ്ങളിൽകൂടി പോകും. അവിടെ തെക്കേടുത്തുട്ടെത്തിരി, ചെമ്പകളും രാജാവും മുതൽപ്പേരുടെ പരിചയം സാമ്പാദിക്കുയും ചെയ്തിരുന്നതായി തോന്നുന്നു. ആമിണി സ്പയംവരം തുള്ളലിൽ കുടമാളുൾ വെട്ടിയ്ക്കുകന്നപുറി പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നണ്ട്. ഇങ്ങനെ താമസിച്ചിരുന്നപ്പോൾ “കുമാരപുരേശപരിസ്ഥാതും” എന്നോരു കീത്തനം ആവശ്യം നമ്പ്രായമണ്ണാക്കിയതായി കാണുന്നു. മാത്രകളും ഒരു ഭാഗം താഴെ ചെത്തുകൊള്ളുന്നു.

“ഗ്രീക്കമാരാലയംതന്നിൽ വിളക്കുന്ന
ഗ്രീഡേവി പാല്പുതീ പാലയ മാം.
പഞ്ചസ്പത്രപിണി പാപമിനാരോനി
നിഞ്ചുരണാംബുദ്ധേ കുമ്പിട്ടേനുന്.
ലക്ഷ്മീ സരസപതീ ഗൈരീ മഹാരേപി
ലക്ഷ്മീതതാനേകനാമയേയേ

മായേ ശ്രവതി മന്ത്രവൈരിതൻ
ജായേ ജയ ജയ മന്മാതാവേ!
സർജ്ജഗമാതാവാക്കം ശ്രവതി
ഗർഭാണി ശക്രി പാലയ മാം.
ദേവി കമാരനെല്ലുർമണിമറ്റിരേ
മേവിട്ടമംബികേ രേക്കതേഴുനോൻ.
ഗ്രാമോത്തമമഹാരാം ദ്രമീസുരഹാരേ—
സ്ത്രാമോദം പാലിക്കം സാധുരീലേ!
ധന്യേ ഹിമഗിരികന്യേ മഹാദേവി!
നിന്നെ സൗതിച്ചു പുക്കുള്ളിടവാൻ
പന്നഗരാജനനന്നനം കെല്ലില്ല
പിന്നേയോധിഷജനമോആളുകണ്ണാൽ.”

നമ്പ്പും അവലപ്പും വന്നുചേരുതു് കിടങ്ങുരിൽ നിന്നെ
നാക്കു ഇപ്പോൾ അവിടെയുള്ള ഗ്രാമപുഖമാങ്കട അറിവു്.
ഈതു വാസുവമായിരിപ്പാൻ വളരെ ഇടയ്ക്കുണ്ടു്. ഇങ്ങിനെ വന്നുചേ
ന്നതു് കിടങ്ങുർ താമസിച്ചിരുന്നപ്പോൾ ചെന്നുകയറ്റുരിംജാവു്,
തെക്കേക്കളു ഭേദത്തിനി മത്തുപേരുകമായി താൻ സന്ധാരിച്ചിന്നു
പരിചയംവഴിയേ, അമുഖം ഇപ്പോഴം കൊട്ടയം മുതലായ ദിക്കു്
കളിൽനിന്നും തൃതീനായിട്ടു് അവലപ്പും വരുന്ന പതിവുള്ള
സ്ഥിതിക്കു് കിടങ്ങുർന്നിനോ മറ്റൊ തൃതീനപോയ വല്ല
ചാക്കുക്കണ്ണം സഹായമായിട്ടോ, ആയിരിക്കണം. ചാക്കുക്കണ്ണം
നമ്പ്പും തക്കിൽ വൈരം അക്കരിച്ചു പ്രസിദ്ധമായ ഒരു തൃതീന
നമ്പ്പും മീശാവുകൊട്ടവാനിടയായതു്, പതിവായി മീശാവുകൊ
ട്ടിവന്നിൽനാ നമ്പ്പുക്കു് ആദ്ദേഹം, നേരിട്ടുകൊണ്ടായിര
നേനും പറയുന്നവയം ഇല്ലെന്നില്ല. പ്രക്ഷേ, 917-ാമാണിടയ്ക്കു്
കൊട്ടയം, വടക്കുക്കു മതലായ രാജ്യങ്ങൾ മാത്രാണ്യവന്നുമഹാ
രാജാവു് ആകുമിച്ചുതോട്ടുടി കിടങ്ങുർ മതലായ ദിക്കിലെ
വാസം അസുവമായിട്ടു് നമ്പ്പും അവലപ്പുള്ളു പോയതായി
രിക്കമോ? അവലപ്പും വന്നതിൽ ആദ്ദേഹം നാടികാട്ട കരസ്ത്തി

നേയം പിന്നീട് ചെമ്പകഗ്രോഹി രാജാവും, മാത്രമല്ലാതെ സിക്കിൽ നേരിക്കാട്ടകൾപ്പോൾ നേരിക്കാട്ടകൾ കല്പക്കുമ്പുകൾമായി കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതുകൂടാതെ തകഴിയിലും അദ്ദേഹം കണ്ണവാരം പാത്രികന്നതായി തെളിവുണ്ട്. അവലപ്പുകൾ താമസിച്ചിരുന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം പ്രവർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതായും പഠിത്തിട്ടുള്ള തായും അനേകം മലിനങ്ങൾ കേടുകൊംവിയുള്ള ആളുകൾ ഇപ്പോഴം പറയാറുണ്ട്. ജിജ്ഞാസുകളിൽ കൗതുകനിവൃത്തിക്കും വേണ്ടി അവയിൽ ഒന്ന് ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കാം. ചെമ്പകഗ്രോഹി രാജാവിന്റെ ഗ്രാഫായി കൈപ്പിച്ച ഏന്നായ നമ്പുറിയിങ്ങായിരുന്നു. രാജാവിനു കാഴ്ചവകന പദാർത്ഥങ്ങളിലും ഇദ്ദേഹം എടുത്തുകൊണ്ടപോവുക പതിവായിരുന്നതുകൊണ്ട്, അന്നവേണ്ടിക്കു കിട്ടുന്നും രാജപരിധാരകന്നാടുകൾ അപേക്ഷാനസ രണ്ട് നമ്പുറാർ ‘കൈപ്പിച്ച’യെ രാജാവിൽനിന്ന് കനകരുവാൻ ഉണ്ടോഗിച്ചു. കൈദിവസം രാജാവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നീംവലെ നമ്പോലെ സ്വീകാര്യം സഹവാസം ചെയ്യുകൊണ്ടിരുന്ന കൈപ്പിച്ചയും തട്ടി കമമിച്ചിരുന്നപ്പോൾ സമർത്ഥായ നമ്പുറാർ ഏറ്റോ പാത്രവുമെടുത്തുകൊണ്ട് രാജാവിന്റെ മുസ്തിഷ്ടട്ടി കടന്നപോകയും മനഃപൂർണ്ണമായി പാത്രം താഴെ ഇടകയും ചെയ്യപ്പോരാ ശമ്പൂം കേടും അതെന്നതാണെന്നു രാജാവു മോഡിക്കുകയും “ശൈക്ഷപ്പിച്ച വന്നതുകൊണ്ടുള്ള ഗ്രഹപ്പിച്ചയാണോ”നു നമ്പുറാർ ഉത്തരം പറകയുംചെയ്യപ്പോൽ! ഇംഗ്ലീഷ്യതന്നായ രാജാവിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുദ്ധിമാനായ ഗ്രാഫിനും നമ്പുറാടുകൾ അന്ത്യത്തം മനസ്സിലുകയും അതിനശേഷം കൈപ്പിച്ചനമ്പുതിരിയുടെ ലോഭമാപല്ല മനഃപൂർണ്ണമായ വളരെ ശ്രമന്മുഖമാകയും മെയ്യുവത്തു. ചെമ്പകഗ്രോഹി രാജാവിനും അവലപ്പുകൾ പാത്രം പ്രസ്താവികളിലും കൊട്ടാരങ്ങളിലും മാണഡളം ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് രാജാവിന്റെ ഏഴുന്നൂള്ള തോട്ടട്ടട്ടി സഖവിച്ചിരുന്ന നമ്പുറാക്കും ആ സ്ഥലങ്ങളിൽ കൈക്കയും താമസിക്കാൻ ഇടയുണ്ടായിരുന്നു. സത്യാസ്പദയംവരത്തിലും കുംഭകണ്ഠവയത്തിലും ത്രിപുരദഹനത്തിലും, കള്ളുർക്കോട്ട്

ஸ்ரீவாகை ஸ்ரீதிபுக்காளங்கள்⁹. தகசியில் ஸாஸ்தாவிளையும் மாண்புமிகுவதியேயும் மிக தழுவகமெக்கிடிலும் நவூற் ஸவி ரேப் வர்ணிக்கொன். பூர்க்காட்டுவூ வாஸங்கொள்க்க பாக்கிக்கூடியேயும் செட்டிக்கூடியேயும் மரத் பரிசெய்வும் நவூற்க்க் ஸிலெப்பிப்பிக்கொன். ஏதுகீலும் கவியிலெ ஒவ்வுதாமஸம் அவைலப்பூஷயும் தகசியிலும் எடுத்தியிலும் காட்டுகின்றன.

“പീപ്പിളം മഹാശ്വരത്ത് നമകൾ കിട്ടണം പണം,

“ ഇതുത്ത് എപ്പാം ദ്രോകാനം അല്ലാതൊന്നം ന വിദ്യേത് ”
 എന്ന ചെറിയ ദ്രോകംകുണ്ട് മരം ദ്രോക്കപ്പള്ളിക്കു അലങ്കാരാധികരണത്തോടു കൂടിയ അവയിൽ ഒരു അത്യാഗ്രഹത്തോടു കൂടിയ ഏകക്കാലഞ്ചിൽ അപഹരിസിച്ചു.

“അങ്ങതു പൊങ്കളുകൊരംവാൻ കൊട്ടണ്ണതോടെനിക്കീഴു” എന്ന കവിസൂക്തംപറഞ്ഞതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിനുമഹാരാജാവു പക്ഷത്തു് ഉണ്ടാക്കിയതായി കാണുന്നു. 933-ൽ ആത്മുതിവത്സലനായ മഹാരാജാവു് നാടന്റെയിൽത്തിന്റെശ്രദ്ധവും നമ്പ്യാർത്തിവന്നപുരത്തുനെന്ന താമസിച്ചു് അയ്യപ്പൻ മാത്രാബ്യർപ്പിച്ചു ഭളവാ, കാർത്തികതിങ്ങാൾ രാഹവന്മഹാരാജാവു് മുതൽ പേരു ക്രാങ്കാലത്തേക്കണ്ണട്ടി ആത്മരാധിപ്പിപ്പോന്നു. തിങ്കവന്നതു പുരത്തു് താമസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോഴും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു് മാത്രമുണ്ടായി താമസിക്കാവണ്ണായിരുന്നു. മഹാരാജാവിന്റെ എഴുന്നു മുഖ്യത്വാക്കമിച്ചു് നമ്പ്യാർത്തു മുചീറും, കന്ധാക്കമാരി മുതലായ പേരുണ്ടിൽ പോയിരുന്നു. എക്കുദേശം 940-ാഞ്ചു കഴിഞ്ഞു് രാമവന്മഹാരാജാവിരുന്നു് അനുബാദവും വാസ്തവി അനുബലപ്പെട്ടു പോയി സ്ഥിരമായി താമസം തുടങ്ങുകയും മുന്നനാലുകൊല്ലുത്തി നാളും മരിക്കുകയും ചെയ്തുകായി തോന്നുന്നു. അയ്യപ്പൻ മാത്രാബ്യർപ്പിച്ചുകൊണ്ടുയും കാലത്തു് നമ്പ്യാക്ക് സിലവിച്ചവനിരുന്നു ആപ്രാ ത്രംഗം വലിരെ വലുതായിരുന്നിരിക്കാനിടയില്ല. പോരെക്കിൽ കാർത്തികതിങ്ങാൾരാമവന്മഹാരാജാവു് കമകളിയിൽ പക്ഷം പാതിയായിരുന്നതുകൊണ്ടു് തുള്ളക്കമെക്കാരനായ നമ്പ്യാക്ക് സൗമാന്യമായ നീരസംകൂട്ടി തോന്നിയിരിക്കാം. മരിക്കുമ്പോൾ നമ്പ്യാക്ക് വാല്സക്കുമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് എക്കുദേശം 60-ഓടവയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. നമ്പ്യാർത്തു മരിച്ചതു് ഒരു പേപ്പട്ടിക്കട്ടിച്ചാണന്നു് അനവിശ്രദ്ധാണം. പേപ്പട്ടിക്കട്ടിച്ചതിന്റെരേഖം ചികിത്സയ്ക്കായി നമ്പ്യാർത്തു മരിച്ചപോയി താമസിച്ചു ചികിത്സകൾ ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. പേപ്പട്ടിക്കട്ട വിഷം ചൂണ്ടംബന്ധം ശമിക്കണമെന്നതിനു വിഡിച്ചിട്ടുള്ള മുന്നമാസം കഴിയുന്നതിനു മന്ദായി സദ്യപ്രിയനായ കവി നൈട്ടടടിയിൽനിന്നു് അനുബലപ്പെട്ടു തിരുപ്പാടിന്റെ കോവിലക്കുത്തണ്ണായിരുന്നു ഒരു മാസമടയണ്ടിരിത്തിനു പോയിരുന്നവും, സദ്യ ഉണ്ടെങ്കൊണ്ടണ്ണായ അപമ്രൂം മേരു

വായിട്ട് സുവക്കേട്ട വീണ്ടും കടക്കുകയും, അതു മരണമായിപ്പറി നാമിക്കുയും ചെയ്തു എന്നും, വീശ്രേസിക്കിത്തക്കവെള്ളും പാണ്ടു കേരളവിഭാഗത്തും. ഇതാക്കുന്ന പ്രസ്തുത കവിയുടെ ജീവചരിത്ര സംക്ഷേപം. നമ്പ്യാങ്കട ശിഷ്യന്മാരായി അനേകം ഓട്ടൻതുള്ളൽ കാരം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവരിൽ പ്രധാനമുള്ള ഉമ്പുക്കാട്ട് അപേക്ഷാമുഖാർ എന്നേന്നും വന്നായിരുന്നു. നമ്പ്യാക്ക്, അനവലപ്പുഴ കേന്തു തതിൽനിന്നും ഇരുന്നാഴി പായസവും നഞ്ചപ്പുവും താലുക്കിൽനിന്നും മാസം ഒന്നക്കു പതിനഞ്ചു പണം സീച്ചത്തുണ്ടാം മഹാരാജാവു തിരു മന്ദ്രംകൊണ്ട് അനുവദിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ 954-ആമാണ്ട് ചോക്രൂമണ്ഡിപത്തിലിരുന്നു മഹാരാജാവു തെക്കേടുത്തു ഭേദ തിരിയും ഭേദലേഴ്ത്തപിള്ളയും ഔഷ്ഠിനമ്പുരിപ്പാട്ടംകൂടി വ്യവസ്ഥ യാക്കിയ പായസപ്പുകൾക്കാക്കിൽ നമ്പ്യാങ്കട ഇന്നും കാണാ തിരിക്കേക്കാണ്ട് അപേക്ഷാദേശം നമ്പ്യാർ മരിച്ചിരിക്കുന്നതായി വിഹാരിക്കാമെന്നു തൊന്നാനും. പക്ഷേ “കണ്ണൻനമ്പ്യാങ്കട കുലം” എന്ന പ്രസംഗതിൽ നമ്പ്യാങ്കട ചരമഗതി കൊല്ലു വണ്ണം 956 മിച്ചനമാസത്തിലാണുന്നു മിറ്റുകു സി. ഡി. ഫ്ലവി ഡോ വാൾക്കൈയും അതിനാധാരമായി

“കൊല്ലും തൊള്ളായിരത്തോളിപ്പത്രമിപ്പ-

തനാവമേവണ്ണു പത്രം

ചെന്നിട്ടനോരു കാലം മിച്ചനമുപഗതേ

ഭാസ്ത്രം ധനുധന്യഃ

കൂദ്ദും പക്ഷേ ചാതുമ്പിചതയയുക്കാണേ

മാതുലഃ കൂദ്ദുനാമാ

വിശ്വാസ്ത്വായുജ്യമാണ്ടാ വിഹിതഹരിനമ-

സ്യാദികോ ഭോഷഹരീനം.”

എന്നോരു ദ്രോകം ഉല്ലരിക്കുയും ചെള്ളിരിക്കുന്നു. മിറ്റുകു ഡേവിഡ് പരിയന്നതുപോലെ പ്രസ്തുതപദ്യം നമ്പ്യാങ്കട വെന്ന തതിൽ ഇപ്പോഴുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ളതാണും എന്നേപ്പോന്നതിലും അറിയുന്നു. പക്ഷേ, ഇതിൽ പറ

എന്ന “തൃപ്പൂറാമം” കണ്ണവൻനമ്പ്പുരാർജ്ജോ എന്ന തക്കിക്കണ്ണി യീരിക്കുന്നു. കണ്ണവൻനമ്പ്പുരാക്കട സാക്ഷാൽ നാമദേഹം രാമൻ എന്നായിരുന്നവെന്ന് അതിമാക്കത്തക്കവണ്ണം, മി: എസ്. റി. റൈഡുരുത്തു തള്ളുകമൊശമാസമച്ചയത്തിന്റെ റണ്ടോംപതിപ്പിനുമുള്ള ദിവവുന്നയിൽ മിസ്റ്റർ ലാബാപിമുള്ള ആശാൻ, കിള്ളിക്കരിച്ചിമംഗ പത്തു കേഷത്തിലെ ബലിക്കൽപ്പം കണ്ണവൻനമ്പ്പുരാർ പണിയിച്ചതാണെന്ന കാണിപ്പാൻ,

“ആഖിപബ്ലിപ്പസ്റ്ററലുംഡോ: ശ്രീത്രകാലയവാസിനാഃ

രാമജന പാണിവാദേന കാരിതോ ഭ്രതയേ യുവം”

എന്നാൽ ദേഹക്കുള്ളതായി പറയുന്നു. അതു ശരിയാണെങ്കിൽ നമ്പ്പുരാക്കട പേരു് രാമൻ എന്നായിരുന്നതായി വിചാരിക്കണം. മിസ്റ്റർ ഡേവിസിന്റെയോ, മിസ്റ്റർ ആശാന്റെയോ, ശരിയായ അഭിപ്രായം എന്ന വണ്ണിച്ചു പറയാൻ സാമഗ്രികൾ നേക്കവരെമുഖ്യം. 956-ൽ ആശാൻ^o നമ്പ്പുരാർ മരിച്ചതുകൂടി 954-ലെ പായസക്കണക്കിൽ നമ്പ്പുരാക്കട ഇന്നും കാണാതിരിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണവും വ്യക്തിക്കനിപ്പി. അനന്തരം കണ്ണവൻനമ്പ്പുരാക്കട അനന്തരിവനായ തൃപ്പൂർന്നമ്പ്പുരാരുന്നാരാം വന്നു്, അനവലപ്പും താമസിച്ചിരുന്നതായും ഈ അനഭവങ്ങൾ പററിയിക്കുന്നതായും 1016-1019 ഇയ്യാണ്ടുകളിലെ ദേവസ്ഥലം കണക്കുകൊണ്ടു തെളിയുന്നണ്ടോ. ഒട്ടവിൽ പറഞ്ഞ കൊല്ലുത്തിൽ ടി നമ്പ്പുരാർ മരിച്ച വസ്തുക്കളിം പാതുക്കളിം മറ്റൊം അനുംനിപ്പായി, ദത്തൻ തുട്ടവാനാരംഭിച്ചപ്പോൾ കിള്ളിക്കരിച്ചിരിക്കുന്നു് പാപ്പതി നമ്പ്പിയാർ എന്നായ സ്കൂളിവന്നു് അവകാശം ദോധിപ്പിച്ചു നവദിപ്പിക്കുയും 1045-ൽ അവകാശ മരണംശേഷം മുൻപരഞ്ഞ പതിവുകൾ അതേ കുടംബത്തിൽ രാമൻനമ്പ്പുരാർ എന്നാരാളിന്റെ പേരിൽ ഗവണ്മെണ്ട് പതിച്ചുകൊടുക്കുയും ചെയ്തു.

രണ്ടാം അഭ്യർത്ഥന

നമ്പുംകുട്ടൻ കുട്ടികൾ എന്തെല്ലാമന്നൊന്നും ഇന്തി നമ്മൾ വിജയ നോക്കാനുള്ളതു്. (1) അമൈസീസപയംവരം പത്രപുത്രം, (2) ദേവദാതാത്തു് പതിനൊല്ലപുത്രം. (3) ഭാഗവതം ഇത്തുറ്റ നാലുപുത്രം. (4) ശീലാവതി നാലുപുത്രം, ഇവയിം, (5) നൃഷിംഗിപ്പാട്ടു്. (6) ചാണക്യനുത്രം കിഴിപ്പാട്ടു് ഇവയിം, നമ്പുംകുട്ടൻ അശ്വന്തത്തിലെ ക്ഷവന്തരം ആകുന്നു. (7) കമാര പുരോഹപരീഞ്ഞാത്തിനേൻ്റെ കമ മനുതനെന്ന പറഞ്ഞുവാല്ലോ. തുള്ളുക്കമെകളായി 70 എണ്ണം ഉള്ളവധിൽ ഒട്ടവളരെ അവലപ്പുണ്ട് വച്ചുണ്ടാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയിംണു്. ഈ കൂട്ടത്തിൽ കല്യാണസൗഗംഡികം, കിരാതം, ബാല്യത്വം, ഗണപതിപ്പാതൻ, പുളിനീ മോക്ഷം, ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം, ത്രിപുരമഹനം, അധാര്യാമോക്ഷം, ഹിസിംഗവവധിം, റാമാനകരണം, നാളചരിതം, പാത്രചരിതം, ഏതൊവത്തെപ്പോൾ, കാത്തവിന്ത്രവിജയം, ശീലാവതിമരിതം, സത്യാസപയംവരം, അമൈസീസപയംവരം, ലക്ഷാമർദ്ദനം, പ്രസ്താവ ചരിതം, സുദോപസ്ഥാദോപാവ്യാനം, ശോഷണാത്ര, റാവണോത്തവം മതലായവ ഉംപ്പെട്ടുന്നതാക്കയാൽ ഇവയുടെ നിന്ത്തിടികാലം എക്കുംണ്ടോ 910-നും 923-നും മദ്ദുയായിരിക്കണം. കീചകവധിം പറയൻ്തുള്ളിൽ കിള്ളിക്കരിച്ചി മഹാദേവനേയും അവലപ്പുണ്ട് തുള്ളിനേയും തകഴിയിൽ ശാസ്ത്രാവിജ്ഞാനേയും സൂത്രിച്ച കാണന്നതല്ലാതെ തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിനേന്തോ തെക്കൻ ക്ഷേത്രങ്ങളിലേയോ പരാമർശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്കു് ഈ കുട്ടിയിം 923-നും വിരുചിതമായിരിക്കണം. സഭാപ്രവേശം,

കൂദ്ദലീല, കാളിയമർത്തനം, നൈത്തിവരമോക്ഷം, മുപ്പചരിതം, പെണ്ണിന്റെകവധം, വിരിന്നിസ്പയംവരം, പദ്മാദ്രോഹം വ്യാനം, കിംഭക്കണ്ണവധം, പണ്ണവത്രും മിതലായവ മാത്രാണ്ണ വയ്ക്കുമഹാരാജാവിന്റെ രാജ്യഭാരകാലത്ത്^३ രചിതങ്ങളാണ്. കൂദ്ദലീല, കാളിയമർത്തനം, നൈത്തിവരമോക്ഷം ഇവ തുടങ്ങിയ പ്രസ്താവനകൾ എന്നും കാണുന്നു. കാളിയമർത്തനം പടനായർക്കളുണ്ടെന്നും അവർക്കളുടെ ആവശ്യപ്രകാരം രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണെന്നു കാണുന്നു. പടനായർക്കളുണ്ടെന്നും നടക്കാവുണ്ടാക്കിയുതു ടി ഭദ്രാക്ഷടി ചെന്നനിന്നായിക്കാതുകൊണ്ടും, കൂദ്ദലീല എഴു തിയപ്പോരു മാത്രാണ്ണവയ്ക്കുമഹാരാജാവു^४ ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നു^५ അതിൽനിന്നും സ്വഭ്വലായി ഗഹിക്കാവുന്നതിനാലും, കൂദ്ദലീല മിതലായിട്ടുള്ള കവിതകൾ 931-നും 933-നും മദ്ദേശ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളവയാക്കൾ. കൂദ്ദലീല 931-ാമാണ്ടിൽ തിരുവവത്താരം ചെയ്ത അദ്ദേഹത്തിനുന്നും തിരുന്നന്ത്വിലെ ബാലലിലകളുടെ ഉദ്ദേശിച്ച രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായിരുക്കുമോ? വരിന്നിസ്പയം വരവും വന്നുമെല്ലാത്തിയും പടനായർക്കളുണ്ടെന്നുവിളംഞാക്കിയിട്ടുള്ളവയാണ്^६. സഭാപ്രവേശാരംഭത്തിൽ “വിക്രമാതിരേയദാരം കൊണ്ടർന്നുചതിരാജ്യമണ്ണേഷമേ, ആക്രമിച്ചുടടനാകവേ പരിപാലനനുമഹാശ്വാം ശങ്കലോകസമാനംഡാക്കി വരുത്തി വാണി കളിടിനാൻ അക്കത്തുല്യാജ്ഞരുതാപനന്ദ്രശല്ലനനിയി പാതു മാം” എന്നു^७ പറഞ്ഞുകാണുന്നതുകൊണ്ടും എക്കുംഭും 925-ാമാണ്ടിട്ടും ഒരു നിന്മിച്ചിരിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. 925-ൽ ഗ്രീപത്മനാഡാനായി രാജ്യം സമപ്പിച്ചുണ്ണേഷം രചിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് “പണ്ണവേദ്രാ പാവ്യാനം” എന്ന കാണിക്കവാൻ ഭാഷാചരിത്രകത്താവുഖരിക്കുന്ന “പതമനാഭസമർപ്പിതാവില്ലനജനൻ ധരണിഗ്രേഹൻ” ഇത്യാദി ഭാഗം എന്നും കൈകവരുമുള്ള “പണ്ണവേദ്രാപാവ്യാനം” ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണ്ണാനില്ല. പണ്ണവത്രുത്തിന്റെ രചന ഇതിനു മുമ്പായിരിക്കാം. എന്നുകൊണ്ടെന്നാൽ അതിൽ പക്ഷത്തിലുണ്ടുന്നതിനെപ്പറ്റിരിക്കുന്ന കവി അസ്ത്രയ്ക്കായി കാണപ്പെട്ടുന്നതുകൊണ്ടും

അയുപ്പൻമാത്താണ്യപ്പീശ്ചു മുതൽപേര് അന്ന കവിയെ ഫ്രാസാ ഹിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ടില്ലെന്ന തോന്നനും. പാഞ്ചാലിസ്പദ്യം വരം, നാളായണിചരിതം, പഞ്ചപ്രോപാബ്യാനം തും തുതി കഴിം തുടന്റെ വിരചിച്ചിട്ടുള്ളവയാണ്. പാഞ്ചാലിസ്പദ്യംവരം അവസാനലാഗത്തു്,

“അടക്കതു സന്ധ്യായുമിപ്പുംജ്ഞത്തനാളിനിംഗ്രേഷം

കട്ടത തുരീകഴും വന്നടക്കതു നേരമില്ലിപ്പോൾ”

എന്ന പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കമരൈ തുടന്റെ നാളായണിചരിതാരം തെരിൽ,

“പിരിറന്നാളുംഖിക്കുന്നു ദ്രുപദൻ പാണ്യവന്നാകം

മരിക്കു ഗ്രഹനാകം ധരണിനിംജ്ഞരഹനാകം”

എന്ന പ്രസ്താവന്റെയുടുക്കട്ടി കമ തുടങ്ങും. നാളായണിചരിത താതിൽ മെംഡ്‌ഗല്ലുനും നാളായണിയുംതമ്മിൽ നടന്ന പലവിധി മായ രതിലിലകളെ വർന്നിച്ചുശേഷം പിന്നെയും അലംഭാവം ലഭിക്കാതിക്കുന്ന മെംഡ്‌ഗല്ലുൻ ശപിക്കുന്ന ഭാഗംകൊണ്ടു കമ സമാപ്പിച്ചെത്തുന്നു. അതിനെ തുടന്റെ,

“താപസപ്രവരൻ കൊടുത്തതാങ ശാപവാക്കുകരു കേട്ടടൻ

താപസക്കടവിന്നയാഭയാങ താപസപ്രിയവല്ലാ”

എന്നിങ്ങനെ പഞ്ചപ്രോപാബ്യാനം ആരംഭിക്കുയും,

“കല്പാണമിന്നതനെന കഴിക്കുന്നുണ്ടാത്തിച്ചു

കല്പുൻ വ്യാസനമങ്കു മരിച്ചു മംഗലം സില്മം”

എന്ന് അവസാനിക്കയുംചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ശേഷക്കുള്ള കമ വാസ്തവത്തിൽ പഞ്ചപ്രോപാബ്യാനമല്ല. “പഞ്ചപ്രോപാബ്യാനം രണ്ടാം കളിം” എന്ന്‌പേരിട്ട് മിസ്യുർ റിഡ്യൂർ പ്രസി മലപ്പുട്ടത്തിയിരിക്കുന്ന കമയ്ക്കു പാഞ്ചാലിപരിണായമെന്ന പേര് കുറേതുടി യുക്തമായിരിക്കും. മരിശ്യുസ്റ്റുചരിതം, ഗ്രാമോക്ഷം ഇത്യാർഥി തുള്ളുള്ളകളിം ശംഖരവയം, ബാണയലം (അപ്രസില്മം), കൈലാസയാത്ര, ശോഖലംനയാഗം, സ്വമന്തകം മുതലായ ചില ആട്ടക്കമെകളിം കാത്തികതിക്കുന്നു രാമവമ്മമഹാരാജാവിന്നു കാലത്തു് ഉണ്ണാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാകുന്നു.

“രാമതുല്യൻ മഹാവശിരാമവന്നേൻ്തുപാലൻ
 കാമഭൻ കോമളാകാരൻ കാമിനീമാനസ മാരൻ
 -യാമിനീരാഗന്നൻ വീരൻ ഭ്രമിവേപ്പരിയൻ ദീരൻ
 ഭരിശ്രൂഷനാപരിവാരൻ ഭ്രജാമേകമാധാരൻ
 വണ്വിമാത്താണ്യവക്കുന്നീരാഗിനേയൻ മഹാപുണ്യം
 സഖവിതമഖവിതമാക്കിപ്പുന്നതതം സംജയിക്കുന്ന”
 എന്ന മഹിശുദ്ധപരിതാരംതെൽ ചെങ്ങിരിക്കുന്ന രാജാരാധനം
 നോക്കുക.

ഈ കൂടാതെ ഗ്രീക്കുല്ലവിലാസം മനിപ്രവാളകാവ്യവും റാമചന്ദ്രവിലാസം എന്നായ സ്ഥംബ് തതകാവ്യവും അഭോക്കമൊററ ദ്രോക്കണ്ണം കീത്തന്നുകളം ചാട്ടകളും കൂടി നവ്യാക്ഷണക്കീടുണ്ട്. റാമചന്ദ്രവിലാസം മുഴുവൻ വായിച്ചുനേരുക്കാൻ എന്നില്ലോ ഉടൻവെ
 ടാഴികയാൽ അതിനേപ്പുറി ഒരിപ്രായവും ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ മൻപതിപ്പുകാലത്തു പറയാൻ ഞാൻ തുനിന്തില്ല. നവ്യാക്ഷണ
 തുതിയായ റാമചന്ദ്രവിലാസമാണുന്നപരാശ്രമം ഒരാൾ എന്നിക്കു
 ണയച്ചുതന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥം അന്നം എന്നെൻ്റെ കൈവരെ ഉണ്ടായി
 കുന്ന. ആദിരാഗത്തു് അന്ന കിരോ വായിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ
 അതു ലളിതകവിതാരനിതികെംബ നവ്യാക്ഷണ കുതിരനുന്നയായി
 റിക്കമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ തുതിയുടെ ഒരു
 വിൽ,

“ഗ്രീനാരാധനാട്ടപാർമ്മത്തുപാഡാനാം പ്രസാദോദയാ—
 ദേതൽ കിംവന റാധവീഡമിതി യൽ കാവ്യം തുതം കേനച്ചിൽ
 അപ്രശ്നതപ്പവരാദമുഖ്യം മഹത്തോ റാമാധനാംഭോനിഡയ—
 രക്ഷാഭ്യർത്ഥബലാച്ച തത്രസുലഭോദോഹ്യം ബുദ്ധേയഃ ക്ഷമ്യതാം.”

എന്ന കാണ്ണന സ്ഥിതിക്കു് അതിന്റെ കര്ത്താവു നാരാധനാ
 ട്രതിരിയുടെ ശിശ്യനായ കരാഭേൻ സ്ഥാപ്തമാകുന്നു. പ്രസ്തു
 ദ്രോക്കത്തിൽ പറയപ്പെട്ടുന്ന നാരാധനാട്ടപാഡർ പ്രസിദ്ധനായ
 മേൽപ്പത്തുർ നാരാധനാട്ടതിരിയാണെങ്കിൽ, ഈ തുതി നവ്യാക്ഷണ
 ദേതാവാൻ ഒരു തരവുമീല്ല. നവ്യാക്ഷണ മുക്കുമൊക്കെ തുട്ട

ത്തിൽ ഒരു നാരാധാരണാട്ടത്രിഡിയോളിക്കന്നതായി മറ്റൊരുവി യത്തിൽ അറിവുപെട്ടുനമ്പിലും. പിന്നീയം എൻ്റെ വൈകവരം കിട്ടിയ കാവുത്തിന്റെ പേര് “രാഖവീയം” എന്ന സ്ഥാവസാ നാജൈലിലും ഗ്രന്ഥാവസാനത്തിലും കാണുന്ന സ്ഥിതിക്കു് ‘രാമചന്ദ്ര വിലാസം’ എന്ന ഒരു കൃതിയുണ്ടെങ്കിൽ അതു് ഇത്തല്ലെന്നതനെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ‘രാഖവീയം’ എന്ന പേര് പറഞ്ഞത പ്രസ്തുതത്തിയുടെ കർശാവു് രാഖവൻ എന്ന പേരായ ഒരു കവി യാണെന്നുഹിക്കുക കുറേതുടി യുക്തമായിരിക്കും. രാഖവീയം സംചൂടിച്ചിട്ടിട്ടിള്ളതായി അറിയാത്തതുകൊണ്ടു് അതിലെ കവിതാ രിതിയെ ഉഭാഹരിക്കാൻ എതാനും ദ്രോക്കണ്ണം ഇവിടെ ഉല്ല രിക്കാം.

ദശാരമന്റെ അസന്താനസന്താപവണ്ണന.

അമാന്തരാധിപസന്ദേ മഹീപത്ര-

രസുചി വക്കുത്രുണ്ടും വിശ്രൂഷ്യതാ

വനസ്പതേ കോടരഹസ്യം ദമാശ്രീരി:

പ്രസൂനജാലേന യമാ ദവാനലഃ

വനവണ്ണന.

തകലതാനിക്കണ്ണംബകരംബിതേ

പതതി യദ്ദേപിപിനേ ന രവിദ്ധൃതിഃ

തപചി തതു തമോ ന വിജുംഭേ

ഹണിപ്പണാമണിഭീഡിയിതിബാധിതം

രാമാംഗവണ്ണന.

തദംഗസംദ്രൂപദേഹ്യുംചൈച്ച-

അഭാരമാത്മാപജയായ മതപാ

രഞ്ജ സ്മൃതഃ രേകരനേതുവഹനഃ

വപുഃ സപകീയം ത്രിപ്പാംബാദ്വ.

സീതാസംദ്രൂപവണ്ണന.

അരാളനീലാളകകാളികാളി

കാളിക്കുതാഗ്രസ്യ ലല്ലടനാമനഃ

അല്പസൃഷ്ടിപത്രം
തസ്യാഃ കളക്കാല്പന്നച്ചിം ബിഭർത്തി.

വഹ്വണ്ണന്.

തസ്യ നിജങ്ങിതനിജത്തിയഃ ശ്രീയാ
നിജങ്ങയാത്മമിവ സജജകാർമ്മവൈക്കഃ

അസ്യ മാനനവഗരൈകരാഗ്രത്വത്വാഃ

പ്രാവുപ്രഞ്ചാജലദേഹദയ്യത

ലംബമാനജലവിന്ദുമാശത്വൈക്ക-

ബന്ധുക്ഷേത്രടിഭ്രംപതയ്യിഃ

ന്രത്യതാമനവനം കലാപിനാ-

മംബവരേ ബത യുതാ വിതാനതാ

ഇവയിൽ ശ്രീരാമൻറെ അംഗവണ്ണനയിലെ ഒരു ദ്രോക്കം
ഖവിടെ ഉദരിച്ചതു് നളചരിതം കിളിപ്പുംട്ടിൽ നളൻറെ അംഗ
സംഭാഗ്യം വണ്ണിക്കുന്ന,

“പുഞ്ചവാണിന്തരൻറെ സവൃംഗഭംഗിക്ക

നിശ്ചകാശത്പം ഭവിക്ഷമനോക്തയാൽ”

ഇത്യാദി ഭാഗത്തിലെ ആദ്യംതന്നെയാണെന്നാളും വിസ്തരിക്കു
ത്തക്കുത്തല്ല. എന്നാൽ ആ ആദ്യസാദ്ധ്യം നവ്യാൾ രാഹവീയം
വായിച്ചുട്ടിണ്ണായിരുന്നുകൊണ്ട് സംഭവിച്ചതാണെന്ന വ്യാഖ്യാ
നിക്കുന്നതിൽ അപാകമൊന്നമില്ല. ഇതുകൂടാതെ പ്രസ്തുത കൂടി
കുമാരനവും തന്റെ വാദിപ്പാർത്ഥി വല്ലതു് സഹായിക്കു
മെക്കിൽ അതു് ഈ കൂടിയിടെ ലാളിത്യസംരക്ഷാദി ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും
പ്രാസവിലാസവും മാത്രമാകുന്നു. കുമാരനവും സാക്ഷാർത്ഥം
നാമദേയം രാഹവൻ എന്നായിരുന്നിരിക്കുമോ, കുമാരൻ എന്നു്
ചെരപ്പുത്തിൽ കാമനപ്പേരായി വിളിച്ചു സ്ഥിരപ്പെട്ടപോയ
താണോ, ശ്രീനാരാധനാട്ടപാദർ എന്ന പരിഞ്ഞത്തു് ഒരുപക്ഷേ
ഗ്രാവായ കാണബുള്ളിയുടെ പേരായിരിക്കുമോ, എന്നും കുടുംബം
സന്ദേഹങ്ങളിലും ഈ വിഷയത്തിൽ തീരെ ബാധിക്കുന്നില്ലെന്നു
മില്ല.

ഉത്തരാമചരിതം കിളിപ്പാട് കിഞ്ചൻനവ്യാകട തുതിയാണന്ന ഭാഷാചരിത്രക്രാഖ നിവൃതിക്രാഖം അഭിപ്രായപ്പെട്ടകാണന്. എന്നാൽ അനൈക്കലാഗങ്ങൾക്കാണ്ട് അതു അനുസരാത്തേ ദേഹല്ലം എഴുത്തച്ചേര്ന്നു തന്നെയ്യുദ്ദേശം എന്നും തക്കംതോന്നിപ്പോകുന്നു. നാളിചരിതം കിളിപ്പാട് നവ്യാകടത്തന്നെന്നും അനൈക്കളിൽ തക്കമീല്ല. ‘മുകപുരത്തന്മിതെ, മുലപാണേ’ എന്ന നാളിചരിതാവസാനത്തിലെ മുദ്രതന്നെ കാണുക. നാളിചരിത്തതിന്റെ കവിതാരിതിയിൽനിന്നും പ്രത്യക്ഷമായി ഭിന്നമാകുന്ന ഉത്തരാമാധനകവിതാരിതി. ‘അംഗം ചെയ്തിപ്പാനായേ’ ഇത്യാദി ഉത്തരാമാധനപ്രയാഗങ്ങളിൽ അനുസരായി ഒക്കുക്കുന്ന (എ) എന്ന നിപാതം കണ്ണറുന്നേരു കാലത്തു വളരെ മുച്ചാര രത്തിൽ ഇരുന്നിരുന്നു. ‘മുറവിചാരംകാണ്ട കളഞ്ഞെത്’ ‘അരുന്നതല്ലരായേ’ ഇത്യാദി കണ്ണറുപ്രയോഗങ്ങൾ ദേശാന്തരങ്ങളാകുന്നു. ഈ, നിപാതത്തിന്റെ മുദ്രയോഗം എഴുത്തച്ചേര്ന്നു കാലത്തിലും സാമാന്യമായിട്ടുണ്ട്.

“കീകസാത്മജക്കലനാരകാരിണിയായേ
തസ്യാമാത്മജനായേ വന്ന സൗകർ പിറന്നീട്”

ഇത്യാദി രാമാധനപ്രയോഗങ്ങൾതന്നെ ഈ വാദത്തെ ആധിക്കം. എന്നാൽ കിഞ്ചൻനവ്യാകട കാലത്തു് ഇത്തമാതിരിപ്രയോഗങ്ങൾ നിലച്ചിരിക്കുന്നത്പോലെ തോന്നുന്നു. “വ്യഗ്രിച്ച്” എന്ന നാമധാരി ഉത്തരാമാധനത്തിലും ഇരപത്തിനാലുപുത്തത്തിലും കാണുന്നുണ്ട്. പിന്നെയും താഴെ വരുന്ന ഉത്തരാമാധനാഗങ്ങൾക്കു് എഴുത്തച്ചേര്ന്നു കവിതയുമായി സാദൃശ്യം വളരെ ശബ്ദമായിട്ടിരുത്തും പ്രസ്തുതനമത്തിന്റെ കർത്തൃത്വം എഴുത്തച്ചുറിത്തതന്നു ഇരിക്കണംതൊന്നും തെളിയിപ്പാൻ പണ്ടാപ്പുമായിട്ടിരുത്തമാകുന്നു.

1. ഓവിയുമനജനം വാനരപ്പടക്കയുമായു്, (ഉത്തരാമാധനം)
ഓവിയുമനജനം വാനരപ്പടക്കയുമായു് (അല്പാത്മരാമാധനം)
2. ഉത്സാഹങ്ങളുണ്ട് നിനക്കൈലവുണ്ണം (ഉ)
ഉത്സാഹങ്ങളുണ്ട് നിനക്കൈലവിക്കാലം (ഈ)

3. ബന്ധുസ്ഥിരം പരിഗ്രഹിച്ചാദരാൽ (ഉ)
ബന്ധുസ്ഥിരം പരിഗ്രഹിച്ചുനാം (അ)
4. ഗതപാ ചിത്രാമർണ്ണ നതപാ സസംഭ്രം (ഉ)
ഗതപാ മുഹർത്തമസ്^oതുപാ സംസാദരം (അ)
5. അഗ്രജന്തനന്നപൂരിമരിച്ചീടുക നിത്യം (ഉ)
അഗ്രജന്തനന്നപൂരിമരിച്ചപ്പേണ്ടാം (അ)
6. പാനമൂർ പെരുവഴിയന്വലം തന്നിൽ വന്ന
താന്തരാധിക്കന്നടൻ പിരിഞ്ഞപോകിംപോലെ (ഉ)
പാനമൂർ പെരുവഴിയന്വലംതന്നിലേ
താന്തരാധി^o ശ്രീടി വിഡ്യാഗം വരുംപോലെ (അ)
7. ചതുരാനന്നന്നിതി സൃഷ്ടിചെയ്തുനേരാ (ഉ)
ചതുരാനന്നന്നിതി സൃഷ്ടിചെയ്തുനേരം (അ. ബാല)
8. പുത്രമെൻപതിനാലുപേരുകളാണെന്തതിട്ടു് (ഉ)
എന്നിവർ പതിനാലുപേരുകളാണെന്തതിട്ടു് (ഭാരതം)
9. രക്തവുമാരാഡയാഴകി പലവഴി (ഉ)
ചോരയായുള്ളാൽ വാരിപ്രവാഹവും
പെയ്ക്കുപെയ്ക്കാക്കന്നിറങ്ങു നബികളാ—
യോരോ വഴിയെ (ഭാരതം)
10. നൊനമാമായ്ക്കുമുഖിയേനമൊന്നായി (ഉ)
കാന്നേസ നോന്നി വരുന്നിതു മാമകേ
ഇംഗ്ലീഷം പ്രപഞ്ചവും ദേശീകന്താനം നൊന്ന—
മീശന്നേൻ കാരണ്ണതന്നാൽ കേവലമെന്നായു് കണ്ണേൻ
(ഭാഗവതം)
11. ത്യാഗവും വയവുക്കൊക്കം നിത്യപിച്ചുക്കണ്ണാൽ (ഉ)
ഇത്യാഗവും വയവുമോത്താലുണ്ടോമിതു (24 പുത്രം)
12. ഒന്നോന്ന തമ്മിൽ പറഞ്ഞതിരിക്കുന്നതിനുംലും
ആരാനം വരികിൽ നീയിവരെ വയിക്കണം (ഉ)
മന്മുഖരമല്ലും ഗതനൈക്കാലിന്നിയും കണ്ണുന
(24 പുത്രം)

ഇതുപോലെ ഇന്ത്യം പത്രം നാല്പത്തു ദിവ്യാന്തങ്ങൾക്ക് എൻ്റെ ദിവ്യിയിൽ പെട്ടിട്ടിട്ടും. ഇതുമാത്രം സാദ്ധ്യം കാണുന്ന സ്ഥിതികളും ഇതു എഴുത്തച്ചേൻറെ ത്തിയല്ലെന്ന പരിധിനുള്ളൂ എങ്ങനെന്നെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല.

[‘]ഇങ്ങനെ സാദ്ധ്യങ്ങൾ കാണുന്നതു ഉത്തരവാമായിം എഴു തനിയ കവി, എഴുത്തച്ചേൻറെ കവിതകൾ ദുഃഖമായി പഠിച്ചിട്ടണാ ഞിങ്ങനുള്ളകൊണ്ടാണെന്നു വരുത്താതോ എന്നുവിശദിച്ച ഒരു വാദം വല്ല വരും ഉൽഭവവന്നു ചെയ്യേക്കാം. എന്നാൽ ആ വാദത്തിനു ബലം മണംനേന്നു താൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. എന്തുകാണാംനാൽ സാധാരണയായി ഒരു കവി, മററായ കവിയിൽനിന്നും വിശ്രഷ്ടപ്പെട്ട ആരാധനാളിയോ വിശ്രഷ്ടപ്പെട്ട വാചകങ്ങളിയോ അല്ലാതെ സപീകരിക്കാറില്ല. മുൻദിവ്യാന്തങ്ങളാൽ യാതൊരു വിശ്രഷ്ടവു മല്ലാതെ ആരാധനാളിം വാചകങ്ങളും സദ്ഗ്രാഹിക്കുന്നതു പ്രത്യേകമാണല്ലോ. ഒരു കവിയുടെ ത്തികൾ നന്നായി പഠിച്ചി മുട്ടിക്കിട്ടുകയും മററായ കവിതയിൽ പൂർവ്വകവിയുടെ വാചകങ്ങൾ അറിയാതെ കടന്നുടക്കയോ, ചിലപ്പോഴും ഇതുകൂടാതെ തന്നെ ധാരാപ്പീകരായി റണ്ടു കവികൾ സദ്ഗ്രാഹാക്ഷകളായിരിക്കു കൂടുതലും ചെയ്യാവുന്നതാണെന്നുള്ള സംഗതി താൻ വിശ്രൂതിക്കുന്നില്ല. ആധുനികമായ ഒരു ഉദാഹരണത്തിന്, “സന്താപാല്ലം സകലജഗതാം സ്ത്രീനേ വദനം ചെയ്യും” എന്നുള്ള മന്ത്രം മന്ത്രം സകലജഗതാം സ്ത്രീനേ ചെയ്യുകപാദത്തിന് “സന്താപാല്ലം സകലജഗതാം ശാംഖം ശവം പാണിംം” എന്ന ചന്ദ്രാമാധാരാദ്ദോക്ഷാഖാദായി അറിയാതെന്നെന്നു സംഭവിച്ചിരിക്കാനിടയുള്ളൂ സാദ്ധ്യം മതിയാവും. പക്ഷേ മനു കൊടത്തിരിക്കുന്നിടത്തോളം സാദ്ധ്യങ്ങൾ അഞ്ചു മരിക്കമായോ അറിയാതെന്നും സംഭവിക്കുമെന്നു വിശ്രപസിപ്പാൻ തന്മുള്ളൂ. ഉത്തരവാമാധാരാകർത്താവു നന്ദിക്കുത്തെന്നു എന്നും മല്ലെടു സാദ്ധ്യങ്ങൾ എഴുത്തച്ചേൻറെ കവിതയുമായുള്ളൂ പരിചയംകൊണ്ടു പററിയതാണെന്നും വാദത്തിനുവേണ്ടി സമയത്തിനു പക്ഷവും ഇതുപോലെ സാദ്ധ്യം നന്ദിക്കുത്തെ അനുകവി

തകളിലും കാണേണ്ടെല്ലു എന്നൊരു ചോദ്യത്തിനു നല്ല അവ കാരം സിലുകിക്കുന്നു. നുമ്പുകൾ എഴുത്തച്ചൻറെ ത്തികൾ പരിപയമായിരുന്നു സംശയിപ്പാണ് മാർഗ്ഗരജിൽ മുന്നനംലു ഭാഗങ്ങൾ എൻ്റെ ഉച്ചിയിൽ പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവ സ്വീസൈറ്റുമായിരുന്നു പറയുവാൻ നിര്ത്തംറുമുണ്ട്. ഉംഗ രണ്ടിനു രണ്ടു ഭാഗങ്ങൾ എടുക്കാം.

1. “നീലമഹാമലയുടെ ഒക്കളിനുമാ

കോലാഹലമാട്ടമയവി വരുപട്ടി” (എറാവത്തും)

“നീലപാർത്തത്തിന്റെ ഒക്കളിനുമാ ചാടി

നാലമ്പുവഴി വരുമായിയാഡപോലെ” (അ-രംമാധണം)

2. “ആരവാരണാളം സീംഹനാരണാളം..

അമിതകരഖലുടകയ യുവരാജനാദവും

മരം ശ്രൂംഗങ്ങൾ നക്കും തമ്മിട്ടവും

മധുരതരുളുലരസപൂക്കൾക്കും ഹളം,

പെയ്യ മദ്ദത്താട്ട കംഡിക്കരാനാദവും

ചെരിയ റമമലറിയുടനിളക്കമതിശോശ്യവും

ബാൺയുലം തുമ്പൻ (രീഡ്യൂസെ പതിപ്പ്)

“തകിൽ മരക്കു പറ പടഹത്തികളും ശംഖവും

തമ്മിട്ടവും നക്കുമ്പുളം വീണയും

മധുരതരുളുലരസനിനാദക്ഷണക്കാമളം

മരം ശ്രൂംഗങ്ങളിടയ്ക്കുടക്കരി

ചെരിയ റമമലറി വരുമലുവരിയ ശ്രാശവും

പെയ്യ മദ്ദത്താട്ട കംഡിക്കരാനാദവും” (ഭാരതംഡീപ്പിം)

ഇവിടെ കനാംഭാഗത്തിൽ ഏറ്റവുംപുജയിൽ അർജ്ജി നിന്റെ ബാംഗാംകേണ്ട കാലബന്റെ ഭാംഗ്യും മരം ചതുരഞ്ചു ചോര ശരീരത്തിലോലാലിച്ചുതും ലക്ഷ്മണൻ കിച്ചനാസികാദേശം ചെയ്തുകൊണ്ട് ശ്രൂർപ്പിണബയുടെ ഭേദത്തിൽ രക്ഷം പ്രവഹിച്ചതുണ്ട് നീലമലയുടെ ഒക്കളിനുമുള്ള വെള്ളപ്പാട്ടത്തോട് സാദ്ധ്യപ്പെട്ടത്തിയിരിക്കുന്നതും. യമനേയും ശ്രൂർപ്പിണബയേയും

നീലമലയോടുപമിക്കാൻ രണ്ട് കവികൾക്കം സ്വന്തമേവ തോന്ന വാനിടയുള്ളതാക്കണ. മുർപ്പാവബുദ്ധിട കാര്യകര കൂച്ചപ്പൊ ദത്ത ലായ ടീക്കകളിൽനിന്നും രക്തമുർഖവിക്കയാൽ നശജൈവഴി വങ്ങന്ന അതവി, എന്ന് എഴുത്തച്ചുന്നെൻറെ പ്രയോഗത്തിലും യമന്നെൻറെ ഗ്രഹാപ്രായമായ മുഖത്തിൽനിന്നും ചോരായോലിച്ചുത്തകാണ്ടും നവ്യാക്കിട പ്രായോഗത്തിലും സ്വന്തന്മായ യുക്തിയും കാണ്ണാ നണ്ടും. ആകയാൽ നവ്യാർ എഴുത്തച്ചുന്നെൻറെ പ്രായോഗത്തെ സ്വപ്നികരിച്ചിരിക്കാമെന്ന നിപ്പിറ്റപ്പായി വാദിക്കാവുന്നതല്ല. രണ്ടെന്നും. അക്കത്താൽ ലക്ഷ്യിത്തായ ഭാഗങ്ങൾ തക്കിലുള്ള സാമ്യം അസാഡാന്നമായിരിക്കണം.

“മനാധാരമപദ്ധതി കവിഃ പദമേകം പാദമേകമല്ലം വാ സകലനിബന്ധനഹർത്തേ സാഹസകൾതേ നമസ്ത്ര്യം”

എന്ന ഭ്രാന്തത്തിലുഭ്രാന്തിക്കണ പുച്ചത്തിനു വാനായല്ലം ഇഷ്ടപ്പാട്ടിനെൻറെ കവി പാത്രിഭിക്കാതെ കഴിക്കാണ്ടെന്ന തോന്തി പ്രോക്കണ. പക്ഷേ പരംന്നെൻറെ കവിത സ്വപ്നകവിതയാക്കണ “ചുപ്പി” കവീകണ്ടക്കമാരെ സമക്ഷത്താരേടത്തു കണ്ടേപോയെന്നാൽ കളിച്ച പുണ്യാധാരിക്കാണ്ടെ തന്നാംഗം വിത്രുഖമാക്കിട്ടും” എന്ന നിത്യമായി അനുകാവ്യപ്പൊ കരണ്ടുതിന്നാനു കവിമുഖി കമാരെ നവ്യാർ ആക്ഷയപിക്കണ സ്ഥിതിക്കും, ഈ സാഹസ തതികും ശരദേഹം സ്വന്തം പുരപ്പുട്ടമെന്നാൽ വിചാരിക്കാം? അച്ചടിക്കാക്കം തുള്ളഞ്ഞക്കാക്കം സഹജായുള്ള പ്രമാണം ഈ സാമ്യത്തെ വ്യാവ്യാനിക്കാൻ കയ മാതിരി ഉതക്കമെന്ന കാർക്കാലം വിചാരിക്കണിയിരിക്കണം..

ഉത്തരാമാധ്യാവും അല്പ്പാത്മരാമാധ്യാദി ഗ്രന്ഥങ്ങളും തക്കിലുള്ള സാദ്ധ്യം അനേകകവിതകൾ ഉണ്ടോക്കിയിട്ടുള്ള കവികൾക്കു സാധ്യാരണ സംഭവിക്കാറുള്ള തരംതിൽപ്പുട്ടന്നതാക്കണ. പ്രേക്ഷപ്പീയർ, കാളിഭാസൻ, എഴുത്തച്ചുൻ, നവ്യാർ മുതലായ പർ അനേകമാശയങ്ങളേയും വാക്കുങ്ങളേയും ആവത്തിച്ചു പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള സുപ്രസിദ്ധമാണെല്ലാം. കവികയിൽ മുമാദങ്ങൾ

നമ്പും എഴുത്തെല്ലാം പറിയിട്ടിട്ടും. ഉംഗരണമായി ഒരു അന്തിയിടേയും അവളുടെ മാതൃപ്രസാദായ ചേരിംജമാതാ വിന്നേരിയും ചാർച്ച നഷ്ടപരിതം കിഴിപ്പുട്ടിൽ തെററിച്ചിരിക്കുന്നതു കാണ്ക. പക്ഷേ,

“കിന്ന പാചം കുതംപും?”

കോ വാ ഭാരതാർവ്വിയോജിതാ?”

എന്ന ഉത്തരാമാധാരാഗത്തെ

“ഞാൻ മുന്നമനേകമാനപ്പരദ്ദുഃഖിപ്പിച്ച

കരമുഡാരങ്ങളോട് വേർപെട്ടത്തതിന്മലം

ഞാനിപ്പോളുംവിച്ചിട്ടുന്നതു”

എന്ന തജ്ജിമംചയ്യിരിക്കുന്നതിൽ കാണുന്നതുപോലെയുള്ള നിശ്ചി പ്രക്ഷേദ്ധകൾ നമ്പും കവിതയിൽ അധികം കണ്ടിട്ടില്ല.

“മാതരം” “വെന്നീ” “ആമലു്” ദത്വായി ഉത്തരാമാധാര തതിൽ കാണുന്ന പദ്ധതിം മുഖ്യാഗ്രാമങ്ങളിം നമ്പും കവിതയിൽ കാണുന്നതും എന്നേതാ അവബലമായ എത്തിവഹ്വതെ മാതൃമാസ്ത്ര മാക്കിയാണുന്ന തോന്തിപ്പാക്കന്ന. “ചാണക്യസ്തതും” കിളിപ്പുട്ടിൻറെ കർത്തൃതപ്രവും സംശയിത്തമായിട്ടുള്ളതാക്കന്ന. അതു കല്ലേക്കുളംര റാല്യവപ്പിശാരടിയുടെ തുതിയാണുന്ന ചീല കൂടുള്ള ഭാവത്തെ ഭാഷാപരിത്രന്തരവും എക്കുണ്ടോ സമ്മതി കാണു. മിസ്റ്റർ റാമകൃഷ്ണ ബി. എ. ചാണക്യസ്തതും നമ്പും കവിതകളിൽ ഒന്നാണുന്ന് അഭിപ്രായമെല്ലാക്കാണു. ഈ അഭിപ്രായം ശരിയാണുന്ന വിചാരിക്കാൻ വളരെ നൃംബങ്ങൾ ഉണ്ടും. ചാണക്യസ്തതും കിളിപ്പുട്ടി രവിന്റെക്കുതിയായ ചാണക്യസംഗ്രഹത്തെയും മുന്താരക്കുണ്ടെന്നും. അസ്സുമാക്കി രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാക്കന്ന. ചീല ടിക്കകളിൽ തർജ്ജമിയ്ക്കും അവ്യക്തിയും ചീല ടിക്കിൽ തർജ്ജിക്കുചെയ്യുന്നതിനു കവിയുടെ അശൈ കത്തിയും കവിതാഗ്രാമത്തിൻറെ അസ്സുംത്തിയും വ്യക്തമാക്കുകകൊണ്ടും ഒരു ബാല്യകവിത എന്ന പരയുന്നതും മുക്തമായിരിക്കുന്നു.

“കമ്മുക്കരണമിനെത്തല്ലീയിഴച്ചടക്ക
തമ്മിപ്പറമ്പു കളവതിന്നായമെ
ഇല്ലയോ നമ്മുടെ ചോദതിന്നാനവ—
രൈസ്യാവക്കുമ്മുപോയാറിരുന്നും”

2. അന്തഞ്ചരന്തരേം ഭർഖവലക്കാരവർ
ചീനത്തിക്കിലേററവും ഭീഷകളില്ലയോ?
കയ്ക്കുക്കുണ്ണിപ്പു പടയമില്ലു പാത്രാശ്
മെയ്ക്കുക്കുട്ടില്ലാന്തിവീരമാർ.”

ഇത്തെന്നയുള്ള ചാണക്യപുത്രയോഗങ്ങൾ നന്പിയാക്കുന്നു നന്പിയാക്കുന്നു കവി താലുപ്പയുത്തിന്റെ അംകരങ്ങൾ പോലീറിക്കുന്നു. ദ്രാവരാക്ഷസം നന്പ്യാക്ക് പരിചിതമായിരുന്ന എന്നാളുടെനു അനേകലക്ഷ്യ സ്ഥാപിച്ചു.

“ചീയതേ ബാലിശസ്യാപി സുക്ഷേത്രപതിതം തുഷ്ടി;
ന ശാലേസ്ത്വംബകരിൽ വപ്പുതുർഹണമപേക്ഷയേ”

എന്ന ദ്രാവരാക്ഷസദ്ദ്രോകം സ്വമനതകംതുള്ളവിന്റെ ആദ്യം ഉല്ലരിച്ചുകാണുന്നു. പിന്നെയും

“ഭ്രംബാധ്യപദ്മാഗന പ്രജ്ഞഭവതി ന പ്രജ്ഞ;
പരാരംഗാഭിഭ്രംബാജ്ഞസ്ത്രമേവ പ്രജ്ഞച്ചുണ്ടേ”

എന്ന ദ്രാവരാക്ഷസദ്ദ്രോകത്തെ

“സർവ്വാഭരണമലകരിച്ചാശ റഹസ്യ
ഉൾവീപതിയാകയില്ലെന്ന നിശ്ചയം”
“അജഞ്ജൈഡാരന്നരംകൂടാതെ നിത്യവും
പ്രാജനനായുള്ള രാജാവു രാജാവബല്ലും”

എന്ന തജ്ജില ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഈ ആദ്യത്തെന്നു, പതിനാലു പുത്തത്തിലും പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായിക്കാണുന്നു.

“കടകമണികംബൈമക്കടമിവയെല്ലു—
മുലവിലണിയുന്നാനവനിപതിയാശോ?
പട പൊങ്കു ശരും യട്ടികി പൊടിയാകം
പട്ടവിവേനിശൻ പ്രണമത, മുകുദം”

തരിവളകൾ തണ്ടം കുടയുമീവയെല്ലാം
നരപതിവിശ്വാസം പരിചൊടിയേണം
പരമനിജയമ്മം ധരണിയിൽനടത്തു—
നരശ്രീരശ്രീതാൻ പ്രണമത ദക്ഷം.”

ഈഖ്യനായിള്ള സംഗതികൾക്കും ചാണക്കുന്നതും നമ്പ്പാർ ആട തൃതീയൻ പറയുന്നതിനു വളരെ സംഗത്യമുണ്ടായെന്നു തോന്നുന്നു. തൃജ്ഞാർജ്ജുനവിജയം ഓട്ടംതും നമ്പിയാങ്കട കവിതകളാട തുട്ടതിൽത്തന്നെന്ന ഭാഷാചരിത്രകാരന്മാർ ഗണിക്കു പ്രേട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇഡ്യിടെ ഇതു^o അന്വയാട്ടപണിക്കു ആട തൃതീയാണെന്ന ചിലകൾ^o അഭിപ്രായം ഉള്ളതായി കാണുന്നു. പദ്മാംശ പ്രയോഗിക്കുന്ന കാഞ്ഞത്തിൽ നമ്പ്പാർ. വളരെ സ്വാതന്ത്ര്യം കാണിക്കാവെണ്ണക്കിലും തൃജ്ഞാർജ്ജുനവിജയത്തിൽ കാണുന്ന നമ്പുത്രപോലെ കംടീവൻ, വിയപമീ (വിക്രംപമെ) വിയ മാദ്രിണ, ക്രത്തളജ്ഞസുതൻ (ക്രത്തളക്കുസുതൻ എന്നതിനപകരം) “കംഗലംവതകാമകൻ” എന്നാശ്രീ വ്യാകശാവികലുമായും ശോഖ്യിയംയും നമ്പ്പാർ ശബ്ദങ്ങളെല്ല പ്രയോഗിക്കുമെന്നു വിശദപരിക്കാവാൻ തന്റെ നേരത്തെ തോന്നുന്നുണ്ട്. തന്നെ ഏന്ന തെപ്പുറാറി നമ്പ്പാരുടെ തൃതീകളിൽ ഒരു പ്രസ്താവവുമില്ലെന്നു ഇതും പ്രസ്താവയോഗ്യമാകുന്നു.

ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ മൻപതിപ്പുകാലത്തു^o അറിവില്ലാതിരുത്തും പ്രിന്റിച്ചു^o കൈനാഗപ്പുള്ളിൽ ചവറയിൽ ചക്കാട്ടവിട്ടിലെ ഗ്രന്ഥമ്പുരങ്ങിൽനാണെന്ന കണ്ണക്കിട്ടിയതും ഭാഷാപോഷിണി മാസികയിൽ എന്നാൽ പ്രസിദ്ധകരിക്കപ്പെട്ടതും ആയ തൃജ്ഞാർജ്ജുനയുല്ലെം. അമവാ മാധവലിലെ എന്ന തൃതീയിലെ കമ്പനെ തൃജ്ഞാർജ്ജുനവിജയം തുള്ളൽക്കമ്പയാക്കിയതാണെന്നും അനാധാരണ കാണാംവന്നതാകുന്നു. ഈ സംഗതിയും തൃജ്ഞാർജ്ജുനവിജയത്തിന്റെ കത്താവു^o നമ്പ്പാരല്ലെന്നു^o തെളിയിക്കണ്ടാതിനും നമ്പ്പും സഹായിക്കുന്നു.

പ്രസിദ്ധ പുസ്തകവ്യാപാരിയായ മി: എസ്. റീ. റെഡ്യൂസ് നമ്പ്പാരുടെ തൃതീകളായി ചേര്ത്തടിപ്പുചെടിക്കും തുള്ളൽക്കമ്പയുടെ

കൂട്ടത്തിൽ കാണാനെത്തും നമ്പ്യാക്കട തുതിതന്നെയാണോ എന്ന രേഖ നിവർത്തിക്കാം അ പതിപ്പിന്റെ പ്രസാധകനു തന്നെ സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്ന കാണാം. അ കൂട്ടത്തിൽ അംബരീഷ് ചരിതവും നിവാതകവചകാലക്രയവയവവും പ്രസിദ്ധനായ പുന്നോട്ടം നമ്പുരിയുടെ തുതികളാണെന്ന മിസ്റ്റർ കൊട്ടാരത്തിൽ രേഖാചിത്രം നിസ്സംശയം അറിയാക്കുന്ന പരഞ്ഞതിരിക്കുന്നു. നിവാതകവചകാലക്രയവയത്തിന്റെ കാഞ്ഞത്തിൽ മിസ്റ്റർ എസ്റ്റ്, ഡരമേപ്പരയും ടി തുതി നമ്പ്യാക്കടെത്തും പറയുന്നതിൽ യോജിക്കുന്നു. “കിള്ളിക്കരിപ്പറു പരബ്രഹ്മത്തിനെ കള്ളും വെടിഞ്ഞവണ്ണമുടിയെന്നു്” എന്നും കിള്ളിക്കരിപ്പറുവേസ്തിയും,

- “ഉള്ളിയിൽനിന്നെന്ന സുംഭരമത്തുന്ന സു—
പാലുലോകത്തിൽ വയനാവെന്നാൽ താ
സപ്രധാനക്കളും സംഭരണന്നു
നില്ലചിപ്പാനെള്ളെല്ലു ഫനീപ്പുനു്”
- “ഗാണ്യവിചാപവും ദിവ്യബാണാഞ്ചും
ഭാണ്യം ചുമപ്പുതുപോലെ വോച്ച മേ.”

ഇത്യാഥി സരസപ്രയോഗങ്ങളും നിവാതകവചവയം നമ്പ്യാക്കട തുതിയാണെന്ന പ്രമാദഭ്യുക്തിക്കും ഒരു രേഖ ജനിപ്പിക്കുമെങ്കിലും ആന്തരികമായ കവിതാരിതിയേം ആക്ഷം വ്യക്തപ്പെടുത്തുകയുള്ളൂ തന്നെയാക്കുന്നു. മിസ്റ്റർ റിധ്യാക്കട പതിപ്പിൽ കാണുന്ന ഗോവല്പനകൾക്കിൽ, കുംഖിരവയം, ബകവയം, യേനകവയം ഇത്യാഥി തുതികളിൽ വിശ്രിച്ചുണ്ടായ കവിതാഗ്രംഭങ്ങൾ വളരെ യാണും കാണുന്നില്ലെന്നും പ്രസ്താവിക്കുന്നതിരിക്കുന്നു.

അമിണീസപയംവരം, ലക്കാർഡ്രിനം, പ്രസ്താവചരിതം ഈ മുന്ന തുതികളിലും ഗ്രാമവായുസ്പൃഷ്ട സൗതിച്ചകംണാഞ്ചും. ഈ മുന്ന തുതികളുടെ ആരംഭവും ക്രോമാതിരി പുത്തത്തിലുമാണും. ഈ കാരണങ്ങളാലും നമ്പ്യാക്ഷം ഗ്രാമവായുസ്പൃഷ്ട പിശേഷ പ്രതീപത്തികൾ കാരണം കാണാത്തുകൊണ്ടും ഈ തുതികൾ മറ്റു വല്ലവക്കടെയുമായിരിക്കുമോ എന്നായം സംശയത്തിനു വകയുണ്ടും. പക്ഷേ സുക്ഷ്മമായി ആലോചപ്പിച്ചാൽ ഇവിടെയും ഭൂതത്തിനും

അവകാശമില്ല. അമൈസിസപയംവരത്തിൽ അവലപ്പുച്ച കൂദ്ദി നേയും കടമാള്ളർ വെട്ടക്കാരമകനേയും സുതിച്ചുകാണന്നതിൽ നിന്നും ആ തൃതീ നമ്പുരാന്തരതന്നു എന്ന വ്യക്തമാക്കണണ്ട്. കടമാള്ളർ എന്ന പറയുന്ന സ്ഥലം അവലപ്പുച്ച രാജാവായിരുന്ന ചെന്ദക്കുറ്റരിനുവരിയുടേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മന്ത്രിയായിരുന്ന തെക്കേട്ടതു ഭ്രതിരിയുടേയും നാടാകന്. ലക്ഷാർഭത്തു തെരികു വിലപാമലനാമനേയും അവലപ്പുച്ച കൂദ്ദിനേയും, ഹരിപ്പാട്ട സുഖ്യപ്പണ്ണനേയും (ഹരിഗതിാലയം) പ്രാത്മിച്ചിരിക്കുന്നതിൽനിന്നും ഗ്രന്ഥകർണ്ണവും ആരോഗ്യ തെളിയുന്നണ്ട്.

നമ്പുരാൻ മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ മുഖ്യമായി ശാഖകൾ പ്രേക്ഷിക്കുന്നതു തുല്യകമെക്കളാണ് പ്രമാനിക്കുന്നതാവു് എന്നുള്ള നീല യിലാണ്ണല്ലോ. അദ്ദേഹം തുല്യകമെയുണ്ടാക്കണമെന്നതിനു ഫേതുവായ സംഗതി സുപ്രസിദ്ധമാകന്നു. ചാക്കുംശാൽ അപദഹസിക്കപ്പെട്ട നമ്പുരാൻ തുല്യകമെക്കര നീക്കിച്ചു് ചാക്കുരേ ലജ്ജിപ്പിച്ചു് എ കുലും ഇം മതാരത്തിന്റെ അവസാനം നമ്പുരാക്ക് അതു തുല്യമായി അനീലി. എയ്യകൊണ്ടേന്നാൽ ഇവയുടെ കലവരത്തെപ്പറ്റി സകടപ്പെട്ട ചാക്കുംശാൽ മുഖത്തിൽനിന്നന്തനേ ചെന്ദക്കുറ്റരി രാജാവു് അറിഞ്ഞത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠം, കൂത്തും തുല്യലുംകൂടി ഒരു ദി കണിക്കിവച്ചു നടക്കുക അസാധ്യമാണെന്നു കരതി, അവലപ്പുച്ച കേഷത്തിൽ അതുതുതൻ തുല്യൻ ചാടിപ്പേണ്ണ കല്പിച്ചു്. ഇന്നും അവലപ്പുച്ച അവലത്തിൽ തുല്യകമെ പതിവില്ല. അങ്ങനെ കല്പന ഉണ്ടായതുകൊണ്ടായിരിക്കാം നമ്പുരാൻ തുല്യകമെ അഭിനയിക്കുന്നതിനു തകഴിയിൽ കേഷത്തും ഒരു പ്രധാന രംഗമാക്കിത്തീർത്തതു്. എന്നാൽ ആട്ടകമെ കൊട്ടാരക്കര രാജാവും സാമുതിരിപ്പാട്ടം തമ്മിൽ പിണ്ണാഡിയതിൽനിന്നാണായി എന്ന പറയുന്നതുപോലെ തന്നെ ആകന്ന ചാക്കുംശം നമ്പുരാക്കുമ്പോൾ പിണ്ണാഡിയതു കുറഞ്ഞു തുല്യകമെക്കര ഉത്തരവിച്ചു എന്ന പറയുന്നതും. ഇതു കുറഞ്ഞു തുല്യകമെയും നീഡാനം ഏറ്റെന്നന്നറിവാൽ നാം അശ്വകതനാരാകനു. കേഷൻ ആകേഷപിച്ചുതുകുറഞ്ഞു് കേപി ഷ്ടനായ ശൈവൻ ഇട നീലത്തടിച്ചപ്പോരാ വീരദ്ദേശൻ ചാടി

വീണതുപോലെ ചാക്യാരാൽ അധിക്ഷിപ്തനായ നമ്പ്രാർ അദ്ദേഹപ്പുണ്ട് എന്നുക്കളിൽത്തടിൽ കയറിനിന്നപ്പോൾ തുള്ളലിനവേണ്ട തായ സകല സാമഗ്രികളും വന്നതുടി എന്ന ഭാവിക്കുന്നതും അഥവാടെ പുരുഷരിൽത്തെക്കുറിച്ചു് ദയനിയമായ അശ്വതയെ പ്രഭർണ്ണിപ്പിക്കുന്നതും തുള്ളലിനുവേണ്ടതായ പുതം ഏവിടെ നിന്നാണെങ്കിലും തുള്ളൽക്കവിതയുടെ കവിതാരിതി' ഏവിടെനിന്നു കുട്ടിക്കും ഈ കവിതാരിതി ജനങ്ങൾക്കും ശ്രദ്ധാനിയമായി തോന്ന വാൻ കാരണമെന്തു്? ഇത്തന്നെന്നെന്നുകൊണ്ടു ചീലം ചോദ്യങ്ങൾക്കും ഉത്തരം പറയുക എന്നുള്ള ചുർച്ചപ്രഭാവ തൃത്യം തുള്ളൽക്കമെക്കളെ പുറി നിത്രപിക്കുവാൻ 'പുരൈപ്പുടനു ക്കുവന്നിൽ നിൽക്കാതെ കഴിക്കയില്ല. ഈ ശാംഗ്രാമങ്ങളുടെനിച്ചു് അക്കയാൽ ഉത്തരിക്കുംബിൽ യതാച്ചുകൊള്ളുന്നു. കനാമതായി തുള്ളൽക്കമെക്കരക്കുന്നവയിൽ നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിന്റെ സ്ഥിതിക്കുന്ന നോക്കുക. ഏഴുത്ത ചുവന്നു തുതികളായ കുളിപ്പാട്ടകളേയും ഇരുപത്തുനാലുപുത്രം മുതലായവയെയും മാത്രക്കയാക്കി കുളിപ്പാട്ടകളും മറ്റും നിന്മിക്കുകയായിരുന്ന അക്കാദാലത്തെ കവിതയുടെ മുഖ്യത്രം. കൊട്ടാ രക്കര രാജാവിന്റെയും കോട്ടയത്തു രംജാവിന്റെയും മറ്റും കമ്മകളിപ്പാട്ടകൾ വളരെ പ്രചാരത്തിൽ ഇരുന്നിരുന്നു എന്നും ആട്ടം അക്കാദാലത്തെ മുഖ്യവിനോദങ്ങളിൽ കനായിയും എന്നും സ്പൂഞ്ച മാക്കുന്നണ്ടു്. സംസ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസം വളരെ പ്രാബല്യത്തിൽ ഇരുന്നു. സംസ്കൃതകവനവും വളരെ കാഞ്ചമായിരുന്നു. ചന്ദ്രക്കളുടെ കാലം അന്ന കഴിഞ്ഞതിനുതുപോലെ തോന്നുന്നു. സംസ്കൃതകവികളെ, പ്രത്യേകിച്ചു്, അർത്ഥാംഖണക്കാരം ഭാഷിക്കു പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്ന അർഥാചീനകവികളെ അനുസരിച്ചു്, കാവൃഞ്ഞളും ദ്രോക്കങ്ങളും ഉണ്ഡാക്കിവന്നിരുന്നതായും തെളിയുന്നു. മുകസന്ദേശം, ചാതകസന്ദേശം, യുധിഷ്ഠിരവിജയം, ഉത്തരംനെ പണ്ടം, നാരാധാരിയിം മുതലായ തുതികൾ ഇളംത്തിൽ വളരെ ദേഹപ്പെട്ട ഉഭാവരണങ്ങൾ ആകുന്നു. തുതിമണ്ഡളായ നിയമങ്ങളേയും അത്മമുന്നുന്നുഞ്ഞായ സങ്കേതങ്ങളേയും ഗണ്യമാക്കാതെ സ്വത്രുമായി കവിതചെയ്യാനുള്ള ദെഹം. സാമാന്യകവികൾ

കരിക്കിയും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ചുറം നടക്കന സംഗതികളെ ലക്ഷ്യമാക്കി വർഷാക്കണ്ണതിനു പീഡി സംസ്കൃതകവികളുടെ സന്തുദായങ്ങളെല്ലാം തുച്ഛമാണ് ആരുവു സമ്മതിക്കാതിരിക്കുന്നു മനോധർമ്മവിലാസം കവികൾക്കു പോരാതിരിക്കുന്നു ചെയ്തിരുന്നതാണു തോന്നുന്നു. സംസ്കൃതത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ എത്രയും പ്രമാണം, സംസ്കൃതത്തിൽ പറയുന്നതു സകലവും സരസം, എത്രനുബന്ധം ഭാവിക്കുന്നു അത്ഥക്കു ഇപ്പോഴും നന്ദിടുന്ന ഇടയിൽ അവിടവിടെ അവഗ്രഹിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ടോ. ഈ സ്ഥിതിയിടെ അസം മൃത നവ്യാജനെ കാലത്തു്, പ്രത്യേകിച്ചു് ചെന്നുകളേറ്റി രാജാവിന്നെൻ്റെ രാജധാനിയിൽ വളരെ പ്രശ്നവാദി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. സാമുദ്ധേയത്തിലെ സദസ്സിൽ ഭാഷാകവിയായ പുനം നന്ദി അനുകൂലവിന്നെന്നുണ്ട്. അക്കാദമിയും രാജാവിന്നെന്നുണ്ട്. അക്കാദമിയും കളിൽ പല ദിക്കുകളിൽനിന്നും വിദ്യാരാഹം വന്നതുടെ വേദാന്താഭി വിഷയങ്ങളെ അഭികരിച്ചു വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ: നടത്തുകയും ജയിക്കുന്നവർക്കു വിരുതുകൾ ലഭിക്കും. ചെയ്തുപൊന്നിരുന്നു. വിദ്യാരാഹരണം ശാസ്ത്രിമാരഹണാശും സന്നതി ഉണ്ടായെങ്കിലും സദസ്സുകളിൽവച്ചായിരുന്നു ലഭിച്ചുവന്നിരുന്നതു്. ഈ തുല്യവും പരമാത്മാവിന്നെൻ്റെ നവ്യാജനെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നു. സംസ്കൃതകവികളുടെ അനുകരണം ചുറ്റുമുഖമായി വന്നതുടങ്ങിയപ്പോൾ വേറു മാറ്റത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കാം എന്ന വിമാരിച്ചിരുന്നുണ്ട് കിളിപ്പാട്ടു കരി എന്നും കമകളിപ്പാട്ടുകൾ എന്നും രണ്ട് കവിതാപ്രാരംഭങ്ങൾ അല്ലെതെ അന്നു തിന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ രണ്ട് റീതിക്കണം ഉള്ള വൈകല്യങ്ങൾ അവയിലേക്കു നവ്യാരഹ ആകർഷിക്കാതിരുന്നതായിരിക്കുണ്ടു്. മഹാനായ എഴുത്തുപ്പേരെൻ്റെ കിളിപ്പാട്ടിനു വിഷയികരിച്ചു, ദിവ്യങ്ങളിലും പരിത്രാശങ്ങളിലും ആയ വിഷയങ്ങളിലും അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ സരളവന്നുണ്ടായ വാക്യങ്ങളിലും പാക്കവും കാണുന്ന ഒരു കവിക്കു്, ആ പന്മാവിൽ പ്രഭവരിച്ചു് സ്വന്തം മനും കാണിക്കാമെന്നോ, എഴുത്തുപ്പേരു തല്പനായിക്കാണ്ണുമെന്നോ ഒരു ദിക്കുമുംബവും അനിക്കകയില്ലു്. കാവ്യരചനകളിൽനിരു

நவூற்தினா பாளைகுபூது, நூற்புரிதம் ஹவ கிலிப்பாட்டாயி தெழுதியிட்டு அதூஸ்ரென்னபோலை அது ரீதியில்கினிங் வீரமீ ஆதாயி தொன்னா. பானுதறும் ஏழாதான் ஹடயாயது^o வலு சேருளையாலும் அதுயிரிக்கொ. ஒத்தில்லாமாகத்தாவிள்ளிர் வூதை தெரித் தீவித ஏழாதான் ஏஞ்ச விமாரிஷு^o நவூற்தாயிகா குமார பூரேபேரீஸ்தாதுவுட ரீலாவதியும் கூரை ஏழாதியதாயிகா என்ன. ஏஞ்சான் செருப்பேரியுடை ஹாஸ்தமத்து, சொடிப்பு தீங்கன நவூற்காஷு^o வழிரை பீடிப்பிடிக்கொன் ஹடயிலூ. ஹத்துறு நாலுவூதை முதலாயவயுடை டுவூவெவப்பமூ^o காரோ ழேரோக் கெதின் காரோ அதுறையும் உள்ளாயிரிக்கெள்ளத்தாக்காது குமபு வூலும்மாயும் நிரந்தரமாயும் கை காஞ்சதை புதிப்பாக்கவான் அது ரீதியில் உழை நிறுவாவதுக்குத்தயாக்கன. ஹத்துறுநாலு வூதை முதலாயவ அங்கேக் கணிகரை கோத்திட்டுக்கு மாலக்குங்கூ வெயாளன். ஜபிக்கவோலை நாம் காரோ மள்ளியும் ஏதுப்பூங்கை அதுவரைந்துதுபோலை காரோ ழேரோக்கத்திலூப் நாம் நிர்க்கவைக் கையில் வக்கன. வெழுமைஶிக்கவோழுகு யாரபோலை கவிக்க கை சுதி அதில் அரசுலையுமாக்கன. பீணையும் கிலிப்பாட்டுத் துவாய முங்கெருத்தை கவிதகரைக்குக்கு கை கூரவு^o அதில் நாட்கா சிக்கலைப்போலை புதுக்கும்மாயும் புவுலமாயும் கள்ளுரஸிக்கதைக்கை வியத்தில் ரஸபுஷ்டி வகுற்றுவான் பாடிலூ ஏஞ்சுக்குத்தனன். ஹா அங்கே அதுக்குமெக்கலிலூப் பாக்காற்குத்தையிலூப் உள்ளு. அதுக்கு கிமெ கள்ளுரஸிக்கவான் அதுக்கொர்ணா, காளான்செலுக்காவனா, அந்தூரஸும் வெள்ளதாக்கன. போரைக்கில் அதுக்குமெக்கலை விஸ்த யண்ண ஸப்ரீலோகத்து, பாதாதுத்து, மாஸ்கிராபுரத்து, பாரக்குயிலூ, ஸங்வீத்தாயிக்கவிகரை அவிக்கை லாவிக்கெள்ளதிர்ப்புரமே, புரைங்கநக்கை ஸங்கதிக்கலை கை சுராயத்துட்டி ஸபத்திக்கு கீல்க் கூதிக்கவான் அதுக்குமெக்கல்லாக்கரை ஸம்திக்கெள்ளமிலூ. நிர்சைக்கை ஸகேத்தைத்து, அதுக்குமெய்க்கவிகரை அங்கேக் காளாஸ்திக்கெள்ளதாயிட்டுக்கீடு. ஸங்குத்தகாவுண்ண பாரித்து அதுக்குமெய்க்கவிக்கலை வூலுமிக்கப்போயற்றுக்கொள்ளாயிரிக்கொ.

മലയാളപദങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ അവർ വളരെ വിരുദ്ധ നാരാധി കാണപ്പെടുന്നു്. ചാക്കുർക്കുത്തു് പൊതുജനങ്ങളാൽ ഗ്രാമ്യവും പ്രത്യക്ഷരസമുച്ചയും ആകുന്നു. എന്നാൽ പറഞ്ഞ തീരുമാനത്തോടുകൂടി അതു നശിച്ചപോകുന്നതും ശ്രദ്ധാന്വേഷിയവിഷയമായ സംഗ്രഹത്തിലും അതിനു ലേഡേവും ഇല്ലാത്തതും ആകുന്ന നുള്ളൂട്ടു മുഖ്യമായും പുതിയ കാണംനാണെന്നു്. അങ്കയാൽ കിളിപ്പുട്ടകളിലെപ്പോലെ വല്ല പുതനിയമത്തെ അനുസരിച്ചു സംഗ്രഹത്തിലും കൊച്ചക്കുന്നതും ആട്ടത്തിലെപ്പോലെ സാമാന്യമായി അഭിനയമുള്ളതമായ ഒരു കൂട്ടു കണ്ണപിടിച്ചാൻ. അതു് ഒരു പുതിയ സാഹിത്യഭാഗമായിരിക്കുമെന്നുള്ള ബുദ്ധി നന്ദിപ്പാക്കി ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. വാസ്തവത്തിൽ തുള്ളുക്കമെക്കാണ് പുതനിയമത്തോടുകൂടി അഭിനയിക്കപ്പെടുന്ന ചാക്കുർക്കുത്തുകളാകുന്നു. ശൈത്യൻ, കാട്ടൻ, പറയൻ എന്ന മുന്നതരം തുള്ളുപ്പുട്ടകളിം എഴുതിയിരിക്കുന്ന പുതനങ്ങൾ അക്കാലത്തു് ഉണ്ടായിരുന്നവരുന്നുണ്ടാണു്. അവയെ നന്ദിപ്പാക്കി സ്വന്തത്തികളിൽ പ്രയോഗിച്ചു എന്നല്ലോതെ സ്വഭാവിച്ചതായി പറയാവുന്നതല്ല. “മെമ്പകനാട്ടി നാലുകാരാട്ടുന്നാം തന്മാർക്കു ദേവനാരായണസ്വപാമിയും” എന്ന ശൈത്യകൾപുതതം

“രാജ്യം നിന്നക്കുമെനിക്കു വിപിനവും
പുജ്യനാം താതൻ വിഡിച്ചു മന്ത്രം”

എന്ന കിളിപ്പുട്ടപ്പുതനത്തിൽനിന്നും ലേഡേ ഭിന്നമല്ല. “ഇല്ലപ്പും പൊടിയേറഡക്കിടക്കിം കല്ലിന്നുണ്ടാമായ സെംഗല്ലും” എന്ന കാട്ടൻതുള്ളുപ്പുതം കേരളത്തിലെ ഒരു പ്രാചീനപുതനമാകുന്നു. ഇതിൽ റണ്ടു ചേർന്നതാകുന്ന കല്ലാലുകൾ നിരണ്ടപുതതം. “വനിച്ചേൻ ഗണനായകനാകിയ വാഴനാർക്കോനാട്ട് വാണിയേ മനസാ” എന്ന പദംനുന്ന കാഞ്ഞു. നന്ദിപ്പാക്കുന്ന കാലമായ പ്പോഴേക്കിം ഈ നീണ്ട പദത്തെ റണ്ടായി മറിക്കാൻതുടങ്ങി എന്നം ലക്ഷ്യമായി ഉണ്ടു്. തുള്ളുട്ടകളാക്കുന്നതിനുമുമ്പായി നന്ദിപ്പാർത്തനു അതുപയോഗിച്ചിട്ടു് ഉണ്ടു്. പ്രസ്തുകളിലെ ഗദ്യവും ഈ പുതനമാകുന്നു.

“വക്കമിഹ സംപ്രതി ഭദ്രംാധനനം
പരമസബൻ മഹ പാർത്തമൻതാനം”

എന്ന പതിനാലുപ്പത്തതിലെ ആദിപ്പത്തം ഓട്ടന്തുള്ളൽ വുണ്ടെ
ല്ലേക്കിൽ പിന്നെ എന്നെന്ന മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. ഇതുപോലെ
തന്നെ “മാകന്ദമകരദവിന്തപാനവും ചെയ്യു്” എന്ന കിളിപ്പാട്ട്
പുത്തത്തെ നടവേ മറിച്ചതാക്കുന്ന “എന്നുനയനേവേം, വാണിട്ട്
മണാലയേ” എന്ന വുത്തം. “ചന്ദ്രവിശ്വമെച്ചത്തൊരക്കാങ്ക
മാണായാക്കി വള്ളുണം” എന്ന പറയൻപുത്തം പതിനാലു
പുത്തത്തിലെ റവമപുത്തംതന്നെയാക്കുന്ന. ഇതു സംസ്കൃതത്തിലെ
മല്ലികാപുത്തംതന്നെയാണ്. ഇതിനു മാത്രാദേശം വരാതെയും
മലയാളത്തിൽ പ്രയോഗിക്കാണ്ടുണ്ട്. “മിത്രബാന്ധവംബാക്കരാ
ക്കായുമരുപോന്നവക്കു വിഡ്യു്” ഇത്യാഥി ഇതുപത്തിനാലുപ്പത്ത
ത്തിൽ ഇതു “എഴുത്തച്ചുനാലും ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാക്കുന്ന.
“നമസ്തുവിശ്ലീരാജാവേ, നമസ്തു വിശ്രൂതാര്ഥാവേ” എന്ന പറ
യൻപുത്തം റൈതക്കനിലും നമസ്തു പ്രയോഗിക്കുന്നണ്ട്. ഇതു
അവലപ്പുണ്ട് വേലകളിയിടെ താളരീതിയിൽ ആക്കുന്ന. വേല
കളിയെ പരിഹസിച്ച കൂട്ടികൾ ചൊല്ലാറുള്ള “വെള്ളത്തോരിൽ
പടകേരി മുണ്ടുകീറി തുണികീറി” എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് “ഇതുംയുള്ള
സാമ്യം പ്രത്യുഷമാക്കുന്ന. “ചെവപകകളായുതലോചനന്വേണ്ടി
തമഞ്ചുള്ളരീലൻ” ഇത്യാഥി പതിനാലുപ്പത്തത്തിലെ വുത്തം
തന്നെയാക്കുന്ന “ഇല്ലർമതിനാരപതിനുന്നുടെ വാക്കുകൾ കേട്ട്”
ഇത്യാഥി കല്പ്പാണാസൗഗണ്യികലാം. ഇത്തന്നെ ശ്വരവെള്ളുള്ള
പുത്തസാമ്യങ്ങളിലും ബുദ്ധിമാനാർക്കുക്കൊള്ളുമല്ലോ.

മുന്നം അഖ്യായം

നവ്യാക്കട കവിതയെപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലും പറയുന്നതിനു മന്ദായി അദ്ദേഹം അനൃക്കവികൾക്ക് എത്രമാത്രം കംപ്പേട്ടിരിക്കുന്ന എന്ന സാമാന്യമായെങ്കിലും ഒന്ന് പരിശോധിക്കേണ്ടതും യിൽക്കും. എഴുത്തപ്പേൻ ചെരുപ്പേറി മതർപ്പേജട വുതം നവ്യാക്ക് പരിചിതമായിക്കൊന്നു മനുതന്നെ തെളിഞ്ഞെല്ലാ. തീണ്ണിഗമയും ശ്രീകീള്ളുചരിതവുംതമ്മിൽ വളരെ സാദ്ധ്യമാണെങ്കിലും കാണുന്നതും രണ്ട് കവികളും തീണ്ണിക്കുമാറുവരുന്നമായ ഭാഗവത തതിക്കാനും ആര്യമുണ്ടെങ്കിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടാണുന്നതും. നവ്യാക്കട കമക്കളില്ലാം ഭാരതം ഭാഗവതം മുതലായവയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളവയാകുന്നു. എന്നാൽ ഇവയിൽ ഒരു വളരെ എണ്ണം ശാക്യാമാക്കട പാംക്രതിനും ഉപദോഗിക്കുന്ന പ്രഖ്യാപനങ്ങളും ആധാരപ്പെട്ടതിയിട്ടുള്ളവയാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രഖ്യാപനങ്ങൾ ഇപ്പോൾ വളരെ ഭർഖണങ്ങളാകയാൽ ഇംഗ്ലീഷായത്തിനും വേണ്ട പകപ്തയില്ലെന്നു, സമ്മതിച്ചുകൊള്ളുന്നു. കിരാതംപ്രഖ്യാപനത്തിൽ പാരുതി കാട്ടാളമ്പുണ്ടാണ്,

“ഉരോജയോക്കിജ്ഞരക്കംഞ്ഞുല്ലായോ—

ഇംഗ്രേസ് ഗ്രജാഫലഭാമണിഭ്രതി”

എന്ന വണ്ണിച്ചുകൊണ്നു. ഇംഗ്ലീഷ്ടതിൽ,

“കനാറിമകളുമതിനന്നുളം

കനാറിക്കുങ്കലമാലയണിഞ്ഞു”

എന്ന കിരാതംതുള്ളിലും കാണുന്നണ്ട്. ഇതുകൂടാതെ ഭംഗിരടി, ഭംഗി, മതർപ്പേജട യാതു, നായാട്ടു ഇത്യും കായ്യുങ്കളിലും

പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതും തന്മാരുളം വളരെ സാദ്ധ്യം ഉണ്ട്. [തുച്ഛക്ക മകളിൽ ഉപകമകളായി അനേകം കാശാനണ്ട്]. മേഖാഷ യാത്രയിൽ എലിയം പുച്ചയും തമ്മിൽ ഇഷ്ടമായതു, കേളച്ചാക്കം കിടക്കണം ആനയും തമ്മിൽ ഉള്ള കമയും, മുവചറിത്തിലെ വസ്തുക്കൾക്കും കമയും, മുഖക്കുറ്റവര്ത്തിക്കും വിന്നീരുക്കുന്നതിലെ ചീരിക്കണംച്ചാക്കം കമയും, കംക്കണ്ണവയര്ത്തിൽ മലുകൾക്കും കൂതരുക്കുന്ന കളത്തിന്നീരുക്കുന്നതിലും മരം ഇതിനു ഉഭാവാണാജീവകനം. ഇങ്ങനെയുള്ള, ഉപകമകൾ മിക്കവാറും നമ്പ്യാക്ക് അനുകവികളിൽനിന്നും സിഖിച്ചിട്ടുള്ളവാണ്. അനുഭബകളിൽനിന്നും താൻ ഇപ്രകാരം കമകളെ സപീകരിക്കുവാരു ഒച്ചവിത്രുമ്പുലിക്കാണ്ട് അവയ്ക്കു വേണ്ടതായ ഭേദഗതികൾ വരുത്തുന്നതിൽ നമ്പ്യാർ വളരെ ശ്രദ്ധിക്കാറുണ്ട്. കാട്ടാളന്നീരുവിലും തായ മാഞ്ചാരത്തെ കാട്ടാളൻ വരുന്നതിനു സപ്ലാടുവും ഒരു ഏലി ചെന്ന രക്ഷിച്ചതാണും, പിന്നോറിക്കൽ എലിഡൈ പുച്ച സ്നേഹാവത്തോട്ടുടർന്നിരുന്ന ചെന്ന വിളിച്ചപ്പോരു ഒരു കാഞ്ചിവരാൻ നാം ഇഷ്ടമായിക്കൊണ്ടു എക്കിലും ആ കാഞ്ചിവരാൻ അവശ്യാനിച്ചുതോടു കൂടി പണ്ഡത്തേപ്പുംലെ നാം ശ്രദ്ധിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിൽനിന്നും ഏന്നും ഏലി പറഞ്ഞതായും, മേഖാഷയാത്രയിൽ പറഞ്ഞതിരിക്കുന്ന കൂടു കുമ കമാസരിത്സാഗരത്തിൽ ദോഗരപ്രദോഷം യാഗ നിഃവിശ്വാസം പറയുന്നതാക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒച്ചവിത്രുവിശ്വാസം കൊണ്ട് അതുപോലെതന്നെ നമ്പ്യാർ ആ കമയെ സപീകരിക്കുന്നില്ല. ഒരു മുഖയും ഒരു കീരിയും ഒരു ഏലിയും ഒരു പുച്ചയും കൂടി കാട്ടിൽ ഒരു മരത്തിന്നീരു പല ഭാഗങ്ങളിലായി വസിച്ചിരുന്നു, മരം മുന്നും മരം മുന്നും ജീയകളുടെയും ഭക്തിസാധനമായ ഏലി ആ ജീയകൾ മുന്നും ഇല്ലാതിക്കൊണ്ട സമയത്തും വെളിയിലിരുമ്പി സഭവരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കവേ കാട്ടാളമാരുടെ വലയിൽ പ്പുട്ട് പുച്ച രക്ഷിക്കുന്നതിനായി ഏലിഡൈ യാച്ചിച്ച എന്നും, ഏയുമെങ്ങും ഏന്നും ഏലി വിചാരിച്ചുനില്ക്കുവോരു മുഖയും കീരിയും വരുന്നതുകണ്ട് ഏലി ഓടിയോടി പുച്ചയുടെ അടക്കണ്ണ്

പോയി വല കണ്ണിക്കാനായ് പതുക്കെ അരുംഭിച്ചു്, നേരം വെള്ളത്തു് വേടൻ വകന്നതുകണ്ടു് വല മറിച്ചതിൽ എന്നം, വേടനെക്കണ്ട പൂർണ്ണ ഓടിപ്പോയി എന്നം, ഏലി ഇപ്രകാരം മറ്റ മുന്ന ജന്മക്കളിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെട്ടതിന്റെശേഷം ഒരിക്കൽ ആധാരം കിട്ടാതെ വലഞ്ഞ പൂർണ്ണതകിയൻ ഏലിയെ കളിപ്പി ക്കാനായി “കൂട്ടകാരാ! കൂട്ടകാരാ!” എന്ന വിളിച്ചവെന്നം, ഈ കൈശലം ഗ്രഹിച്ച ഏലി കാൽവശാൽ തനിക്കു പൂർണ്ണമായും അഡായിക്കുന്ന സ്നേഹം കാൽമവസാനിച്ചതോടുള്ളി അവസാനിച്ച പോയി എന്ന പറഞ്ഞവെന്നം, ആകന്ന കമാസരിസാഗരത്തിലെ കമ. ഇതിൽ മുരഖയുടെയും കീരിയുടെയും കാൽം നമ്പ്യാർ ഉപേക്ഷിച്ചുകളഞ്ഞു. യുവചരിതത്തിലെ ധനദത്തവസ്ഥലക്ഷ്മിമാരുടെ കമയും കമാസരിസാഗരത്തിൽനിന്നും എടുത്തിട്ടുള്ളതാകണ. മുലഗ്രന്ഥത്തിൽ ധനദത്തങ്ങൾ സ്ഥാനത്തിൽ സമൃദ്ധത നേന്നം വസ്തുലക്ഷ്മിയുടെ സ്ഥാനത്തിൽ വാസ്തവിക്കുന്നം പേരുകൂടം കാണണ. വസ്തുതയുടെ ഊരഭർഖാവിനാ കമാസരിസാഗരക്കാരൻ ഒരു പേരും ഇട്ടിട്ടില്ല. എക്കിലും നമ്പ്യാർ അവന്നു കണ്ണെടുന്നായരെന്ന പേരിട്ട ക്രമയ്ക്കു് ഒരു റാസ്റ്റ് സപ്രാവം വകതതിയിരിക്കണ. ഇതിനാപുരം രാജാവു് ധനദത്തനെ വിളിച്ചുപറയുന്നതായും മുലഗ്രന്ഥത്തിൽ ധാതോനം കാണും നില്ല. കേളിച്ചാൽ മരിക്കണം ആനയും ഉഡപ്പെട്ടന്നതായി ഫേം ഷയാത്രയിൽ ഉള്ള കമ പണ്വത്രും രണ്ടാംത്രാശ. ഇൽ “ബ്രാഹ്മണന്റെ ഏഴുക്കൊട്ടു ഏഴു വാസിച്ചതു്” എന്ന ഭാഗത്തിൽ പായപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു ക്രമയെ സപ്രാവം ഭേദപ്പെട്ടതിയിട്ടുള്ളതാകണ. ഇപ്രകാരം ശ്രേഷ്ഠമായും ഉപകമകരാക്കണ പ്രായണാ മുലം അനുകവിതകളാണെന്നു തെളിയിക്കാവുന്നതാണു്. സപ്രകവിതയിൽ അവിടവിടെയും അനേകം സംസ്കൃതപ്രസ്ത്രാക്കമള്ളം നമ്പ്യാർ തജഞ്ജിമചെയ്യു് ചേത്തിട്ടുണ്ടോ.

“കണ്ണാകയുദ്ധമന്ത്രരേണു രണ്ടിനം ശാഹസ്രപ കാക്കം സപ്രയം” എന്ന ഇടമുന്നുന്ന ദ്രോകം കിരാതത്തിലും,

“കഃ കാലഃ കാനി മിത്രാനി കോ ദേഹഃ കണ വ്യയാഗമം
കശ്യാഹം കാ ച മെ ശക്തിരിതി ചിത്രം മഹർഷ്യദഃ”

എന്ന ദ്രോകം സത്യാസപ്തംവരത്തിലും തജ്ജിമചെയ്തു കാണുന്നു.
താഴെ വരുന്ന ഭാഗങ്ങൾ റാവ്യാത്രെട വിശ്വാലമായ ഗുമപരി
ചയത്തേയും എത്യംഗമമായ ഭാഷാന്തരീകരണരീതിയേയും
വിശദമാക്കബാൻ നല്ല ദ്രശ്യാന്തങ്ങളായിരിക്കും.

“ശംഖാജബലർഘവി ഭഗീരദയതാലബ്രൈഡഃ

കിം തപ്പിണം ന വിദ്യാതി ജനഃ പിത്രണാം” (ഭാജചാന്ദ)

“മുനം ഭഗീരമ്പൻ പാരം പണിച്ചപ്പുട്ട്

മനാകിനിജലം കൊണ്ടുവന്നാഡശാഖ

മനാടുതനിൽ പരത്തി മഹാരാമൻ

തന്നെ മുമ്പിൽ മരിച്ച പിത്രക്കെല്ല

ക്രന്നാഴിയാതവൻ തപ്പിച്ചതപ്പിച്ച

ധന്യരെ സപ്രത്യേകിലാക്കിചൊല്ലം രൂപൻ;

അംഗജലംതനിൽ മരിച്ച മഹാജനാം

മജ്ജനം ചെയ്യുന്ന തപ്പിണം ചെയ്യുന്ന”

(കല്യാണസൗഗംഡികം)

2. “ന ഹി വസ്യാ വിജാനാതി

മുർവ്വിം മ്രുസവരേദനാം” (കവലയാനന്ദം)

“ഇറററ്റാവിശ്രീ പരമാത്മമേഖലയും

പെററ പെണ്ണുണ്ണംക്ഷതനോയരിയാറു”

(ഗണപതിപ്രാത്മം)

3. “ഐതക്കംഭസമാ നാരീ

തപ്പാംഗ്രാഹസമഃ പുമാൻ” (സുഭാഷിതം)

“ഇക്ഷണം പുയഷ്മനാർ നെഞ്ചുംഡംപോലെതങ്ങ

മയ്യുമിമാരെപ്പും തീക്കട്ടതനോപ്പുാലെ” (കിരാതം)

4. “ആതാസി ചന്ദനഭ്രാന്ത്യാ

ഭവ്യിപാകം വിഷ്ണുമം” (ഉത്തരരാമചരിതം)

“മനനമെന്നാത്ത് പുക്കം

കാഞ്ഞതിരംഭായും വന്നതിപ്പോരം”

(ത്രിപുരദഹനം)

5. “ശരാസനം ശരാത്തിലും നവാനാ—
മംഗളോധ്യംമാരേണം സ്വദ്വവ്” (ബാലഭാരതം)
 “പണ്ണയമതാകീന കോരിണ്ണം മമ
മണ്ണയനമാക്കീ മേല്പ്പരംക്കും” (നളചരിതം)
6. “സ്രൂജമപി ശീരസ്യുന്നഃ ക്ഷീഞ്ചാം
ഡുനോത്രൈമിശ്രകയാം” (ശാക്ഷാത്തളം)
 “മാലയെന്ന നിന്ദചുട്ടാരു വിശ്രേഷണിച്ച ധനമല്ലോ
കാളിസപ്പംജലായും വന്ന കാലഭോഷ്ഠനിന്നെന്റെ മുലം” (ത്രിപുരഭഹനം)
7. “ദേഹീതി വചനം ശുംതപാം
ദേഹസ്ഥാഃ പണ്ണെ ദേവതാഃ
ദേഹാന്ത നീർമ്മൃത്യു ഗച്ഛാതി
ആശീരീഡിയുതികീർത്ത്യാഃ” (സുഭാഷിതം)
 “ദേഹീയെന്നക്ഷം ചൊല്ലും ജനത്തിന്നെന്റെ
ദേഹത്തിൽനിന്നു മാറം കാലക്കൂട്ടിയും” (പരമ്പത്രഭം)
8. “കാളിനിജലജനിതത്രുക്തിഃ ശ്രൂതനേ
വൈദശ്വിമിഹ സരിതാഃ ഗുരാപഗായാഃ” (മഹാഖം)
 “കാളിനിഡിയും ഗംഗയുമേകലാഗേ
മേളിച്ച കാന്തിപ്രസരം കലന്താം” (മണിപ്രവാളം)
9. “മാതകസ്രൂതിചത്രരം പര്യക്ഷണാന്ത
യാചതേ ജലയരം ചിപാഃസയാഃ;
സോപി ചൂരയതി വിശ്രമംഭസാ
മന്ത യന്താം മഹതാമഭാരതാം” (സുഭാഷിതം)
 “ഇക്ഷിതിമണ്ണയലേ മേഘനോന്ത വേഴാവുഭേദനാളും
പക്ഷികരങ്ങൾ വഴിപ്പോലെ മാരി കോരിച്ചുംരിഞ്ഞതാംതു
ക്കുക്കിപ്പുത്തി വരുത്തിട്ടുനില്ലെങ്കാ വാരിവാഹംരംഗി
രക്ഷവെയ്യും ജനത്തിന്നെന്റെ ലക്ഷണമജ്ജനെന്നയള്ളും” (സഭാപ്രവാഹം)
10. “അയുന്നീത വഗ്രസ്സു കൈകയാ
തന്മുഖം ലൈത്താരുക്കഹീക്കതാം

കരയന്നുണ്ടായതേരെ
വ്യലിലച്ചുഞ്ചുടേനെ പക്ഷതിം.
അയമേകതമേനെ പക്ഷതേ—
രധിമദ്യാർഥപ്രഗജംഘമംലുണ്ണാ
സ്‌വല്ലനക്കുണ്ണ എവ ശിന്തിയേ
ചുതകണ്ണുഡിതക്കൊളിംബാലയം.
സ് ഗരുഡപരമുദ്ധുംഗഹാൻ
കടക്കിടാൻ ദശതഃ സതഃ കപചിൽ
നന്മേ നനക്കാബുപണ്ണിതഃ
പട്ടമഞ്ചുപടങ്കാടി കൂട്ടനേം.”

“മനവനിംബനൈയരു.വയ്ക്കേപ്പോ—
ഇനം ധരണിയിൽനിന്നൊന്നുറു
കന കിടഞ്ഞ ശരീരമഞ്ചേഷം
തന്നെട ചിറകം വീഴിയിങ്ങു;
ചിറകിനകത്തു കടിച്ച കിടക്കം
ചെരുപേൻ കൊതുക്കക്കിപ്പുകര പുഴവും
തിരവിയ കൊക്കകരംകൊണ്ട കടിച്ചതു
കൊടകൊരെയഞ്ചു കൊറിച്ചതുടണി;
കയകാൽകൊണ്ട ശിരസ്സിൽ പരിചൊട്ട
ചെരുകിത്തത്തി നിന്നാതുടങ്ങി”

(നെന്തിയം)

11. “അലാഡേ വീരയഖസ്യ നവപാടനാസംഭ്രം
സാപത്യകകലിം സ്രീണാം പശ്യാമി ച ത്രഞ്ഞാമി ച.
ലാവകതിത്തിരികക്കട—
മേശേഷമ്മഹിശേഷശ്വ ആ റണ്ണക്രീഡാ
ചുഹിണ്ണാച്ചുതകലിയോനേ—
സ്ത്രാഃ പ്രീതൈ നാരഭസ്യ മനേം.
വീരാണാം ശ്രൂസംഘട്ട കരിണാം ഭന്തഘട്ടനേ
വ്യാമ്മാണാം നവനിർഭേദേ നാരഭഃ പരിത്രണ്ണതി”
- (ബാലരാമാധിണം നംടകം)

“അനുനകരം തങ്ങളിൽ പാണതട്ടത്തപ്പെന്ന
കാനനം ക്രതിരിതകത്ത് തീമിത്തംകൊ—
ബാഡാനനം ക്രതിപ്പീളക്ഷ്മന്നതുകൊണ്ടി—
ജാനദമല്ലാതെനിക്കോ. സമില്ലേടോ!
കുറരനം കുറരനം തമ്മിൽപ്പീണാഞ്ചുന്ന—
തേരറം മഹോസവംതന്നേ റാഴക്കേടോ.
കുക്കടംതയ്ക്കിൽ കയക്കണ്ണതുമിന്ന
മിക്കതും കണ്ണാലുപേക്ഷിക്കു സകടം.
ശാച്ചുമാർത്തങ്ങളിൽ കൊണ്ടതനം കാട്ടുന്ന—
തച്ചുനാണാതുയും കണ്ണാൽ മനോഹരം.
പുതിച്ചുലുകൊണ്ടു തലയ്ക്കിട്ടിക്കയും
കൊച്ചിനെനക്കൊണ്ടു തട്ടകയും വിസ്തൃതം
ഇന്നതെന്നില്ലോ കലഹങ്ങം കാണവാൻ
പിന്നെയും പീനെയുട്ടണ്ണിക്കൊറുഹം.”

(സുന്ദരാപാവ്യാനം)

12. “അമ്മവല്ലുത്തുമിസടാജടിലാംസഭിത്തി—
രാഹോപിതേ മുഗപതേ പദവീം യദി ശ്രദ്ധ
മദ്ദതിക്കംതെടപാടനലംപടസ്യ
നാം കരിഷ്യതി കമം ഹരിണാധിപസ്യ?” (ഭർത്തുഹരി)
“പട്ടിണിപെട്ടക്കുമിഞ്ചും നടക്കന്ന
പട്ടിക്ക താടിയും മീരുയും ദംശ്രൂയും
കെട്ടിച്ചുമയിച്ചു കേസരി മേവുന്ന
കാട്ടിൽ ഗരിമുകളേററിയിക്കതിയും
പെട്ടു കണ്ണത്തിംനിന്നു കണ്ണിരവ—
ആദ്യം മേലാരന്നാം വരുത്താവഴുതാ?
വേദത്തിനൊരുത്തായ ശ്രദ്ധം പുറപ്പെടാ
ബാബുപ്പായിതെന്നൊരു ശ്രദ്ധം പുറപ്പെട്ടും.”
(പഞ്ചാംഗകവയം)

ഇപ്പോൾ വളരെ ഉപാധരണങ്ങൾ ഇനിയും ഉണ്ട്. തീവ്രപ്പിച്ച രിത്തിൽ വളരെ ഭാഗങ്ങൾ ഭാഗവതത്തിൽനിന്നും, നല്ലവരിൽ കീഴിപ്പാട്ടിൽ വളരെ ഭാഗങ്ങൾ നേരപ്പയം രാലുവാശം (സപയം വരാലും) ഇവയിൽനിന്നും പ്രതിഫലിതങ്ങളാക്കുന്നു. ഇകളിൽ കൊട്ടത്തിരിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളിൽ ചിലതു് മുലകവിയുടെ ആരു യത്തിനീൻ്റെ ഫലയമാറുവും, ചിലതു് നിശ്ചിപ്പമായ തജ്ജിമയും, ചിലതു് തജ്ജിമയ്ക്കുമേ ചുറുക്കിയ സംഗതികളുടെ ഫലയ കൊണ്ട് പരിപൂര്ണവും ആക്കിരിക്കുന്നതു് വായനക്കാർ ധരിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ.

ഒരു കവിക്ക വേണ്ടുന്ന സവൃത്തോദ്ദേശവായ സാമാന്യജനങ്ങം നബ്യാക്ക് സതു ശ്ലഘണങ്ങായിരുന്നു. ജ്യോതിഷം, മനുവാദം, തന്ത്രം, വൈദികം, വ്യാകരണം, വേദാന്തം, സംഗതിം, ശില്പി ശാസ്ത്രം, ഗാന്ധനകല്പകരം മുതലായ കാആശങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിക്കുന്ന സാമാന്യജനങ്ങം സപ്തതികളിൽ പ്രതിജ്ഞിംഖിച്ച കാണുന്നുണ്ട്. പ്രശ്നരീതി മുണ്ഡാഷ്മാഹാത്മ്യത്തിൽ സുചിപ്പിച്ച കാണുന്നു. യക്ഷിപ്പിയ, മനക്ഷംതുള്ളിൽ മുതലായ മനുവാദ കാആശങ്ങം ശ്രക്തിപ്പിച്ച മുതലായ തന്ത്രകാആശങ്ങളം “പ്രാഥമനന മുസ്കൂരംബുചർപ്പടോഡിരസാധിതം” ഇത്യാഥി സഹസ്രയോഗ ദ്രോക്കങ്ങളം അസന്നവിലപൊണ്ടി, ഭംഗാമലകാരിപ്രഭതി എന്നുകളിൽ പണ്ണേബ്രോപാവ്യാനത്തിൽ പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയാക്കാമുള്ളതാണും, സില്വാനതകാമുള്ളതാണും, പ്രകൃതിയാമജ്ജരി, കാരികാ പുതതി, പ്രകൃതിയാസാരം, പ്രകൃതിയാസവ്യസ്തം, മനോരം, പദ്യ മജ്ജരി, ശബ്ദകൊണ്ടും, ധാതുപുതതി, മർദ്ദപുതതി, പുതതി തന്തം, ധാതുപാഠം, വാക്യപദ്ധിയം മുതലായ വ്യാകരണങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനു് പരിപിത്തമായിക്കുന്നും മുവചരിതാരം ഭത്തിൽനിന്നു തെളിയുന്നു. “ഉടക്കുംശങ്ങളിലെ യദ്ധേശ്വരക്കുല്യം” എന്നും വ്യാകരണംകൊണ്ട് നേരംപോക്കു പരായാന്ത്രിക നബ്യാക്ക് വൈഷ്ണവാശങ്ങായിരുന്നു.

“ഇപ്പു ഹീസ്സു ടീസ്സു കീസ്സു യങ്ങളുടെ തുണ്ണുപ്പുനം
ജേപ്പു ജീപ്പു തീപ്പു ശീപ്പു തെമ്മൻതന്നും ചമ്മൻതന്നും
ഹവ്യുവദപ്രകിട്ടപ്പറ്റപ്പറ്റ വ്യാകരണാശമേം”

എന്നിപ്പകാരം വ്യാകരണസങ്കേതങ്ങളെ ക്ഷേയാഗം പറയൻ
തുള്ളലിൽ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. മാലതീമാധവം, ശാക്കതളം,
വേണീസംഹാരം, മുദ്രാരാക്ഷസം, മാഖം, നെന്മശ്യം, ഭ്രീ
കാവ്യം, കിരാതാർജ്ജുനിയം, വിഷ്ണുരാണം, ക്രിമപുരാണം,
ഡോജചന്ദ്രതലായ പ്രസിദ്ധ തൃതികരംക്ഷപുരുമേ മല്ലികാമാരകം,
കർപ്പൂരമജരി, പ്രിയദർശികാ, യുധിഷ്ഠിരവിജയം മുതലായ
അപ്രസിദ്ധത്തികരംകൂടി അശ്വദഹം വായിച്ചിരിക്കുന്നതായി യുവ
ചരിത്രത്തിൽനിന്നും ക്ഷേയാഗത്തിൽനിന്നും മറഞ്ഞു അനുഭാവി
ക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നവ്യംരഹപ്പോലെ പഴനേഥാലുകൾ ഉപ
യോഗിക്കുന്ന വേറെ ഒരു മലയാളകവിയുണ്ടുന്ന തോനുന്നില്ല.
സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും ദുഡമായ പാണ്ഡിത്യത്തിന്
പുറമേ പ്രാത്തവും നാടോടിത്തമിഴിം നവ്യാർക്കും സാമാന്യം
പരിചിതമായിരുന്നു. സഭാപ്രവർത്തനത്തിലും ത്രിപുരദക്ഷണത്തിലും
പ്രാത്തതാശയക്കിൽ കവിത ചെയ്തുകാണുന്നു. ഈ ഒട്ടവിൽ പറഞ്ഞത്
തൃതിയിൽ തമിഴ് ഭാഷയായും ഒരു ഭാഗം കാണുന്നണ്ടു്.

നംബം അല്പം

മലയാളകവികളിടെ തുട്ടണിൽ നമ്പ്യാർക്കണം ഒരു ദിവ്യം ബഹുമാനമേറ്റ പുഠ്യകവിസങ്കേതങ്ങളേയും മാരുപ്പകളേയും വിച്ച് സ്വപ്നമേഖലയിൽ ചുറ്റുമെന്നു അവസ്ഥകൾ നീഴലിച്ചുണ്ടായി കൂടുതലും പ്രതിബിംബങ്ങളെ സ്വപ്നത്രന്മായും നിരക്കരമായും പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഡീരിംഗ് ചീരമായ ഒരു രീതി അദ്ദേഹം ഏപ്പെട്ടുത്തി എന്ന കൂദാക്കന്ത്! ഇങ്ങനേക്കുന്ന ഏഴുത്തക്കുന്ന് പൂർണ്ണചാരണങ്ങൾ വിച്ച് നടക്കുക പറമ്പെവെമനസ്യമത്ര. തുല്യഗാമാകർണ്ണവു് സ്വപ്നത്രന്മായ ഭക്തിയുള്ളവനാബന്നകളിലും പൂർണ്ണമാതൃകകളെ കേവലം ഡീക്കരിച്ച് നടക്കുന്ന തുട്ടത്തില്ല; ചന്ദ്രകർണ്ണകൾക്കു് അതിലും സ്വപ്നത്രന്മായ തുട്ടമെന്ന പരിധാം. നമ്പ്യാക്കു് മെരദപ്പത്തിൽ തുടങ്ങിതന്നെന്ന തന്റെ അനബ്വത്തിലും ബുദ്ധിയിലും തോന്ന നാതുപോലെ കവിതചെയ്യുന്നും എന്നും മോഹം പ്രത്യക്ഷമായി കാണുന്നതു്. ഈ മോഹം കവിക്കി വാർഡക്കുമായപ്പോഴേയ്ക്കും വളരെ പടന്ന സ്ഥിരിഭവിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പ്രഭാത വണ്ണനയ്ക്കും പങ്കജങ്ങളുടെ വികാസവും ചതുരക്കപ്പുക്കണികളിടെ സന്ദേശവും, സൗംഖ്യകാനക്കല്ലുകളുടെ ജ്വലനവും, അതുപോലെ തന്നെ സന്ധ്യാവർണ്ണനയ്ക്കും ചതുരക്കാനക്കല്ലും അല്ലിലും, കോക്കങ്ങളുടെ വിശയാഗവും സംസ്കൃതകവികളിൽ ചിലക്കു് ഒഴിച്ചുകൊത്തു ഉങ്പുട്ടികളിടുന്നു. ചതുരവുക്കൾക്കും ചതുരകാനക്കല്ലും മറ്റൊരും എവിടെ കീഴും? നമ്പ്യാക്കു് ഇംവക ചിലപ്പോൾ ഉപയോഗിക്കാവുന്നതു് അവയ്ക്കു് അത്യന്തം തുല്യമായ സ്ഥാനമേ അദ്ദേഹം അനബ്വിക്കുന്നുള്ളൂ. നമ്പ്യാക്കുടെ ബാല്യകവിതകളിൽ കണ്ണായ ‘രീലാവതി’യിൽ പ്രഭാതവണ്ണന ചെയ്തിരിക്കുന്നതു് ഇപ്പുകംരമാക്കുന്നു;

“നാലുംഒരിവസ്തുമിച്ച ദിശി വെയിലും പരശ്രമപ്പുരനു
വിഹ്രനാത്രക്കിളിക്കുള്ളി ഇക്കൈപ്പേരും നിങ്ങൾക്കുള്ളി
താമരപ്പുക്കരം വിരിഞ്ഞു ഭവി താമസിയാതെ വിള്ളുമി
ഹോമങ്ങരം നിക്കൈത്തട്ടുക്കുയിപ്പോരം യുമ്മേരം—

പൊന്തിന്തുക്കുള്ളി;

എല്ലാക്കം വാതിൽ തുറന്ന ഗ്രഹമെല്ലംമടിച്ച തളിച്ച
ദേവാലയങ്ങളിൽ പൂജാ ബലവി ശൈവലിഗോപം തടങ്കി
സുരീകളുടെക്കൈക്കുള്ളിൽ ചെന്ന പാകാദിക്കമ്മം തടങ്കി
ചോരങ്ങാരോടീയൊളിച്ച നൽകുമാരങ്ങൾ ചാടിക്കളിച്ച”

ങങ കേരളീയഗ്രാമത്തിലെ സുഖങ്കാദയം ഹതപോലെ വണ്ണി
ചുട്ടിക്കുള്ള ഒരു കൃഷിയും ഉണ്ടെന്ന തോന്തന്നീല്ല. ഇവിധം
സപാനവേവിഷയങ്ങളെക്കാണ്ട് വണ്ണിക്കുവാനുള്ള രീലം കവി
യുടെ വാർദ്ധക്യകാലത്തെ തുടികളിൽ ഒന്നായ തുള്ളലീലയിലെ
പ്രസിദ്ധമായ സന്ധ്യാവണ്ണനം നോക്കിയാൽ എത്രമാത്രം പ്രഭ
ഡപ്പേട്ടിട്ടണായിരുന്നുനും” കാണാവുന്നതാണ്.

“കനലിൽ ചട്ടുത്തെതാരു കനകചുമ്പുങ്ങലപോലെ
ബിനകരനുടെ ബിംബം തുട്ടുടെ നിറം തേടി
ചരമമാം പവ്യതത്തിൻ ഇകളിലെങ്ങുമുള്ളൂ
പരിചോട്ടുമിപ്പാനമട്ടതു കാണായിവനു.
വിരിഞ്ഞു താമരപ്പുക്കരം വിരിഞ്ഞുങ്ങുന്ന
പിരിഞ്ഞു ചാക്രവാക്കുങ്ങരു കരഞ്ഞുങ്ങുന്ന നടക്കുന്നു.”

ഇങ്ങനെ പൂർവ്വിത്യാ ചീലതു “ഉപന്യസിച്ചുട്ടു പിന്നു
പറയുന്നതൊക്കെയും തീക്കവനന്തച്ചരം മുതലായ പട്ടണങ്ങൾ
ഉം അക്കാലത്തും” ഒരു സന്ധ്യാസമയത്തും നടന്നിരിക്കാൻ ഈ
യുള്ള സംഗതികൾ അല്ല, അതിരേയോക്കതിയിൽ “കടക വരുത്തി
ടുള്ളതും”മാത്രമാകുന്നു. വിടക്കരംതോടും വിളക്കു വച്ചിരിക്കുന്ന,
യുവതിമാർ മുള്ള മുതലായ പൂക്കരം അരക്കുന്നു. “കാമിനിമാർ
പടിക്കൽ ചെന്നാവലാതി കീടക്കുന്നു” നായർവിടക്കുമേയും,
വെദ്യുമാരത്തേടിനിർലജജമായി “ചുട്ടുരിച്ചുപിടിച്ചു”കൊണ്ട്

നടക്കന്ന പച്ചപ്പുരാദേഹിമാരേയും മറ്റും അവക്കട ഗ്രിഡിവ്യാ പാരതതിരസ്തീല നീകിൾ ജനസമക്ഷം കൊണ്ടുവന്നു് നിത്രയമായി വണ്ണിന്നാവ്യാജേന കവി മർദ്ദിക്ഷനും. നന്ദിവാദ അലങ്കാരങ്ങളും ചുറവുള്ള സംഗതികളും സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടും ദ്രോഷാഗർഭങ്ങളായ ഉപമകരകെങ്കും ചില സംസ്കൃതകവികൾ എന്തിനേയും വേരെ ഏന്തിനോടും സാദൃശ്യപ്പെട്ടതാണെന്നു്. കൂതുന്ന വിളക്കും ഒരു മഹാരാജ്യത്വമാണെന്നു് ഞാൻ ദ്രോഷാഗർഭങ്ങൾ തെളിയിക്കാം. ഒരു മഹാരാജ്യവും വിളക്കും ചക്രവർത്തിപ്രഖ്യാതമാണാല്ലോ. പക്ഷേ വിളക്കും വട്ടത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന തിരികെകാണ്ടും ശോഭിച്ചതാണെന്നും രാജ്യം ചക്രവർത്തിയെങ്കാണ്ടും ശോഭിച്ചതാണെന്നും ആണു് എന്തേൻറെ വിവക്ഷ. ഇപ്രകാരം വാക്ഷകൊണ്ടുള്ള ചെപ്പടിവിദ്യകൾ നന്ദിവിളക്കും വളരെ ചുരുക്കമാകുന്നു. കാത്തവീഞ്ഞാൻജൂന്നും കൈകരകെകാണ്ടും നന്ദിവിളക്കും ചീറകെട്ടിയീങ്കും മാറ്റിക്കുള്ളണ്ടപ്പോരും വെള്ളത്തിൽ ഒഴുകിപ്പോയ രാവണൻ ഇപ്പെത്തു തണ്ടു വച്ചുരുക്കിയ വണ്ണിപ്പാലേപോയി എന്നും, കാളിയൻ ശ്രീകൃഷ്ണനു പാഠത്തുടയപ്പോരും,

“ഉച്ചാശമാം ധനമണ്ഡലമാകവേ

ഉച്ചത്തിലാരുയർത്തിപ്പിടിച്ചുണ്ടെന

മെച്ചത്തിലോടുന്ന വംഡിക്കണക്കിനേ

കൊച്ചുഗോവിന്ദനപ്പൂണ്ടതട്ടത്തിടിനാനു്”

എന്നാണു് കവി ഉപമ ചെയ്തുന്നതു്.

ബലവിൽപ്പരാക്രമമില്ലാത്ത കൈകരക പേരാൺകന്നട വേങ്കണക്കേ”, കാരാഗ്രഹത്തിൽ അടയ്ക്കപ്പെട്ട രാവൻൻ “വലയിൽപ്പെട്ട കാരാരുകണക്കേ”, പ്രോരാവത്തുജയിൽ അർജ്ജുനൻ യുദ്ധത്തിനു വരുന്നോരു തുണ്ടരു യുദ്ധംചെയ്യാമെന്ന ഭാവത്തിൽ “ആകാമെനു പറഞ്ഞവരെല്ലാം ഉംമൻ മുളിട്ടനുതപ്പോലെ”, കിറം പറവാൻ നീളുന്നവർ “കിറിക്കണക്കേ”, റൈസന്നായ ഒരു ദക്ഷത്തിയുമായിരിക്കുന്നതു് “നല്ല മിന്നതു കഷണങ്കിക്കാൻ മല്ലപ്പുമലർ മുടിയുച്ചപാലെ”; യുദ്ധത്തിൽ തോറാവർ “ചുട്ടം

പിഴച്ച കപ്പിക്കുടംകണക്കേ”, പുരോചനനെ ഭീമൻ ചവറ്റിയ പ്ലോഡ് “പണ്ടതിക്കണക്കേ മൃഗത്തിയരങ്ങു”, യുലത്തിനായി പട ത്തിൽ വന്ന ചാടിയവർ “കാരഡകൾ തട്ടിക്കരപററിട്ടമൊരാറി ലെ വെള്ളുത്തിരകൾ കണക്കേ”, “നീറിഡിനടക്കം മുതലകൾപോ ലെ ചീററിയട്ടക്കുക”, തൃപ്പിരക്കാക്ക ബെയ്തിവുതട്ടി ശൈരംജൈ “കോലുപോലെ ചമഞ്ഞായു തോലുചുക്കിച്ചുളിത്തിട്ടും; ശൈല മേതും പകന്നില്ല”, “വണ്ണൻവാഴക്കണക്കു തടക്കിത്തുായ പൊണ്ണഞ്ഞടി അന്താകിയ ഭീമൻ”, “കറിക്ക ചക്ക കണ്ണിക്കുംകണക്കേ കായ മെപ്പേയും നടക്കി” എന്നം മറ്റൊ പരിചിതവസ്തുകളുമായുള്ള ഉപമകളിം,

“നീറിറിഡിനടക്കം നകും ചീററിയട്ടക്കുന്നേരം
ആററിപ്പേഡക്കഴുന്നായ്ക്കു മാറ്റവാൻ മതിയാമോ?”

“ഇരുവുകട്ടിയെത്തട്ടി മറിക്കാമെന്ന ഭാവിച്ചു—
ലുഡവിന്തുട്ടത്തിന്തേണ്ടോ തരിന്പും സാഖ്യമാക്കും?”

(കാംക്കണ്ണവയം)

“തീയോട്ട പിന്നാണാനൊരു പാററയ്ക്കുംഭിലാശം”

(14 പുതം)

“രവിയോടൊക്കുമോ മിന്നാഡിനഞ്ഞന്നും ജന്തുക്കൾം?”

(സഭാപ്രവേശം)

ഖുണ്ടനെയുള്ള അപുസ്തതപ്രശ്നംസകളിം ആശാം നമ്പ്പുരുതെട കവി താവനിതിയുടെ ശാലക്കാരംജൈ. നമ്പ്പുരുതെട വേരെ ഒരു വിശ്വേഷം: വണ്ണനയുടെ ഉശജ്ജിതപ്രവും തന്നെയതപ്രവുംകൊണ്ടു വണ്ണ്ണവിഷയങ്ങളെ സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയിംകന്ന. “ദ്യാവോ ദ്യാവോ കരവുതും ചെയ്യു” എല്ലകൾ, “കക്കകക കംസൻ” “കികികികിക്കിള്ളുൻ” “ചുപ്പചുപ്പതനു” എന്ന തുടക്കുന്ന വിക്കഹാർ, “ഘലനാലനാഫ്ലാഷ്മായ ഉണികൾ”, “സരീ ശമ പയനിസു” എന്ന തുടക്കുന്ന പാട്ടകാർ, ഒരു “മൊദ്യാ ദോഷം കാണ്ണാനണ്ടു്” എന്നം മറ്റൊ പരിയുന്ന കണ്ണിയാനും, “എന്നചുംനാളുള്ളുണ്ടു് പർപ്പുടോരീരസാധിതം” ഇത്യും!

പഠിച്ച സംഖ്യരിക്ഷനെ വെദ്യുതിയാർ, ‘ബിജീന്നന്’ കൊള്ളുന്ന ശരംശം, ഇപ്രകാരം തന്മാന്മായ പാതയാളിയും പാതമിങ്ങ ലൈഡംകോൺ’ അഞ്ചേരിത്തിൻറെ പെണ്ണമാറം. ഒരു വസ്തു വിശേഷിച്ച പ്രതീതിയുണ്ടാക്കുവാൻ അതിനെ കവി കേവലം പക്തത്തു കയല്ലുന്നും ആ വസ്തു ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതിനും അവയും വേണ്ട ഘടകാംശങ്ങളെ കണ്ടപിടിച്ചു’ പ്രതിപാദിക്കുവാനുന്നും നാഡു പ്രത്യേകം ഓഫീസിക്കുന്നും. ധാരാളം ഭാഗങ്ങളെ വസ്തുചും ഒരു വസ്തുവിശേഷം ബോധുണ്ടാക്കുമോ അവയെ കണ്ടപിടിക്കുവാൻ, ചീല കാൽഞ്ഞാളിൽ നന്ദിപാട്ടം പ്രത്യേക വാസനയുണ്ട്.

“മെലിഞ്ഞത കൈകളിലുകൊണ്ട് ചൊറിഞ്ഞ രോമമെപ്പുങ്ങം കൊഴിഞ്ഞ മെനിയും ചുക്കിച്ചുളിഞ്ഞ കണ്ണിനു കാഴ്ച കിണങ്ങു പീജ യും വന്നനീഞ്ഞു” കിടന്നിരുന്ന കല്പാണബസശഗമ്പിക്കുന്നിലെ മുത്ത കിരങ്ങിശേരുവാൻ വസ്തുനാ പ്രസിദ്ധമാണെപ്പോ. ഇപ്രകാരംതന്നെ സ്വാല്പുത്തിവാത്തിൽ ബാലവാനരന്മാരെ വസ്തുക്കിടുവോടും അവ അഞ്ഞാട്ടമിണ്ണോടും ചാട്ടനാതും, വാലുകയർത്തി നടക്കുന്നതും, കാഞ്ഞതിരക്കാ ചപ്പിക്കുന്നുനടക്കുന്നതും സ്റ്റീകളെ പല്ലിച്ചുചു കാണിക്കുന്നതും മറുമാണ്’ നന്ദിപാടുടെ പ്രശ്നയിൽവെച്ചുന്നതും. പിന്നുയും മുക്കിൽ ഇയം ഉങ്കൾക്കിയോഴിച്ചു’ കുംകുമസ്ത്രം ഇണക്കുന്നതിനെ കവി വസ്തുക്കിടുന്നു.

“കണ്ണുതുറുന്ന കിണ്ണുന ചണ്ണപലം, രണ്ടപാണികളിം കുടഞ്ഞതമെ കോട്ടവാ പുനരീട്ടുന്ന രണ്ട് കയ്യമിളക്കിഡേയാനാവലിച്ചു മണ്ണതീ മളിച്ചുടൻ” ഇത്യാദി. ഭദ്രവുംനീറ ചുറ്റുള്ളത്രകുച്ചുംരെയ കാണി പ്രാണം ഇപ്പും അപ്പുരസ്സുകളിടെ നാടകകംകാണ്ണാൻ ചോയിക്കുന്ന ശ്രദ്ധാഴം, വെററിലക്കാരനും പണ്ഡത്തെ യജമാനന്മാക്കം അവയും വേണ്ടിയിരുന്നു സിലിംഗതീ മുതായി കവി വസ്തുക്കിടുന്നു. പിന്നുയും നാടൻപട്ടിയുടെ സ്പാദാവം കവി വസ്തുക്കിടുന്നതു കാണുക.

“പുള്ളിച്ചേരുവക്കെന്നുണ്ടായ പട്ടി മമ വീട്ടിൽ

തുള്ളിക്കണ്ണത്തി കാണാതെ കാർമ്മിചിക്കില്ലവൻ വന്നു,

ഉള്ളിൽ കണ്ണതിചെന്നനാലുടനേ തെപ്പുറങ്ങേണം,
കള്ളപ്പുഴയേക്കാണ്ടു കാരിയം മരറാനമില്ല;
വെള്ളപ്പട്ടിയേ പിന്നെക്കാള്ളിക്കാമൊക്കെഒരിൽ
കൊള്ളികോണ്ടു മെരും കൊള്ളിവോള്ളുന്നും;
തള്ളിച്ചെന്നവൻ കാട്ടിനുള്ളിൽ കേരമെന്നല്ല
വള്ളിക്കെട്ടുകരാതോടും തള്ളിച്ചാട്ടിയോടുന
മജ്ജൻപന്നികളിടെ പജ്ജുള്ളു കടിക്കുടം;
വീട്ടിലാരാൻ വരുന്നോരേ കടിക്കണം നന്നുടെ തൊമ്മൻ,
കാട്ടിലേക്കു വിളിപ്പുള്ളുവോടും കാതുകേളാ കഴുതുള്ളും;
മേട്ടുനും മക്കളിം കണ്ണത്തി കടിപ്പുന്നണിരിക്കുവോരു
മേട്ട് വാലും കയററിക്കാണ്ടരികേ ചെന്ന നീന്നാട്ടം
ചേട്ടുനോരോ കബളിത്തെക്കാട്ടക്കണ്ണായതും തിന്ന-
ഞോട്ട് പോയാലുന്ന പിന്നെക്കണ്ണുനേക്കാണ്ടകയില്ല”
(ഹരിശ്ചന്നപ്പരിതം)

ചിലപ്പോൾ വളരെ സംക്ഷിപ്പിച്ചമായും ചിലപ്പോൾ പട
ന്തരിയും നസ്യാർ വസ്ത്രിക്കാഡണ്ടു്.

“കെട്ടിലയോ നീംളുത്തുനന്നപാദന്നർ
വീട്ടിലേക്കുലാഹാഹാഹാളിന്നോകവേ?
ജ്യൂജ്യത്തിയുഭനജത്തിയും തണ്ണളിൽ
ചട്ടി കലഞ്ഞിം നീടെപ്പുകള്ളുപോൽ”

എന്നു് ഉത്താനപാദന്നർ ഗ്രഹിപ്പിത്രവർണ്ണനക്കണ്ടു്, ഇം, ഓഗം,
വളരെ വിവരിച്ചു് യുവചരിതം തുള്ളപ്പുച്ചുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടു
ചെന്ന വേരെ ഒരു കവിയുടെ തുതി മഹാരാജാവു് തീയിലിട്ട
ചട്ടകളുണ്ടത്തായി ഒരു കേരംവിയുണ്ടു്.

“കണ്ണിണുകോണ്ടു കടക്കി വരുക്കുന്ന
പെണ്ണിനെക്കണ്ണാലട്ടുമോ ചൂഞ്ഞപ്പുന്നും?”

എന്ന ശ്രീകളിടെ വർന്മികരണശക്തിയെ സുരോചണയോപാധ്യാ
നത്തിൽ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ ഗസ്യമാണും വർണ്ണിക്കു
നുവാരു എന്തെല്ലാമോ കാട്ടം പടലും കവി വസ്ത്രനയിൽ ഉംഖു

ചുത്തിക്കാണന്ന എന്നതും പ്രസ്താവയോഗ്യമാകുന്നു. ചിത്രമെല്ലാം വരച്ചുകഴിഞ്ഞു ജീവമെതക്കും വക്കളുവാൻ മുഖ്യം മറ്റൊക്കും ചിത്രകാരന്മാർ ചില മിനക്കഡവേലകൾ ചെയ്യാറുള്ളതുപോലെ, നമ്പ്യാക്ക് ചില പൊടിക്കൈക്കൈ ഉണ്ട്. വിശ്രൂതവന്നപ്പോൾ കണ്ണതി കിട്ടാതൊന്നു നായർ ചെരുതേയിങ്ങനു കുഞ്ഞുമുള്ളടക്ക തലയിൽ കാണുകുടിനു വെള്ളമെല്ലാം ഒഴിക്കുയും ചിരവ എട്ട് തെതരിക്കും അരക്കുള്ളു കിന്നറിലെറിക്കുയും മറ്റൊക്കും കഴിച്ച് ഉറ തെരുവകാണ്ട് പുരയുടെ ചുറും മണിനടന്നുപോലും പ്രഭാഷ മാ ചാത്യത്തിൽ ഗാന്ധാർവ്വദേശികോൺ സാധാരണ കല്പന തതിനവേണ്ട പത്രം, സദ്യ, കരകാര്യങ്ങളും പിടാക്കാരായും ആരാധന, ബ്രഹ്മണക്ക് ദക്ഷിണ മുതലായി അനേകമണ്ണിഞ്ഞും വെണ്ടിവന്നില്ലെന്ന പരിത്യേ, അന്നേയരാറാത്തെ ലാമോയി ചറ ഏതിരിക്കുന്നതു “കണിയാക്ക് രണ്ട് ചക്രം കണികാണ്ണാൻ കൊടു കേണ്ടോ” എന്നമുള്ളതാണ്. പരീന്നയും പട വന്നകയറിയാലുമുണ്ടാക്കുന്ന വെപ്പമുണ്ടാക്കുന്ന കണ്ണക്ക്.

“കണ്ണ ഗ്രഹത്തിൽ കലവും തവിയും
കണ്ണന്നാലവർ കേരിയെടുക്കും”

എന്നതുടങ്ങി ബ്രഹ്മണരെയും അന്തർജനാദാദ്ദേശ്യം ഉപദ്രവിക്കു, വീടിന തീവണ്ണി, വാർപ്പ്, “ഉകളി, ആദരണമുണ്ടാ, അതിനിട യിൽ കരാളിന്നെൻ്നവക കാട്ടക്കിണി, ഇണ്ട്, കനകാലി, ഇവണ്ണ നാരും, ഇത്യാദിക്ക പുറമേ,

“കണ്ണച്ചാരുടെ ഇണ്ട് പോയി
ചെണ്ണക്കാരുടെ ചെണ്ണക്കുടെ പോയി
കേളിച്ചാരുടെ വാള് പോയി
കാളിന്നനായുടെ ചഞ്ചലപോയി;
ചിരിക്കണ്ണമൂർ പടയിൽ ചാടി—
ചുരിക കളഞ്ഞതചുടിപ്പോന്ന.
കോന്തചുട്ടുനു കിന്തം പോയി
കോന്തിക്കവനുടെ കൊടുവാരു പോയി;

ചേരു കീഴ്ത്ത് നടപ്പോരു നമ്മുടെ
ചങ്ങാതിക്കൊരു തുന്നാ പോയി”

ഇങ്ങനെ അവസാനിക്കുന്നു.

നന്ദിയുള്ള വേരെ ഒരു ഗ്രന്ഥം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അതി മുധമായ ഒച്ചവിത്യുഖിയാകുന്നു. ഇതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഗ്രഹന്മാരുമുണ്ടോളെ തുന്നേരു കവിത വായിക്കുവാനും കേരളക്കുവാനും ഉള്ള ജനസാമാന്യത്തിന്റെ പാണ്ഡിത്യവും ബുദ്ധിരൂപത്തിലും ഉത്തരമാതൃകയും ഉള്ളിട്ടുണ്ടോളെ കവിതയുണ്ടാക്കുവാൻ അനുകൂലമാകുന്നു. മുൻപറഞ്ഞ ഒച്ചവിത്യും മുന്നു വിശ്വാസിക്കാതിരിക്കുന്നു. കന്നാമതായി ഭാഷ:

സംസ്കൃതത്തിൽ വ്യാകരണപത്രങ്ങം വൈദിക്യമുണ്ടായി അന്ന രോദാ-അക്ഷാലത്തു് തന്റെ പാണ്ഡിത്യം മുകടിപ്പുക്കാരെ നന്ദിയുള്ളേപ്പോൾ ലളിതമല്ലയാളത്തിൽ കവിതയുണ്ടാക്കുവാൻ യതൊഴിവിരിക്കുന്നു.

“ഭേദനാശം നടവിലുള്ളാക പടയണിക്കിവരു ചേരുവാൻ
വടവിയന്നാക ചാരകേരളിലും പഠന ചീതംവരു”

എന്ന ബോധം നന്ദിയും ചെരുപ്പുത്തിൽതന്നെ ഉണ്ടായതരം തന്നെന്നുണ്ടു്. ആകയാൽ സംസ്കൃതം അധികം കലരാതിരിക്കണം. എന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിനു പ്രത്യേകം നിസ്ത്രയുണ്ടായിരുന്നു. ഭാഷാകവനത്തിനു താൻ തുന്നിയുന്നതു് സംസ്കൃതഭാഷാവിഷയമായ അപാണ്ഡിത്യുംകാണാലുണ്ടു്. അതും അക്ഷാക്ഷാക്കളുടെ ഫീതിക്കം റിതിക്കം ഭാഷയായാലേ തന്മാക്കയുള്ളിട്ടുണ്ടു്. നന്ദിയും കീഴക്കവധിയിൽ വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. എങ്ങനെയെന്നാം, “ഭാഷയായ” പരവാനമടക്കയിൽ സംസ്കൃതത്തിലു മൊന്നപോൽ ലോഷാഹിനപട്ടത്തമല്ലെടിപ്പുതിനാഭിടിന്തിൽ
തേഷിയില്ലെ ഭേദജനാശം ധരിച്ചിട്ടാ കടസംസ്കൃതം
ഭാഷയായ” പരിധാമതിൽ ചീല ചുംബം വരുമെങ്കിലും.”

എക്കിലും, ആദ്യം സപ്ലൈം സംസ്കൃതം, കൂടുതലായിത്തന്നെ കംബംവരുമുണ്ടു്.

“യമ്മജനവാച കുലേം കീഴു കുത്രണാം
മനവ വച്ചാംസി കമയാമി മര ശംഭോ”

ഇത്യാദി സംസ്കൃതപ്പുർഖംകാണ്ടം മറരം അല്പം ചവർപ്പും ഒരു പ്രയോഗങ്ങൾ കാലക്രമത്തിൽ പരിപക്ഷപ്പെളായി, കോമളവി ന്യാസപ്പെളായി,

“കണായോ കനിവോട് ചുതപ്പുക്കമേ നീ
കണാലഘഡക്കിന്ദയോരു മാരക്കുപം?
തണാർബാണന്നചവനോട് തുല്യാരപ്പു—
നാണകാക്കം മനസി തവാചി കണചിതാകിൽ”

ഇത്യാദി മധ്യരവാക്യങ്ങളായി പരിശീലനിക്കുന്നു. നമ്പ്യാരപ്പോലെ മലയാളാശയ്ക്കും അയച്ചം വിശാലതയും വരക്കിയിട്ടും വേറെ ഒരു കവി ഉണ്ടെന്ന തോന്തനില്ല. ഭർത്തരഹമായ പ്രഭാന്തരവും ത്രഷ്ടപ്പെളായ ലെഞ്ചികകായ്യുള്ളിം പ്രതിചാദിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷ കയപ്പോലെ പ്രയാജാശപ്പെട്ടം. വണ്ണ്യവസ്തു വന്നസരിച്ചും ഭാഷയ്ക്ക് ഗൗരവം വരുത്തുന്നതിൽ കവി സന്തുല നാണം. ഉഭാവരണമായി കാളിയശൻസുന്നതിൽ കാട്ടതീ പിടി കിന്നതും അദ്ദേഹം വണ്ണിക്കുന്നു:—

“സത്പരതരമത്തമതംഗജ കടകപ്പടകമദ്ദൈവക്കം
ഉഖ്തപരിണാലുമഹാനല കുട്ടരഹപടപടബവറിളം
ജീംഭിതമഭസംഭ്രമചാക്രമ സർഭസക്രിഭേവിതശിലം
കവിതവുംരാബുകപാവക ദഹനക്കഹരക്കരിതം.”

ശ്രദ്ധാലുകാരത്തിലും അത്മാലുകാരത്തിലും കവിക്കും ആദ്യത്തെ സംഭായിക്കുന്ന ഭ്രം കാലക്രമം ക്ഷയിച്ചും അവസാനത്തീകളിൽ പദ്ധതിക്കുടെ മുഖിയും സുശ്രവതപ്പും അത്മപുഷ്ടിയും കവി തക്കാർ സദ്ഗുണപരി ഭോക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള ഭാവത്തിൽ പരിശീലനിക്കുന്നു. ഏകളിലും ഏഴുത്തപ്പേൾ, ചെടുങ്ങും, ഉണ്ണായി വരായ്ക്കു മതലായവരപ്പോലെ നമ്പ്യാരം ഭംഗാകവിതയ്ക്കും

പ്രാസം വേണമെന്ന കുട്ടത്തിലാക്കന്ന. പ്രക്ഷേ വദ്ധവാക്കായ കൂടുതൽ കവിയും പ്രാസത്തിനു ബുദ്ധിമുട്ടറില്ല.

“രംഗാപരീരംഭസംഭോഗസംരംഭ-
സംഭാവനാഭംഭ്രൂംഭപരിലാസികരം”

ഇത്യാദി ചില ദിക്കിൽ പ്രാസത്തിനും സംസ്ഥാനത്തെത്തുടർന്നു സഹായത്തിനും വിളിക്കുന്നുകൂടില്ലോ,

“ഇടയിലുടനെ കലിയിലുമള്ളുവോക്കു വെടിയുമൊക്കു വിയമടക്കികളിലും
തടിയനാടെ തടിയെടിയുമിടപോടി യടക്കി കട്ടരകടക്കികളിലും”

“ശ്രൂരേഴുലകുന്ന പേരാം മരത്തിന്റെ
നാരാധരവേരായ നാരാധരണ മരേ!
പേരാധരിരും തനിക്കുള്ളൂടു നീ പണ്ട്
പേരാലിലയിൽ ശയിപ്പിലയോ ചീരം?
പാരാധര വക്കടക്കുന്നേരായ സംസാര-
കാരാധരമാർത്തിൽ കിടക്കം മരാച്ച്യുറാ
പാരാദത ബന്ധനം വേർപ്പെട്ടും, താം-
നാരാധരാംമാതുമൊന്നു ചെയ്തിടിനാൽ;
നേരാധരവള്ളും ഭവത്തിനുപരിപ്പം കുറാി-
ഞേതതാലായ്ക്കാണ്ടുള്ള പേരാധരക്കാരണാൽ
അലാറമാം ചുവട്ടിനാക്കന്ന നേരംരാക്ക
സാരമാം ഭക്തിവിശ്രദ്ധാസ്മിപ്പായ്ക്കാൽ.”

ഇങ്ങനെ ഭാഷാപദ്ധതി സത്തിനും അദ്ദേഹത്തിനും “കുറാലില്ല.

പ്രാരിധാസരസത്താൽ പരിപ്പൂർണ്ണമായും കിരോഗം ഭാഷാ
സപ്പള്ളിപ്പിന്നും ചില ദിക്കിൽ ചുഴനു കട്ടിപ്പിടിച്ചു ലോകോക്കാൾ
ആപത്തിൽ സവുദ്ദാ കാലപ്പുയ്യുന്നു കൈവിരലിലെ കനകമോ
തിരംപോലെ പരിശോഭിക്കുന്നതാണ്. (1) ഗതികെട്ടാൻ പുലി
പുല്ലംതിനും, (2) തേൻകിടക്കാൻ തുഴകൊണ്ടും, (3) കനകംരുലം
കാമിനിരുലം കലഹം പലവിധഫലകിൽ സുലഭം, (4) കടിയാ
പുട്ടി കംജ്ഞുവോളായ വടക്കാൻ നീഡ്രമത്സ്യംതെന്നിറ, (5)
ശ്രാക്കമെന്നു വരുത്തേന്നുതു കുട്ടാശാടെ, (6) കയ്യിക്കുടിയ

കനകരുപേക്ഷിച്ചീയം കൊരവാനിച്ചീക്കൊള്ളോ, (7) ഉറക്കത്തിൽ പണ്ണിക്കുതും തനിക്കുമെന്നിക്കുമില്ല ഇത്യാണി ഈ വകയിൽ എത്രാസം മാത്രമാക്കുന്നു..

രണ്ടാമതായി, പ്രതിപാദനരീതി. അനുകുലവികരം സാമാന്യം കൊണ്ടും തന്നാതുള്ളാശരകൊണ്ടും വണ്ണിക്കുന്നതു്, നമ്പും വിശ്വേഷംകൊണ്ടും ഗ്രാനികളെക്കൊണ്ടും വണ്ണിക്കുന്നു. ഇതുകൊണ്ടും പറയുന്നതിനു കൂർക്കുവന്നില്ലെന്ന തോന്ത്രിക്കാൽ അതിനൊരു അപമന്ത്രി ചേക്കുന്നു. കീരാതാർജ്ജുനിയകാവ്യത്തിൽ,

“തപസാ റിപീഡിതിഞ്ചുശസ്യ
വിരഹിതസഹായസന്ധഃ
സതപവിഹിതമത്രലം ക്രജ്ജേശാർ—
ബലമസ്യ പദ്യത മുഖ്യതി കുചുതഃ”

എന്നു് ശ്രീവൻ പറയുന്നതിനും സ്ഥാനത്തിൽ, ഇതിനും ചുരായ തന്നെ ഏട്ടുള്ളു് കീരാതംതുള്ളലിൽ,

“എലിയേപ്പോലെ ദിക്കുന്നവനോടു
പുലിയേപ്പോലെ വകുന്നതു കാണാം;
നോരു വിരുന്ന കീടക്കം ഫലിഗ്രന—
നേരു വക്കുന്നു ഭൂമി കല്പന്മാം”

എന്ന നമ്പും പറയുന്നതിനു കൂടുതൽ, മുട്ടപ്പെട്ടും ശക്തിയുള്ളു്. സാമാന്യവിശ്വേഷങ്ങളെക്കൊണ്ടും വണ്ണിക്കുന്ന രീതിയേയും ഇംഗ്ലീഷിലും:

“അക്കാലം രേവതക്കുമായ പര്യതത്തിക്കും
ചോരക്കൊണ്ട മഹാത്മവം കല്പിച്ചു വാസുദേവൻ
ഡോജപ്പുണ്ണിയകഹാതരാക്കൈച്ചുനോക്കാമിച്ചു
ഡോജനാഡീകരം മഹാഭാഗവത്താപ്തരിച്ചു
വാദിത്രാദികരംഭാദഭന്നവുംരാജാജീച്ചു
മഹാദേതാഭാദാ ദിവ്യശ്രദ്ധാഭാജിപ്പിച്ചു
ബുക്കാഗ്രംഭതാരം ടിപാം വച്ചുവരണേ ഒപലിപ്പിച്ചു
പ്രജ്ഞാർജ്ജുനികരം രക്ഷപ്പിംഡ്രന്റവും യലിപ്പിച്ചു”

എന്നു് എഴുത്തച്ചൻ അന്തർദ്ദീപത്തിലെ ഉത്സവം വണ്ണിക്കുന്ന തീരം കൂട്ടതലായി കരംശം ചേപ്പാൻ കാണുന്നില്ല. നമ്പ്യായം ഒക്കുത്സവം വണ്ണിക്കുന്നണ്ടു്. അതിൽ എഴുത്തച്ചൻ പറയുന്നതിൽ കൂട്ടതലാനമില്ല. പക്ഷേ വാദിത്രാദിശൈമനോധത്തച്ചൻ പറയുന്നതിന്റെ സ്ഥാനത്തു് ചെണ്ട, തിമില, ശംബു്, മല്ലിം മുതലായ വംസങ്ങളിൽ അതു കൊട്ടന കൊമരി, കേളൻ മുതൽ പേരെയും,

“കാളമെട്ടത്തു വിളിക്കണമെന്നാൽ
കേളുനവച്ചിട്ടായവനമില്ല;
മേളം കൂട്ടകിലംഭവനല്ലം
താളം തെറരമത്രണായ ദോഷം”

എന്നും മറ്റും അവക്കുട സപ്രാവവുംകൂടി നമ്പ്യാർ വണ്ണിക്കുന്നു. ഉത്സവത്തിനു് ആളുകൾ വന്നു് ആര്യത്തറവേൽ കേരനു. ആ കൂട്ടത്തിൽ മണപ്പാടൻ മണ്ണേ നീട്ടിയിട്ടുള്ളു “വടിയും കരും ലൈലും വക്കുന്നായ തടിയൻ പുരക്കരെയാഞ്ഞാൻ ചുമുങ്ഗേ.” ഇതിനീടു യിൽ ഉത്സവത്തിൽ മേളക്കായട കൂട്ടത്തിൽ പേരുമാത്രിയാൽ കുന്നമില്ലുകും ശാപ്പാടെക്കിലും കഴിയുമല്ലോ എന്ന വിചാരിച്ചു ചെന്നിട്ടുള്ളവരു കവി കണ്ണപിടിച്ചു് “ഉട്ടിനവനു കീടക്കുന്ന വക്കുട കൂട്ടക്കാരെത്തുംതുകളില്ലു്” എന്ന നേരത്തെ അവർക്കു് മന്നറിവു കൊട്ടുക്കുന്നു. ഇങ്ങനൊ ഓരോനും പ്രത്യേകമെട്ടുള്ളു് അതിൽ വള്ളും പരിഹാസത്തിനു വകയുണ്ടോ എന്ന പരിക്കു മൂണു് നമ്പ്യായട വർണ്ണനയാരിതി. വർണ്ണനയും കൂട്ടകൂടി ‘ഹോഗാരത്തു്’ എന്ന ചരിത്രകാർന്നെപ്പോലെ തലയിൽ ഒക്കെ ചെറിയ പോറൽ ഉണ്ണുന്ന പറയേണ്ട ദിക്കീൽ തല മറിഞ്ഞു ‘പോയി എന്ന പറഞ്ഞു് കലാശിപ്പിക്കുന്നതിനും കവി മടിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിലല്ലു. ഒപ്പു് കവിക്കണ്ണകളുാരെകരിച്ചു മുമ്പു പറഞ്ഞതിട്ടുള്ളതു് ഇതിനു നല്ല ദശാന്തമാണു്. അന്യു സുദരികക്കൈകരിച്ചു് തിലോത്തമയുടെ അസൃത വണ്ണിക്കുന്നോടു അവരുടു് “പല

നാരികളെക്കണാൻ തലനോറു തുടങ്ങിട്ടു്” എന്ന കവി തട്ടിവി ടന്ന. (കാളിയമർദ്ദനം)

ഹരിസ്നിസപ്രയംവരം തുള്ളലിൽ ലക്ഷ്മീസപ്രയംവരംനാടകം അഭിനയിക്കുന്നതിന് ചിത്രസേനൻ ഉച്ചസ്രൂഢികളായ അസ്സിന്ത്യ കളിഞ്ഞു കളിഞ്ഞു പായുന്ന.

“അമ്മുമിന്ത്യം നോക്കി വല്ലതും കാട്ടിയാ—
ബംഗരമാരുന്നവയ്ക്കു യിഴ്ചലും നോൻ;
തല്ലും മടിക്കാതെ വെള്ളിത്തടികൊണ്ടു
തല്ലും തലയ്ക്കുട്ടതനേ മടിക്കാതെ;
ചൊല്ലു കേളിതെ നടക്കം പരിപ്പയ്ക്കു
തല്ലു കൊള്ളിളുന്നതിനാവതില്ലേതുമേ;
വാടകീ തിലോത്തമേ നിന്റെ മുഖമൊന്നു
വാടടിവാനെന്തു കാരണം ചൊൽക്കേടോ”

ഈത്യുാദി വായിക്കുന്നവക്കു് അച്ചുക്കരുപ്പും അടിച്ചുതളിക്കാണും തമ്മിലുള്ള ഇടപാട്ടലൂതെ സരസമാരായ അസ്സിന്ത്യുടീകളിടെ റാമ സീയകമോ സൗംഘ്രംഗമാ മനസ്സിൽ സ്ഥാരിക്കുന്നതല്ലു.

ഒമ്പിന്നുബുദ്ധിയുടെ ഫലമായി മുന്നാമതൊഴു മുണ്ടം സ കല്പരക്തിയുടെ ഗതിവിശ്രഷ്ടമാകുന്ന. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃശ്യി യിൽ ലോകത്രയവും, താൻ അനുഭവപ്പെട്ടയും തിരുവന്നുപാരത്തും കണ്ണ തരത്തിലുള്ള ജനങ്ങളെക്കാണ്ടു പരിപ്പണ്ട്രംധനയിക്കുന്ന. ചുഞ്ഞായന്നൻ, ദേവേന്നൻ, രാവണൻ മതഞ്ഞപേരും അക്കാലതെത്ത പ്രഭുക്കണ്ണാടെയും രാജാക്കണ്ണാടെയും, ഉദ്ധരി മമയന്തി മുതലാ അവർ കൂട്ടനാട്ടുന്നുടീകളുടെയും മഹായകളായിട്ടാണു് ആ ദേഹ ത്രിന്റെ സകല്ലും.

ഉപമാദീകളായ അലക്കാരപ്രയോഗംകൊണ്ടു് വണ്ണ്ണവസ്തു വിന്റെ ഷൂണ്ണപ്രതിതിയിരുന്നാക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിക്കും ചീല ഉഭാവരണങ്ങളെ ഉന്നയിക്കാം. നർമ്മദാജലപ്രവാഹത്തിൽ ഒഴുകിപ്പോയ രാവണനെ ഇത്തു തണ്ടു വെച്ചു മുക്കിയ വന്നു യേംടപരിച്ചതും മുമുക്കുന്ന പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ഉപമയിൽ

രൈകകളെ തണ്ടകളോട് സദ്ഗീകരിച്ചു് അവയ്ക്ക് മുഖാന്തരം കല്പിച്ചതു് രാവണൻ വെള്ളരിൽ ഒരുക്കിപ്പോകാതെയിരിക്കുന്ന തിലേക്കു് കൈത്തണ്ടുകരകൊണ്ട് വളരെ തുച്ഛയുകയും കിഴയുകയും ചെയ്ത ഏന്ന സംഗതിയെ ലക്ഷ്യികരിച്ചുകൊണ്ട്. പിന്നൊന്നും പെണ്ണാഡികവധം തുള്ളിലിൽ, തൃജ്ഞാനം പെണ്ണാഡികനംത്തും ലുഖ്യ പരിഹാസകരമായ അട്ടമാരാട്ടവഴിക്കുന്നു തൃജ്ഞാനക്കുറിച്ചു പെണ്ണാഡികന്റെ ആക്ഷേപം:

“അച്ചുതാ! നീ എന്നേൻ കോപ്പുകളംകവേ
വച്ചുകൈടിച്ചുമന്ത്തിങ്ങിനെ നമ്മോട്
മെച്ചും പിടിച്ചു പിന്നാഡുവാൻ വന്നോരു
പിച്ചുകളിത്തോഴിലെച്ചപ്പെട്ടു ദിശം.
കച്ചിൽകൊണ്ടുണ്ടാക്കി നെല്ലു കാത്തിട്ടവാൻ
വച്ചിരിക്കുന്നോരു കോലംകുണ്ണക്കുണ്ണിനെ
വച്ചുകൈടിച്ചുമന്ത്തിങ്ങിനെ തുള്ളു
കൊച്ചുഗോപംകുണ്ണൻ ദുങ്മാഹമത്തുതം”

ഇവിടെ കച്ചിൽക്കൊലാലതോട് തൃജ്ഞാന ഉപമിച്ചതിൽനിന്ന് നാലു രസം അനവധി വാക്യങ്ങളും ഒരു ക്ഷണിക്കുന്നതല്ല. ഈ ഭാഗത്തെ സമർപ്പിക്കാൻ വേണ്ടോരു തുലം ഹരണംകൂടി ഉല്പരിക്കുന്നു. മിക്ക തുള്ളക്കമകളിലും സദ്യേയയും സദ്യ ഉള്ളൂന്നവരേയും നന്ദാർ വള്ളിക്കുന്നണ്ടു്.

“പരാനാം മുഖ്യ ദർശനംബോ മാ മുഖാന്തരു ദയാം കുരു
ഭർപ്പുഭാനി പരാനാനി പ്രാണാം ജനനി ജനനാം”

എന്ന തത്പരത പ്രമാണമാക്കി സദ്യംഞ്ഞാൻ നടക്കുന്ന പാതയിൽ
ക്കുണ്ണികളായ ജനങ്ങളോടു നന്ദാർക്കു് സപ്തലുമായ ഒരു ശാസ്ത്രയയും
അതുകൊണ്ടുള്ള വൈരവംകൂടി ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. പഠന്നുംലാം
പരിശയ്ധത്തിലെ സദ്യവിസ്തൃംഗത്തിൽ ശാന്തരക്കാക്കു കുഷ്യപഭാ
ത്മക്കാളോടുള്ള പരാമുരത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്നതുമായിട്ടും,

“രണ്ട് വല്ലും നീറിച്ചുള്ള പദ്മംതെപ്പുംടിച്ചിട്ടു്
രണ്ട് കൊട്ടപ്പുംടികൂടി തെവലിച്ചിട്ടുന്നമത്തീടു്”

അധുനാഗവ്യാഹരണം പോലെയാക്കിയോടു ശ്രദ്ധിച്ചുപാടു തിനാം; പട്ടണമ്മന്ത്ര കണ്ണാർക്ക് ഗോപ്തിയല്ലാതൊന്നമല്ല”

എന്ന വണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ അതിരേയോക്കരിക്കാണ്ടുള്ള വണ്ണനാജ്ഞചുരുമെ, പല്ലടവും പഴാവും തൃട്ടിക്കണ്ടച്ചു് ഉദരോപരി ശാഗത്തു് ഭിത്തിക്കെട്ടിയ ഉണ്ണാകാരേക്കരിച്ചു് അധുനാഗവ്യാഹരണ കൊണ്ടു് വേറെ ചില സംഗതികൾക്കുടി ധ്രൂവിക്കുന്നു. അധുനാഗവ്യാഹരണ സാധാരണ ബിംബവ്യാഹരിച്ചുകളിലാണ്. അതു കൊണ്ടു് പ്രസ്തുത സദ്യ ഉണ്ണാകളിൽ പല്ലടപ്പുഴയുപരായ അധുനാഗവ്യാഹരണ നിരുച്ച എന്ന പറയുന്നോടു മേലുടിയാനാർക്ക് അകമേ തിക്കിക്കയറിയ ചരക്കിന്നീറ ഭാരംനിമിത്തം കരിക്കൽപ്പായ ഞിൽ നിശ്വലനാരായിക്കു എന്നക്കുടി കവി സുചിപ്പിക്കുന്നു.

ക്രിസ്തീനാവുരുത്തും പാരകയും ലക്ഷ്മീയും നായനായ തന്നെ പാക്കുന്നു. അവിടെയോക്കരിക്കുന്ന കേളപ്പാരം ഹാച്ചരച്ചാരം ചിരിക്കണംപ്പാരം കണ്ണച്ചുനായരം വാഴു പരിചയും ചുരികയും വില്ലും മറുമെച്ചത്തു പിടിച്ചുകൊണ്ടു് നടക്കുന്നു. സപ്രത്തിൽ കംളിപ്പുള്ളം നീലിപ്പുള്ളം വിലസുന്നു. നൈൻ്നീറ ഭേദങ്ങൾ കണ്ണിനന്നഗരത്തിൽ ചെന്നപ്പോരു “ഗണപതിപ്പട്ടംവു പണവും പച്ചിരയുമണ്ണു കൊടുപ്പാനണ്ടു്” എന്നുള്ള കായ്ക്കേതെല്ലാ റാറിഡാൻം സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതു്. / ബാണങ്ങീറ നഗരത്തിൽ കൂട്ടിയേറുന്നു “വടിയിഞ്ഞോട്ടുകുണ്ടായിപ്പുള്ളേണ്ടി വരി ഞാനിവിടെ കണ്ണിലൈപ്പുനും പിടലിക്കിട്ടുകിട്ടുമിതെനും” മറം ലഹരി നടക്കുന്നു. / ക്രിസ്തീനാവുരുത്തിൽ കേളപ്പുറം, കോ ശ്രൂപുള്ളി, വാളുകോടു്, വള്ളികോടു് മുതലായ നന്ദുരിമാർ വസിക്കുന്നു. അധുനാവസ്തുക്കരം കരിക്കരിക്കുന്നു: കൂട്ടിയും മുതലായ രാജാക്കന്നരം കൂട്ടിവാൻ ചിലപ്പോരു വല്ല ചീരയോ താഴോ കൈക്കയായിപ്പോകും. / തിലോത്തമാസുംപ്പുകാലത്തു് ഒരു ശീല്പി യെപ്പോലെ “ശംഖാജസംഭവൻ താന്നു മുക്കേത്തു കണ്ണാടി വച്ചതു നോക്കി രസികയും” ചെയ്യുന്നു. കുംഭക്കണ്ണൻ ഉറങ്ങി എഴുന്നേള്ളുന്നോരു ശാസ്ത്രംടിനു കുറെ കോഴി, ആടു്, ഫോരു

ഇവയോക്കെ ഒക്കെ നിന്തുന്നു. ദുണ്ടാധനക്കുറ ഭക്താരായ നായകാക്ക് “കടക്കവാഴപ്പുരക്കരിയില്ലാതെ” ഉണ്ണകഴിക്കാൻ കഴികയില്ല. മോര് സമയത്തു കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ അവർ കിട്ടി പൂട്ടരെ എത്തമിടക്കുന്നവരാണ്. ഇങ്ങനെയോക്കെ ചുറവുള്ള ജനങ്ങളും സംഭവങ്ങളും സകലുശക്തികൊണ്ട് മുരബ്ബേണ്ണുള്ളിലും സപർഗ്ഗാഡികളിലുംകൂടി വ്യാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഒപിത്രുബുദ്ധിയെ ഇന്തിയം ഉംഹരിക്കാം. കാൺവീ ത്രാർജ്ജുനവിജയത്തിൽ രാവണന് പൂജാവിധിസമയത്തും ചിത്ര യോധിയോട് സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതും സംസ്ഥതഭാഷയിലാണ്. ആ അവസരത്തിൽ മലയാളലാഷ ഉപയോഗിച്ചാൽ ക്ഷതിക്കിം പൂജയുടെ ശ്രദ്ധക്കിം കിരുവത്തുമെന്ന വക്കനായ രാവണനും നാട്ടുവൈത്തു കൂടി ഇതിനാൽ സരസമായി ആക്ഷേപിക്കുന്നു. | ‘ഇതുപോലെ നാളായണ്ണചരിത്രത്തിൽ മെരുഗൾവും ശ്രദ്ധയുമ്പുവഹണനായി ആത്മമത്തിൽ വസിക്കുന്നോരു ഇന്റുസേനയോട് സംസ്ഥതക്കുത്തിലേ സംസാരിക്കാൻ ഭാവമുള്ളു. ആ ഭവതിമാർ പാണ്ഡിയിൽ ചെന്നപ്പോരാ തമിഴിലും, തലുകനാട്ടിൽ ചെന്നപ്പോരാ തലുക്കുലാഷയിലും, കണ്ണാടകരാജ്യത്തും എത്തിയപ്പോരാ കണ്ണാടകത്തിലും, കൊങ്ങിനിക്കിംഭാധായപ്പോരാ കൊങ്ങിനി ഭാഷയിലും, ലാടനാരാധപ്പോരാ ലാടഭാഷയിലുംഭാണം ചെയ്യുന്നതും.

ചിലപ്പോരാ കവിജുടെ മനോധനയ്ക്കും വളരെ വികടമായ വിധത്തിലും വിചാരിക്കാത്ത മാസ്ത്രത്തിലുമാണ് പ്രവത്തിക്കുന്നതായി കാണപ്പെടുന്നതും. വായുവില്ലാതായാലുള്ള വൈഷ്ണവ ഷഠം, കാലനില്ലാതായാലുള്ള ദശാവക്ഷണം, ഇശവക വിഷയ ഷഠം നമ്മക്കുണ്ടായിരുന്നു ജനക്കണ്ണത്തെക്കു വിശദത്തിൽ വസ്ത്രിപ്പാന്ത നമ്പുരാക്ക് ഒക്കെ പ്രത്യേകസാമർപ്പണങ്ങൾും. വായുവില്ലാതായപ്പോരാ ഷഠത്തെ വൈഷ്ണവജ്ഞശഠം കവി ഇപ്രകാരം വസ്ത്രിക്കുന്നു:—

“ധാത്രിയിലുള്ളാൽ ജന്മക്കലോകവേ

ചിത്രമേഴത്തിയപോലെ പ്രമാണത്തിൽ;

നില്ലേന ആത്മക്ഷൈപ്പുടെ നിന്നു, കീ-
ടക്കന്ന ആത്മക്ഷൈപ്പുകാരംതന്നേ;
ഉണ്ടിരിക്കുന്നവൻ കയ്യിലുള്ളയും
വച്ചുകൂട്ടുവായും പിളന്റെ വാസ്തവിനുന്നു;
കണ്ടിരിക്കുന്നവൻ കയ്യും തുറന്നുനാൽ
കല്പാവപോലെയുന്നതാതിരിക്കുന്നു;
മുന്തുന്ന ചാഞ്ചലി മുന്തിക്കിടക്കുന്നു;
തെങ്ങു കേരുന്നവൻ തെങ്ങേലിരിക്കുന്നു”

ഇത്യാദി റഹിമുല്ലുത്തി. പണ്ഡിതനും പാഠകനും ആര്യനും എന്ന ഭാഗം ശാസ്ത്രനു “ഭാഷാപോഷി സ്ത്രീ”യിലും റസികരണജിനിയിലും പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഏകിലും അതു പുസ്തകത്രാഖ്യാനം അച്ചടിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും മാത്രം ചീല ശാംഗമംഡം താഴെ ചെക്കുന്നു.

“പുഖുന്നാരഹായക്കുടം നീറ്റേയു ഭരിതലംതന്നിൽ
പത്രകൊഡാവരതിനേന്തും കഴിവില്ലോ കാലവില്ലോ;
മുത്തപ്പുൻ മത്തക്കെന്നു മുത്തപ്പുനിരിക്കുന്നു
മുത്തപ്പുനവന്നും മുത്തപ്പുൻ മരിച്ചില
അണ്ടുരു വയസ്സേള്ളാരപ്പുപ്പുനായമിപ്പാം
കണ്ണതായിട്ടിരിക്കുന്നു, അപ്പുപ്പുനവക്കണ്ടും;
കണ്ണതിക്കു വകയില്ല വീടുകളിലെവാരേട്ടും
കിണ്ണുണ്ണംകെട്ടു പത്ര പറയരിക്കാണ്ടു പോരാ;
പത്രകൊടിജഞ്ചുണ്ടു പല്ലപോയിട്ടോക വീടുകൾ
കൊത്തിവെച്ച പാവപോലെ തിണ്ടിവിശ്വാക്കിടക്കുന്നു.
ഉള്ളതിൽ സകടമിപ്പോം നാടുവാഴിപ്പുള്ളക്കരിക്ക
കളുന്നുകെലാല്ലുവാൻ മേലാ വെച്ചിയാൽ ചാകയില്ലതും.
രാജശറിക്കു കിണ്ണതപ്പോളുള്ളവലത്തിൽ ഒരുക്കട്ടി
പൂജകൊണ്ടു പറമ്പാറിത്തിരിച്ചും രെവിറാനായും,
ഒരു മാംസം ഭജിക്കുന്ന ജനങ്ങൾക്കുമിത്തുകാലം
കൊറുപോലും നാസ്ത്രിക്കിയി മരിപ്പാനെള്ളുത്തപ്പും.

ഉട്ട തെണ്ടി നടന്നയ്ക്കി കഴിക്കം ബ്രാഹ്മണക്കിപ്പോ—
 കൂട്ടിലെമ്മും മോര കിട്ടം പുഞ്ചാരത്തിന്റെ മുലം.
 അട്ടമാടി നടക്കണ്ണാരാട്ടമെല്ലാമുപേക്ഷിച്ച
 കൂട്ടമൊക്കെപ്പീരിഞ്ഞാരോ കോട്ടിലയുമിരിക്കുന്ന.
 പാട്ടകാക്കം വിശ്രമിട്ട സ്വരവും ഫർമ്മായി
 നാട്ടിലെമ്മുമായ കാര്ത്ത ലഭിപ്പാനം വകയില്ലോ.
 ചേട്ടനെന്നാലേന്നാരണ്ടല്ലുവിത്തും ഗുരുമണ്ണും
 കൂട്ടമായി പിലകൊംബാനെന്നതു ബന്ധം ചാക്കമില്ല.
 കവിടക്കാരനായുള്ള ഗണ്ഠിതക്കാരനമിപ്പും
 കപടങ്ങൾ പറഞ്ഞാനാം ‘ഹലിപ്പിപ്പാനെള്ളതല്ല.
 അമനം വൈദ്യന്തത്തമ്മിൽ പ്രാണവിത്പാസമന്നാലും
 യമനാക്കിടക്കാതെ കൊൺവാൻ വൈദ്യനകനെള്ളതല്ല.
 അനന്തമം മനുവാദിക്കം കനകക്കുസംഭവിക്കുന്ന
 സമത്തംനെമുക്കുമെ ചെന്നാലേരത്തം കിട്ടകയില്ല.’’

ഇത്യാഥി

നവ്യാജക കവിതാഗ്രം പറയുന്നോടു “നേരനേവാകി നം വീരഗ്രൂഹാരാഖിരസവസ്ത്രനാകംകഴം തയ്യാലുപ്പന്നായി ഇതരകവി യില്ലെന്നു” ഭാഷാചരിത്രകാരൻ പറയുന്ന ഇവിടെ നേരംപോക്കു് എന്ന പറഞ്ഞത്തിൽ നിഷ്ടപ്പക്കരിവുണ്ടു്. ഹാസ്യരസത്തിന്റെ സാധാരണത്വത്തു, വിചാരിച്ചിരിക്കാതെ സംബന്ധമില്ലാത്തവ തമിൽ സംബന്ധം ഉണ്ടാവനും ചെയ്യാകുന്ന. തൃപ്പരമായകട ഉപദാക്കാണ്ടു ദേവദലാകത്തുണ്ടായിരുന്നതെല്ലാം അവിടെ ഇല്ലാതെയായി എന്ന സംഗതിയെ സകടപ്പെട്ട ദേവനും “കംഡ കോണേ കുതം പാപം കിംഡകോണേ വിനശ്യതി” എന്ന ദ്രോകാർഖത്താലുപരമിക്കുന്നു. ഇവിടെ ഉപമാനോപദേശങ്ങളുടെ ഘടന നാം തീരെ വിചാരിക്കാത്തതാകുന്നു. ഓരോ കാര്യങ്ങൾിലും ഉള്ള അസംബന്ധങ്ങളിൽ അനന്തരപ്പങ്ങളും ആയ അംഗങ്ങളിൽ പരിഹാസരസികനായ കവിയിടെ ദൃശ്യി സ്വടിതി പതി തഭുന്നു. ഇതിനു നവ്യാജക മീസന ബഹു കലശലാകുന്നു.

സത്യാസപധിരംഗത്തിന് എത്രയോ അത്ഭുക്തി പോകുന്ന കൂട്ടത്തിൽ നബ്യാർ ഒരു മഹാക്ഷേമനവും ദിവ്യപ്രീതിചും,

“എഴുപത്തെട്ട് വയസ്സു തീക്കണ്ണതാക
കീഴവാദ്യാഹണനിത പോകുന്ന;
കൊട്ടവെയിൽ തളിച്ചട്ട കഷണിയി—
ലെങ്ങപിടി ലൈഡാൽ മലയ പൊരിക്കാം”

എന്ന വാദ്യിക്കുന്നു. തുച്ഛപരമായഒരു പട ഭൂമിയിൽ വന്നപ്പോൾ വിഷമിച്ചവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു സാധു പരബ്രഹ്മാഹണനെ പിടിക്കുന്നു.

കൂട്ടിക്കളപ്പീടിച്ചും പോതിക്കരത്തിനകതാക്കാ
രെട്ടകോണ്ട പൊതിഞ്ഞതിട്ട് പട്ടരമ്പൻ പുറപ്പെട്ടി
പട്ടരമ്പു തനിക്കുള്ള കെട്ടിലെനെന്നനാരജ്ജുന്നോഡം
“കെട്ടിലെന്നാ കച്ചകിച്ചേപ്പു ഉമകെന്നാ മലയാളി?
കീട വാക്കു നാടന്നേപ്പം കെട്ടപോച്ചേ എന്ന ശൈയു?
ശത്രുപോന്നാലെന്ന കാര്യം ശത്രു മുരം വഴി വന്നോം
പടയിൽ പട്ടങ്ക്കെന്നാ ശോഖമെന്നതറിയാശല്”

ഇങ്ങനെ വർണ്ണിക്കുന്നു. എത്രാവതപുജയിൽ അർജ്ജുനന്നും
ഗ്രഹങ്കാണ്ട ക്ഷിണിത്വായിടെ കൂട്ടത്തിൽ നബ്യാർ കുടവയറനായ
കിംബവരൻറെ പരിപ്പാലും ഓടാൻ വഹിയായ്ക്കും കണ്ടപിടിക്കുന്നു.
ബാണായുലത്തിൽ ശത്രുപോലെതന്നെ കുടവയറനായ ഗണപതി
യുടെ പരിപ്പാല പ്രത്യേകം കവി എടുത്തപരിയനും. പിന്നെയും
അമിണിയെ വിവാഹംചെയ്യുന്ന കൊള്ളാവുന്നവക്കുള്ള ആക്കു
പാദപദം കാണും.

“ഉടലതിരമ്പുമൊക്കെന്ന കാഞ്ഞക്കായ
മുട്ടുണ്ണവന നടക്കണ്ണനരം;
മരററായ പുത്രപ്പൻ സുഖരനെക്കിലു—
മൊററക്കണ്ണന്തായതുപോലും.
ചേർച്ചക്കാ പലതുശണാക്കവന കിഞ്ചിൽ
പൂർച്ചക്കണ്ണന്തന്നും തോലും,

കാഴ്ചായ ചിരിച്ചത്തുടക്കം
 മേൽച്ചിലുവനം ചിതമല്ലപ്പോ.
 നല്ലായ വിദ്യാനവന്നുട വായിൽ
 പലുകളജാനം കാണാനില്ല;
 പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും പുഞ്ചനവന്നുറ
 തലമടിയൊക്കെ നാല്പു വെള്ളത്തു,
 തിലകക്കരിയും ചൊടിയും കൊള്ളും
 തലയിലവന്നുങ്കു രോമവുമാലി.
 ശാസ്ത്രങ്ങൾം വരദഹായ പുഞ്ചന
 ഗാത്രം കണ്ണാലയേം വിക്രിതം;
 ശ്രൂതം റണ്ടം വെടിവെച്ചാലോയ
 മാത്രംപോലും കേരംപ്പാൻ വഹിയാ;
 വ്യാകരണങ്ങുടെ വ്യാവ്യാനങ്ങളിൽ-
 മാക്കതന്നു മുഖ്യമാക്കതന്നു
 വാക്കീന മലിനപ്പെടുത്തുവന്നല്ലോ
 കാക്കബന്ധംനേരനോയ ലോപം;
 തശ്ചം പലതും കണ്ണവന്നാക്കവന
 വക്കത്തില്ല ശരീരം കണ്ണാൻ;
 മിക്കതുമൊക്കവന ലക്ഷം ദ്രോകമൊ-
 രിക്കൻ കേട്ടാലുടു ഗഹികം
 വിക്കരകാണ്ടതു പറവാൻ വഹിയാ
 സൽക്കമെ വളരെയറിഞ്ഞതായ ദേഹം
 കക്കക കംസൻ കീകീകീകീ തുണ്ണൻ
 പുപുപുപു ചുതന എന്നാം കമ്മയിൽ.
 നല്ലായ ജാതിയിൽ വന്ന പരിനാ
 നല്ലായ ആപഗ്രാനങ്ങളുടുണ്ട്
 ഹരിയെന്നാഡിയൊരക്കഷരമവന്നുടെ-
 യരികേതുടിപ്പായിട്ടില്ല;

പ്രൗഢ്യതയെല്ലാം കണ്ണാൽ തോന്നം
 മുഖ്യതയെല്ലാതവനറിവില്ലെന്ന്.
 ശണ്ടിതഗ്രന്ഥം വൈദ്യുവമുണ്ടതീ—
 ഇണ്ണവാചനനു പ്രസിദ്ധമന്താനും
 ലെഞ്ചകിക്കമെന്നതു കണ്ണികാണ്ണാനീ—
 എല്ലക്കന്ന ദോഷമത്രരിമസമ്പൂം;
 കണ്ണാൽ നല്ലോടു പുഞ്ചനവന്നേനു
 വേണ്ടാസനവും കോപവുമേറം
 കണ്ണ ഇന്നത്രൊടു മുള്ളികടിക്കണ്ണ
 രണ്ടാംവാക്കിനു കേരിയടിക്കണ്ണ;
 മീശക്കാനും ലാനക്കഴിലും
 പേശേന്തക്കാരു മനും വനുര്
 ഉംഗാന്താടിയുമുള്ളവനാണ
 കാശിനു പിടിയാ പടയിൽച്ചേപ്പനാൽ.
 പണ്ടതിക്കണക്കെ നരച്ചുാണ വുഡന
 കണ്ടാടികടിപ്പുംനൊരുവകയില്ല; ”
 മുണ്ടതിയത്തുനെനു മുക്കം താടിയു—
 മൊന്നാിച്ചുവരുതു വർഷമതായി
 അക്കാശിവച്ചാക്കിനും പടകളിൽ
 വക്കാണിപ്പുംനൊരു കുവില്ലെന്ന്.
 തോക്കമെട്ടതു നടക്കമതിനും
 ചാക്കന്നുള്ളതുമായാംകാലില്ലെന്ന്.
 ഉച്ചകളിൽ ചെന്നാശ്ശീ കഴിക്കണ്ണ
 പാട്ടം പാടിനടക്കമൊരിക്കൻ.
 വിട്ടിലിങ്ങനാൽ കടക്കണ്ണാമത്ര
 വിട്ടിക്കൊഡവാൻ മുതലും നാസ്തി.
 “അമ്മാവൻ പണ്ണക്കുറവിജ്ഞയി—
 വെന്നുംതും പിടിചെട്ടാണ ദേഹം

സമ്മാനക്കവി ചൊൽവാനച്ചീതൻ
ഉമ്മാനം വകയില്ലെന്നുള്ള,
അമ്മാവിക്കു മക്കാരാക്കി പല
സമ്മാനങ്ങൾ കൊടുത്തു പുലത്തി
തീമാനില്ലാതിപ്പെന്നെന്നാക്കിയ—
തമ്മാപാപി പിന്നെച്ചൂരന്തെം”
ഇങ്ങനെ പുറ്റുന്നരഹക്കാണ്ണങ്ങ
ഡംഗിക്കാരൻ ഭാഷിക്കുന്നു.
മറ്റും പല മുഖ്യമാക്കണമാലും.

കിറം പല മുഖ്യമാക്കണമാലും.” (അമൃഥിസ്പദ്യംവരം)

ഈവിധം ഗോപ്തീകരം കണ്ണൂർപ്പിടിക്കാനെല്ലു സാമർത്ഥ്യം
കൊണ്ട് ഹൃദയില്ലാസു് (Hudibras) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ
കത്താവായും ബട്ടർ (Butler) എന്ന കവിയെല്ലാലെ നന്ദിയാണു
ഗോപ്തീകരം കാണിക്കുന്നവക്കു് ഒരു പദ്ധതിക്കു് പ്രാസിക്കുട്ടൻ
എന്നതനെ പറയാം.

വല്ലുന്നാവിധയരഹിൽ നന്ദിയാതുടെ നെന്നപുന്നുചുണ്ടാതയെ
കാണിപ്പാൻ എത്താനം ഭാവാധാരണങ്ങൾക്കുടീ ചുവടെ ചേക്കുന്നു.
അതിസൗഖ്യവതിയായി സകല സുവസന്പത്ത് സത്യലുഡായി
അന്ന പാതയാലിയുടെ വിധിച്ചുവിപാകത്തേയും വിരാടനംട്ടിൽ
പ്രവേശിച്ചുപ്പാരു അവക്കണ്ണായ ഭാവദേശത്തേയും ഇപ്രകാരം
വള്ളിക്കുന്നു. പാതയാലിയുടെ കൃത്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ,

“കിറംമെക്കയടിച്ചു തുള്ളു തളിച്ചു ഡംഗിവക്കതണാം.
കിറംമനവധി വെകലംഞ്ഞ തുടച്ചു വെണ്ണ തിളിക്കണാം.
മറ്റു അസിക്കേംട ചേൻ പുറത്തുള്ളതിലിരിപ്പുണാം
കിറംമുറുനിക്കരക്കു വക്കതിലോടു താൻ പിംഗേഴ്സുണാം
എഴുരെങ്കിഴുങ്ങുന്ന വെള്ളംനെന്നതിനെയെല്ലായെടുക്കണാം
കോഴി വിന്നമ താഴ്ത്തുടീ മെത്തക്കിയിനേ പത്തുണാം
കേഴുക്കു മുച്ചുവാല നരകിലേഴീറുപോയിയുറക്കണാം
നാഴികത്തും നാമുകളും ശജക്കിച്ചെരഞ്ഞവരു ഉക്കംകണാം

മൻസുതൻ കാരഡമേര വെളിക്കുന്നെന കീടക്കണം
 കിഞ്ചി കരകിലെഴീരു താട്ടിലു മദമാട്ടിയടക്കണം
 രുത്രവേലയിൽ മദ്ദം ചിലപോതിലേത്തി വദിക്കണം
 മഗ്ഗമഗാത്രി വിയത്രു വാഞ്ചിയടങ്ങിയാലമ വീശണം
 കഞ്ചതി വാൻ വകു തുരപ്പു ശരിപ്പേട്ടത്തി മിനക്കണം
 മുഞ്ചതി വിത്രു മഷിഞ്ചി പട്ടങ്ങരച്ചിട്ടന്നതു കേരംക്കണം.
 സംജീവാ കരിവെപ്പുകൊപ്പു നടക്കവാനിടക്കുന്നാം
 കിഞ്ചി മള്ളകു നള്ളകെന്നവിയങ്ങളായു സഹിയ്യണം
 മുപ്പുവയ്ക്കു വെരുത്തു ചെയ്തിട്ടമട്ടഹാസമതേംക്കണം
 വെപ്പുകൈശലരുണ്ടയാരക്കുന്നിൽ മെച്ചുണ്ടത്തുക്കണം”
 (കീചകവധം)

ഇവിടെ പാണ്ഡാലിയുടെ ദയനിയമായ സ്ഥിതിയേം വന്ന് തമായിരിക്കുന്നു. പുക്കു അതോട്ടക്കുടിത്തുന്ന ലീനമായ മരീറായ രസംകൂടി ഉള്ളൂതു വിസൂരിക്കുന്നതുക്കുത്തല്ല. പാണ്ഡാലിയുടെ കഷ്ടപ്പാടിനെ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതിനടക്കിയേതുന്ന വിരാദരാജാധാനിയിലെ അരിവെപ്പുകാരൻപട്ടങ്ങൾ ഭേദവും ഭേദപ്പുകാരനായ തുരുപ്പുവയ്ക്കുന്ന ത്രുപ്പുയിലും അസാത്തകളായ ഭാസിമാങ്കങ്ങളാണിവയിലെ അംഗസീനതകളും റാജസുജിനങ്ങളുടെ പ്രുശയിലും മരുംകൂടി അളവേ വന്നിക്കപ്പേട്ടുകയും അവയെപ്പറ്റി വായനക്കാക്കം ചെരുതായി കയ പുഷ്ടരസം തോന്നകയും ചെയ്യുന്നു.

നിർദ്ദിഷ്ടമായ ലക്ഷ്യത്തെ തേരിച്ചു “അർജ്ജുനൻ പാണ്ഡാലിയെ സപയംവരം ചെയ്യശേഷം പാലവപാണ്യവക്കായി പാണ്ഡാലിയെ വിവാഹംചെയ്യുന്നുമെന്നും ധന്ത്പത്രൻ ദ്രോഢാജാവിനോടാലോചിക്കുന്നു. ശ്രീനിമിത്തമായി അധ്യാത്മമായി ഇതുകാരമായ കാച്ചിം ധന്ത്പത്രൻപോലും പറഞ്ഞതെല്ലാ ഏറ്റവും ദ്രോഢൻ അത്രുതപ്പേട്ടുന്നു. ആ ഘട്ടത്തിൽ ശ്രീനിമിത്തമായ സംബന്ധം ഭാവങ്ങേം വന്നിക്കുന്നു.

“അണ്ണുപരമു വെള്ളപ്പുന്നേര കളിച്ചു സൗഖ്യമിട്ടുകു നെഞ്ചുംരൂപാട് യോഗവുച്ചവാട്ടിങ്ങും ഇപിക്കും.

ചങ്ങലാക്ഷികളെക്കുറിച്ചുകതാരിലുള്ളാൽ നീറയും
ചങ്ങലത്തെ വെടിത്തു വേപ്പുരാണമന്ത്രജപിപ്പള്ളിം
ഇത്തരം പല ഭൂതികാട്ടിയിരുന്ന ധന്തനാജനന—
തിരേതെയെന്നടനെ പിടിച്ചു മറിച്ചു നമ്മുടെ മനമൻ”

ഇവിടെ ധന്തപുത്രങ്ങെട ഭക്തിഭാർഡ്യം എത്ര കലഞ്ഞു?
പാക്ഷ കാമദേവൻറു കഴശല്ലും ഇതു സാധ്യവായ ആ മഹാത്മാ
വിനെത്തുടടി ഞാനിനേങ്കലൈക്കാരൻറു കരണംമറിച്ചില്ലെപ്പോ
ലെ തലക്കീഴ്“മറിച്ചല്ലോ എന്നു് ദ്രുപദൻറു അത്തുതം സറസ
മായി വന്നിച്ചിരിക്കുന്നു.

അസഹ്യകോപനം വിവേകഗീനനമായ ഒരുവൻറു
ശകാരപ്രകാരത്തിനു് ഒരുപാഹരണംതുടടി കാണിച്ചു് ഈ ഭാഗത്തെ
നിത്തനാ. റീവസ്സുഖ്യേഖക്കുട്ടടി യാഗം നിശ്ചയിച്ച ക്ഷേത്രാട
വൈഗ്രാവനാൻ റീവകെന ക്ഷണിക്കേണ്ട ആവശ്യം കാണിച്ചു്
വളരെ മുന്നാഡാപ്പിക്കുന്നു. അതിനുത്തരമായി ക്ഷേത്രം ഇപ്പോൾ,

“ഇപ്രകാരം വൈഗ്രാവനാൻ പരാഞ്ഞത്താൽ മൊഴി കേട്ട
പ്രസ്താവത്തോട് ക്ഷേത്രം യക്ഷരാജനാട് ചൊല്ലി:

‘പണ്ട് ഒരുക്കണ്ണു നീ ദയപ്പെട്ട മണിയാറേ
എണ്ണിരെയിൽ വഹിയാത്തു കണ്ണർവ്വാഴം മലതനെന്നു
ഗണ്യദേഹേ ഗിരിശൻറു ഏച്ചിലിട്ട കഴിതന്നിൽ
തൊണ്ടനായ നീ പൊരുത്തിട്ടുന്നതുമൊട്ടിയും ഞാൻ.

തകബുണ്ണമുള്ളിയ്ക്കു പേരിട്ടു നീൻറു ശക്തി,
മിക്കണും ഞാനറിയും നീ പോ മറയത്തിവിട്ടുന്നു്,

ക്ഷേത്രാജ്ഞാനം കേട്ട യക്ഷരാജൻ ക്ഷപിതനായു്

തർക്കാജ്ഞാനം, പോയവനോടൊരുക്കരവും പറയാതെ.”

ഇവിടെ കോപവേപനം പിടിപെട്ട ക്ഷേത്രം ശകാരവും
മാനായിയ വൈഗ്രാവനാൻറു നീറ്റുണ്ണുമായ കോപപ്രകാരവും
അസാഹായ സൂട്ടിമുച്ചാട്ടടി വന്നിക്കവപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

നവ്യാദാ ശ്രൂതാവണ്ണനാരയപ്പറ്റി എനിക്കു് വളരെ
ബഹുമാനമാണില്ല. മറ്റു കവികളെപ്പോലെ സ്നേഹിക്കുടെ കോണി

പാദവിള്ളുന്ന നമ്പ്യാക്കം ചെയ്യാറണ്ടു്. പക്ഷേ അവരുടെ സംഭാഷണം മനോഗതികളും വള്ളിക്കണ്ണൊരു കണക്കിൽ സ്രീസ്വപ്നാവത്തിനു സഹജമായ മാർദ്ദവം പ്രത്യക്ഷപ്പെടാതെങ്കാം അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ മനോഗതിയിലുള്ള രൂതപ്രാം റാഡിക്കേ കിട്ടാതെന്നോ ഫോട്ടോ. കൈവല്യം അപ്പരിസ്തൃതയായ ഒരു നാടൻസ്രീയുടെ സംഭാഷണംപോലെ തോന്തരിപ്പോകുന്നു, മനയന്തിയുടെ സംഭാഷണം. സാധാരണമായി അന്വേച്ചുപുഖ്യമുള്ളവക്കം ആക്ഷേപപ്പരസികകളും ആയിട്ടാണ് നമ്പ്യാക്കം സ്രീകരിക്കാണ്ണപ്പെടുന്നതു്. റണ്ട് സ്രീകരിക്കാണ്ണ ഒരുമിച്ചുകൂടിയാൽ മുന്നാമത്തോടു സ്രീരേഖകൾനിച്ചും, സ്ത്രീനേകും സ്രീകരിക്കാണ്ണ തുടക്കിയാൽ ചൊതുരുവായ പുഞ്ചജാതി യൈകൾനിച്ചും ആയിരിക്കും ആക്ഷേപമെന്നു് ഒരു പ്രസിദ്ധ പാശ്വാത്യഗദ്യകാരനുള്ള അഭിപ്രായത്തെ പിന്തുണ്ടാവാൻ നമ്പ്യാക്കം എടുക്കുന്ന സന്നദ്ധനായി കാണാപ്പെടുന്നു. മുഴുവൻബളായ ഭാവ ഔദാ വർണ്ണിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹം കൂടാ പിന്നോക്കുമെന്നു് ഏനിക്കേ തോന്തരം. കട്ടംഭാഷിയിലെഴുതിയാണ് അദ്ദേഹ തനിന്നെൻ്റെ പരിചയം. നൃക്ഷ്യരേഖകളെക്കൊണ്ടു് മുഴുവായകളെ കൊണ്ടു് ശ്രീതല്ലഭാവത്തിൽ ചിത്രമഴുതിവാൻ അദ്ദേഹം പാഠ്യിക്കുന്നു തോന്തരിപ്പേ.

അന്വേച്ചുകൂളക്കവികരിക്കാണ്ണമാത്രമല്ല, സംസ്കൃതകവികൾക്കും ഇല്ലാത്തതായ കരംഡം നമ്പ്യാരിൽ വളരെ അഭിപ്രായമായി കാണാണുണ്ടു്. ഇതു് അദ്ദേഹത്തിന്നെൻ്റെ, പരിഹാസകവനമാകുന്നു. ഇതിനു ഇംഗ്ലീഷിൽ “Satire” (സറിയർ) എന്ന പറയുന്നു. ഇവിധം കവിതയുടെ ഉദ്ദേശ്യം ജനസഭായും ജനങ്ങളും കൃത്യങ്ങളും പരിഹാസംകാണ്ടു് ആക്ഷേപപിച്ചു് സന്നദ്ധരിതി മുതലായവയെ ഉപദേശിക്കാക്കുന്നു. ഇത്തരം കവിതകൾ പുരാതന ഗ്രീസിലും (ഉഥാഹരണം ആച്ചിലോകസ്സു് അരിസ്സോഫരാഈസ്സു്), പുരാതന റോമാരാജ്യത്തും (ഉഥാ-ലൈസിലീസു് അവും ജൂവനൽ), ഇംഗ്ലീഷിലും (ഉഥാ-ഡ്രെസ്സു്, സപ്പിഫോറു്, പോപ്പു്, ആഡിസൺ) മ്രാൻസിലും (ഉഥാ-മാളിയർ, വാർട്ട് യർ) ഉണ്ടായിരുന്നു. പരിഹാസകവനം റോമിൽ ഉത്തരവിച്ചതും

ஒவ்வொரு உடையவர்களில் தூதிக்கிணம் ஒழுங்கையற போலே, ரோமில் உடைவதைக் கூடியவர்கள் ஜனங்கள் விட்டால் பீசுக்கவான் என்கியிதழ் போன்றினா ஞபகண்மூலிக் கிணாயிகள். பறிவாஸகவந்தைக் குறைபீட்டான் கூட கவி யுடை ஒவ்வுமாய அனுஷயம் ரஸிகதயாக்கன. ஹத நவ்யாக்கா யாரால்மாய்கொயிகள் ஏற்றாக்குத் தின்தனை கெலுள்ளதைக் கொண்டு. பறிவாஸகவந்தைகளில், புதேகிதழ் ஜனஸ்முனையோ குறைக்கமாயி பூவத்திக்கொவயிக்க, கவியுடை காலதெற ஸம்மா யமைதியு. ஸாகார்த்திகாவஸமயு. கவிவேண்மூலம் ஸுநிக்க நாதான்.

“காரியக்காரனாய்” பள்ளி கோலக்குறு மாலைகமேற் காரியக்காள்ளபோய் “வது ஸுவிது வாணவனைப்பும் ஆறுயிரத்திற்கும் வேற்கொண்டு காண்படித்து கிடக்குங் காரியம் ரள்ளி வரைவதைக் கிடைத்துகிலத்துன்னா.”

ഇങ്ങനെ നമ്പ്യാർ വസ്ത്രിക്കുന്നതു, അക്കാലത്തെ അല്ലോജാക്കളിൽ അവയുടെ മുഴക്കളിൽ സ്പരശ്യസ്പാതിയും ഉടൻഡോയ ശേഷം അന്നവീച്ച ഭാവപ്പെടുകൾക്കു യേ ചുണ്ടിയാണെന്ന സ്ഥാപ്തമാരു. ആകുമ്പെടിക്കുന്നതു പഠ്റാക്കുവമായും അസ്പന്ധമായും

ചമണ്ടതിങ്ങന അക്കാദമിയത്തു് രാജ്യപാളിട അധികാരിയും കേവലം സപ്ലൈഞ്ചർ എന്നതുപോലെ അതു ദശടിൽ സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇന്നലെ സപ്തറ്റനായിരുന്ന രാജാവു് ഇന്ന് അട്ടര്ത്തുണ്ട് പറവന്നവന്നോ ബന്ധനസമനാക്കപ്പെട്ടുന്നവന്നോ അന്നു കേരാക്കാമായിരുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള കാലഭേദംാവസ്ഥകൾ നമ്പ്യാ ആട പ്രജന്മയെ ഉദ്ദേശപ്പെട്ടതുന്നതിനും ആപപ്പെട്ടതുന്ന തിനും വളരെ പ്രയോജനപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കല്പ്യാണിസൗഗംഡി കിട്ടിൽ ടീമന്റെയും, കിരാതത്തിൽ അർജ്ജുനന്റെയും, രാമനു കരണ്ടതിൽ ഗതിയന്റെയും അഡിണ്ടിയുടെയും, ഫോഷയാത്രയിലും സഭാപ്രവേശത്തിലും കുന്ത്യാധാന്റെയും, കാത്തവിഞ്ഞാർജ്ജു നവിജയത്തിലും മരം രാവണന്റെയും പണ്വെന്നോപാവുന്ന ത്രിൽ ദേവന്നുന്റെയും, പ്രയോവതപുജയിൽ ദേവമാരക്കേയും ക്രൂരപ്രവൃംഭം അഹംഭാവവും ഏതുകാരുജായിരുന്ന എന്നും അവ എങ്കണ്ണ ശ്രമിച്ച എന്നും ഉർജ്ജിതാരയന്നായ കവി വസ്ത്രി കിട്ടു. //“തന്നെത്താനറിയാതെ മഹാപാപിക്ഷിയരാണോ”പ്രോ ലെ നീന്ത്യനായം പുഞ്ചപ്രത്യുഖരപ്പോലെ പ്രാഹ്ലാദം ആകമില്ലെന്നതു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിഹാസങ്ങളിൽ പ്രാഹ്ലാദി കിട്ടു ആശയം. // കാർത്തവിഞ്ഞാർജ്ജുനവിജയം, ഫോഷയാത്ര മതലായവയിൽ ഏപ്പണിക്കാരുണ്ണുന്നോപാവുന്നും, കിംഭകംഘവയം, സത്യംസപ്തയംവരം മതലായവയിൽ സ്രീനിമിരു മുള്ളു കലഘണ്ണംളിയും കവി പരിഹസിക്കുന്നു. //

നമ്പ്യാക്കു് പരഭേദഭ്രാഹ്മണരാട പ്രത്യേകം വൈരഫണം യിക്കുന്ന എന്ന പറയുന്ന ഒരു കമയുണ്ടോ. ഇതു വാസ്തവമാണോ യെന്നു് എന്നിക്കു നിശ്ചയമില്ല. അപ്പുന്ന ഒരു കാരണമില്ലാതെ തന്നെ അദ്ദേഹം അവരെ ആക്ഷേപിക്കുമായിരുന്നു. ഏപ്പറുകും സെന്റാൻ, നമ്പ്യംകുട അഡില്രായത്തിൽ ഭ്രാഹ്മണർ ഇഴപ്രത ഭക്തന്നരായും വൈദികകക്കമാനസ്ത്വന്തർപ്പരന്നരായും മാത്രമേ ഇരിക്കാവു എന്ന കാണുന്നു. പരഭേദഭ്രാഹ്മണരിൽ ചീലർ അന്നു ചെയ്യാറണ്ടായിരുന്നതുപോലെ പണം പലിശ്രദ്ധീകരാത്തു

വലിയ പലിര വാദുക, കെട്ടം ചുമടമെടുത്തുകൊണ്ട് നടന്നു് അദ്ദേം കച്ചവടക്കാരു ചെയ്ക്കു മുതലായ ജീവികാമാർ പ്രവൃത്തികൾ നവ്യാക്കു വളരെ പുഷ്ടായിരുന്നു. /

ഈതുപോലെ ഇതരസമഭായങ്ങളേയും സാദ്ധ്യവും ആക്ഷേപിക്കുന്നുണ്ട്. നായക്കാർ അടക്കമെല്ലാത്തവരാണുണ്ടും, അവരിൽ കുറഞ്ഞവരും തന്ത്രാട്ട മുടിക്കുന്നവരാണുണ്ടും ചീലക്കു മല്ലുപ്പം നവും കുറപ്പും കണ്ണുവും മറ്റ ദോഷങ്ങളും ഉണ്ടുണ്ടും ആക്ഷേപ പിച്ചുകാണുണ്ടും. നന്ദുരിമാരും എന്നും നായക്കാരും സാമ്പാടിക്കുന്നും അപഹരിക്കുന്നു. ഭാനുവും പുതിയരഹവും അനേപഷിച്ചു് നന്ദുരിമാർ നടക്കുന്നതിനേയും ആക്ഷേപിച്ചുവിച്ചിരിക്കുന്നു. നായക്കാരു ആക്ഷേപിക്കുന്നതിനും മേതുവായിത്തിന്തു് തകഴിയിൽവച്ചു് കുറെ നായക്കാർക്കടി നവ്യാരു അടികലർക്കു ചെയ്ത സംഭവമാണുണ്ടും ചീലർ പറയുന്നു. ചവച്ചളംതാറിൽ തുടടി നവ്യാർ കരിക്കൽ പോയപ്പോരാ ചുമ്പുക്കടവിൽ തുടക്കിനിന്നുകുന്ന ചീല തുപ്പുനാനിക്കു സാദ്ധ്യവാരു ആക്ഷേപിക്കുന്നു കല്ലുറിയുകയോ മറ്റൊ ചെയ്തുകൊടു്” അവരെ ആക്ഷേപിക്കുന്നതായും ഒരു തുമ്പിക്കമു ഏഴുതിശ്ശുമുതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇതോക്കെ യമാത്മിക്കുന്ന സ്ഥാപിക്കാൻ വേണ്ട തെളിവുകൾ കാണുന്നീല്ല.

കുലികാലവിലാസംകൊണ്ടു് ജനങ്ങൾക്കു വളരെ ഭാവപ്പുകർച്ച വന്നുപോയി എന്നും, എല്ലാവകം ഇംഗ്ലേഷ്യത്തോടുകൂടിയി, ധന്തനിപ്പുമാരായി വ്യാജവും മറിമായങ്ങളുംചുപ്പാത്ത തുഷി മുതലായ ഒരാഴിലുകളിൽമാത്രം പുവത്തിച്ചുകൊള്ളുന്നുമെന്നും ആണു് കവിയുടെ സവു തുതികളേയും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന ആശയം, കാട്ടിലെ വേദകളും കഷായത്തിനും കല്ലുത്തിനും കരിക്കുന്ന വൈദ്യുതാരേയും “ചട്ടിച്ചു മണത്തി വിയത്തണ്ണാലിക്കുന്ന” ആട്ടക്കാരേയും “ജാതകം നോക്കി കൈതവം പറയുന്ന” ജേപ്പുതിപ്പക്കാരേയും ചുക്കക്കുവുകളിൽനിന്നുണ്ടും ജനങ്ങളെ ബുല്ലിച്ചുകൊണ്ടു ചുക്കപ്പീളുമാരേയും സാമ്പാടിക്കും മുന്നിടങ്ങിയാക്കാൻ സാമത്മ്യ ദിഷ്ട കണക്കെഴുത്തുകാരേയും എപ്പണിക്കും കേട്ടിട്ടു ദീക്ഷനിക്കു

കാൺക്രീറ്റ് യജമാനനാരേയും ദുർമ്മാനവാദികൾ, വൈളിമ്പുട്ടുട നാർ മുതൽപ്പോരേയും ആയുധമില്ലാത്ത നായകരാംരയും യുദ്ധം എന്ന കേരാക്കണബോധ തുടരുള്ളനവാരേയും “വെറ്റിലത്തിനു മുച്ചിച്ചകാണ്ട്” നടക്കുന്ന റസികനാരേയും സ്രീലവന്പട്ടനാരേയും അപരാധിക്കുടെ തുട്ടതിലൂഡിപ്പുട്ടതി പിള്ളാലക്കാങ്കുടെനും അദ്ദേഹം നിരത്തിനിന്ത്തുന്ന. വക്കിലനാം ഭ്ലാളിക്കും അന്നി ദ്വാതികന്നും” അവക്കെ മഹാഭാഗുമാത്ര.

“കോർത്തേതനോഡേശമോരോ പദ്മാദിത്തിൽ നബന്ധാലിൽ ‘നീരെനന്നപോലെ’ ഇത്യാദി ഭ്ലാക്കത്തിനാൽ കുവിതയുടെ റീതി ഇന്ന് വിധമായിട്ടേക്കണ്ണമെന്ന നമ്പ്യാർ നീർദ്ദേശരീക്കുന്നു. തുമ്മൻ കമെക്കുടെ വിഷയത്തിൽ തന്നിക്ക്രണായിക്കുന്ന രഹനാലോചന കുഴെയും അദ്ദേഹം പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. എങ്ങനെയെന്നും, പാഠ്യാലീപരിശയത്തിൽ

“മായു ത്രിശ്രീനാഭാളിം ശാക്ഷിരവ്യുക്തിയും വേണും
സാധുതപം പദ്മഭാഷണം സത്തരം സംഭവിക്കുന്നും
ബോധിപ്പിപ്പുതിനുള്ള കിശോരപത്മതും വേണും
ബോധിക്കുള്ളവക്കുള്ളിൽ സ്വാത്രമാനം വരുത്തേണും
ഹംസത്തിനൊരു മാർഗ്ഗം ചില തിക്കിലുതും വേണും
പ്രാസത്തിനൊരുട്ടും കിവില്ലാതിരിക്കുന്നും
വാസനാജ്ഞാതത്തുപോലെ ധമനലപ്രക്രമം വേണും
സംസ്കർഖണംകൊണ്ട് സകലം സിഖമാക്കുന്നും.
ഇച്ചാന്ന ഗ്രണമെല്ലാം വഴിപോലെ വരുത്തിക്കൊണ്ട്
ഞ്ചുത്തിൽ പ്രായാഗ്രിമ്പാൽ ഫലിക്കണം സംശയം വേണാം.
മെച്ചത്തിലോരു കമ പറവാനാലു ചുമകീ-
ലിപ്പിലും ചേറ്റിപോലെ താഴെവും മേളെവും വേണും;
കമയിൽ സംഗതി ചേരുളുക്കമിക്കബോള്ളതിൽക്കൂടി
കമീക്കണ്ണിവകും കുത്തുകവിക്കും ചില തിക്കിൽ
അതുകൊണ്ട് ദിവാനാക്ക വൈരമാക്കണം ദിവിക്കൊല്ലു
ഹിതജ്ഞതനാരറിശേഖരപ്പാം സച്ചിക്കുണ്ടും വണ്ണഞ്ഞുനോൻ.”

କବିତପତରଟାଂ କ୍ଷୁମିକବେଳାରୀ ହୁତିଲେ ଶ୍ରାନ୍ତପଦ୍ଧତିମ୍ପିଟିକ୍
ଜେଣ୍ଜନାତଙ୍କେ ପରିଯାଠିଲା ଶୈଖିକାଳେ ପ୍ରବତ୍ତିକରନା
କବିରୌହିକିଙ୍କୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସାଥୀକାଳୀଙ୍କ ମୁହଁରଙ୍ଗାଳୀଙ୍କ ଶ୍ରୀ ପଦଙ୍କଷର
ସଂପାଦୀନାମକେଣାତାଙ୍କୁ ଅନୁଵର୍ଣ୍ଣକରିଲା ଅତ୍ୟନ୍ତ ପଦଙ୍କଷର
ଜୀବନ ତଙ୍କେର ଅତ୍ୟନ୍ତଙ୍କଷରେ ଅନୁଵିଷ୍ଟରିକଣଙ୍କ ପଞ୍ଚାଷ୍ଟମାନ୍ୟାରୀ
କେଣାତାଙ୍କାଙ୍କାଙ୍କ. ହୁତିଲାନୀଆକଣା ବୋଯିପ୍ରିକବେଳାତିନାହୁଁ
କରିଲାପରମନ ନବ୍ୟାର ପରିଯାନ୍ତରୁ. କବିଯତ ଅତ୍ୟନ୍ତଙ୍କଷର
ଏତୁତରତିଲୁହୁବ୍ୟାଯାଯିରିକଣାମେନାହୁଁ ବିଚାରନୀରେ ଜୀବ
ବୋଯିଧିନୁବ୍ୟକ୍ଷରୁ, ଆତାଯତୁ ବିଭାଗର୍କଷରୁମାନଙ୍କ, ତୋଙ୍କା
ନାବ୍ୟାଯାଯିରିକଣାମେନା ସିଲିବାନୀକଣା. କେବଳାଂ ପରମର
ନାହୁଁ ପ୍ରାତିକିରଣଙ୍କାଳୀଯ ଅତ୍ୟନ୍ତଙ୍କଷର କବିତାରେ ଜୀବମାତ୍ରୀ
ନମାଙ୍କଣା. ବିଭାଗଜାନଙ୍କାରିକ ସାରିରଃକବମାଯ ସଂପ୍ରତିରେ
ଯାଙ୍କୁ କବି କଣକାକେଣାତୁ. ଭୁଲାନୀ କାହିଁଭାବାଙ୍କା
“ଅନୁପରିବାତାଶାପ୍ରିତ୍ୟନ୍ତାଂ ନ ସାଧୁ ମନ୍ୟ ପ୍ରାୟାଗବିଜଣା
କଂ” ହୃଦ୍ୟାବୀ ଶାକାନଳୀରାଂଭତିରେ ପ୍ରତିପାଦିକଣା. “ହାମାରୀ
କୋଣ ମାଧ୍ୟାଂ” ହୃଦ୍ୟାବୀ ରେଖାଂ ଭାଗଜାରକାଣ୍ଟ ସପକବିତା
ରୀତିରେଯାଇବା ନବ୍ୟାର ସ୍ମରିପ୍ରିଷ୍ଟିରିକଣା. ପରିହାସରମାନୀକତ
ସପକବିତିଷ୍ଟୁ ଜୀବଜ୍ଞମାଯ ଅତ୍ୟନ୍ତରୀନାମାଯି ନବ୍ୟାର ଜୀବାକ୍ଷିକ
ରୀତିକ୍ଷଣାକାଙ୍କାଙ୍କ ଫଳପ୍ରକାଶାବିଷ୍ଟତିରେଣ୍ଟାଙ୍କ ସ୍ମରଣାଲ୍ଲୋ. ଅନ୍ତରୁ
ଛୁଟିଙ୍ଗାଳୀରେ ପରିହାସରମାଯ କବିତିଷ୍ଟୁ ପ୍ରକାଶରେ ସିଲିବି
କାର୍ଯ୍ୟଜୀବନ ନବ୍ୟାରୁ ଆନନ୍ଦବସିଲିବମାଯ ସଂଗରାତିଜୀବନାଙ୍କା
ହାତମାନ୍ତିପରିଯାଇରେ ଜୀବାକ୍ଷିକ ପରିଯାନ୍ତରୁ:

“କଳିକାଳଙ୍ଗାଳୁଇଲୁହୁ କାଣାକିରାକି କମ୍ କେତ୍ରାଳ
ମଲିତନ୍ଦୁତେ ରାଷ୍ଟ୍ର ପଲକ୍ଷମଙ୍ଗଳନାଥଙ୍କାନୀ;
ବଲିପ୍ରମହୁଵରକରାକିଂ ବଯନ୍ଧିବେଳାବକିଂ ରାଜୁ-
କଳାତାଲୁହୁଵରକରାକିଂ ନାରିମାକିଂ ଶିତ୍ରକରାକିଂ,
ଚାରିପ୍ରାନ୍ତ ସଂଗତିଯିଲୁ କବିକରା ଚୋଟ୍ଟିଯେକିଠି କେ-
ଟିରିପ୍ରାନ୍ତାନାଗ୍ରହଣିତାମନୀଯେ ସଞ୍ଚକମ୍ କେତ୍ରାଳ
ଚାରିପ୍ରାନ୍ତନାନୀଯ ମାଧ୍ୟମନୀ ନୋକିନୀଯରେଠି;

മരിപ്പാനൊട്ടുത്താലും മാധ്യവണ്ണിന് പദാംഭാജം
സുരിപ്പാൻ ഭാവമില്ലോക്കുമെന്നൊരു തിക്കൾിയാണോ”

ഇവക്ക് വിചാരംകൊണ്ടുതന്നെയായിരിക്കണം സദസ്യക്ക്⁹
ഹാസ്യരംബാളിപ്പകമായി തുള്ളൽക്കമകളിൽ വളരെ ഉപകമ
കൂടംകൂടി ചേരുത്¹⁰ അദ്ദേഹം കവിതാവിതാനത്തിന്ത്യാഗിച്ചീട്ടിൽ
ഈതു¹¹. പകേഡ അത്തരം പറിഹാസംല്പന്നങ്ങൾ കേവലം ഹാസ
ത്തിനായി സാഹസപ്പെട്ട സ്വച്ഛിക്കണ്ണപ്പെട്ടവമാത്രമല്ല; ഇന്നുമു
ഡായത്തിനു ഗ്രന്ഥങ്ങളാശവിചാരംഭിണ്ടായി വിവേകവും സന്ദർഭ
ജാഗ്രതയും ജനിക്കണമെന്നുടീ കവിക്ക്¹² താൽപര്യമുള്ളതാക്കണ.
തന്റെ പറിഹാസരംബാണ്ടം അക്ക്¹³ വിശ്രഷ്ടിൽ വേദന
ജനിപ്പിപ്പാൻ താൻ തുനിയുന്നില്ലെന്നും അതുനിമിത്തം തന്നൊട്ട്¹⁴
അനാവശ്യമായി വല്ലവക്ക്¹⁵ വിരോധം തോന്തിയാൽ തന്മുലം
തനിക്കോടുകൂടി തുസലില്ലെന്നും അദ്ദേഹം സംബന്ധമുണ്ട്¹⁶ പറയുന്നു.
പരമ്പരക്കെട്ട് ഹിതാവിത്തംഭേദം ഭാക്തിയും താൻ കവിതയ്ക്ക്
തുടരുന്നതെന്നും¹⁷,

“ക്രാന്തക്ക്¹⁸ ലാളത്താനേതെ വകത്തുവാൻ മോഹമീല്ല
ക്രാന്തനു പ്രിയമായിപ്പറിവാനും ഭാവമില്ല”

എന്ന ഭാഗംകൊണ്ട്¹⁹ അദ്ദേഹം സ്വച്ഛമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

ഈനാശന സമ്പാദനമിതിയും കനാക്കുക. ജനാദിക്കുടെ
ക്രമാധികാരിയിൽ ഉപജീവനമായും തുഷിയായിത്തന്നെ കാണപ്പെടുന്നു.
എന്നാൽ തുഷിക്കാക്ക്²⁰ നിലമുഖം തങ്കളുടെ വകരെന്നു വിചാ
രിക്കുന്നതുക്കവെള്ളും ഉടമസ്ഥതയ്ക്കും²¹ അതു ഭൂതയണായിരുന്നില്ല.
നാട്വാഴിക്കും യജമംഗലമാക്കും അപ്രിതി തോന്തിയാൽ ക്ഷവണ്ണി
വസ്തു ഏറ്റുകളയുന്നതും വിലക്കം ചെയ്യുന്നതും ക്ഷിയിരമ്പ്പായി
അണു. “എക്കിലന്തു സുഖാധിക്കും മഹാവിശ്വാസം വിലക്കുമോ?”
എന്ന സഭാപ്രവേശത്തിലെ ശ്രൂഢണിന് ചോദിക്കുന്നു. പകേഡ
ശ്രൂക്കാരം ഉടമസ്ഥതയുടെ അസ്ഥിരത്പാം, വിക്രതിവ്യവസ്ഥ
യുടെ സഹജമായ ഫലമായിരുന്നിരിക്കാം. രാജുത്തിലേയ്ക്കുവെ

ഒരീ യുദ്ധചെയ്യുന്നവനം സർക്കാർപ്പണിക്കാക്കിം ഇന്നേയറ്റം വേസപ്രം ആനമേയ്യുന്നവനം പാത്രംതേയ്യുന്നവനം തുടി വിക്രയിയെപ്പോടിൽ നിലവും പുരയിടവും വിച്ഛക്കാട്ടക്കയായിരുന്നവല്ലോ പ്രതിഫലം. ഭക്താരായി ജ്ഞാലിചെയ്യുന്നതിനും ജനങ്ങൾ അനും ശ്രദ്ധിച്ചുന്നതിനാൽ നിർബന്ധമിക്കപ്പെട്ടപോന്നിരുന്നു. കാരോ കൂട്ടിം ഭക്താരെ രേപ്പോൻ യജമാനന്മായിരുന്നീരും ഇവർ തങ്ങളുടെ വകുകളികളിൽ ആളുകളെ കടക്കം, ഓരോരും മുതലായ അടവകളിൽ വെച്ചും തടയും മറ്റും അഭ്യസിപ്പിച്ചിരുന്ന തായി കാണുന്നു. വില്ലു്, അനും൦, വാളു്, പരിപ, പരിക, കന്ത, കക്കട, കടത്തില, മുസ്തും, വേലു്, പലമാതിരി കത്തികൾ, വടികൾ, തോക്കു് മുതലായ ആയുധങ്ങളിൽ തക്കിൽ, പെരുവൻ, മുരളു്, തനേർ, കുഴൽ, കൊന്തു്, കാവലിം, ലന്തകഭാൽ മുതലായ വാഴ്യാദിവിശേഷങ്ങളിൽ യുദ്ധസാമഗ്രികളിൽ പ്രധാനങ്ങളാണു്. യുദ്ധയാത്രയ്ക്കുമറ്റം ആരംഭിക്കുന്നും ആളുകളെ സപ്രതിക്കുന്ന രീതി ഇങ്ങനെന്നായിരുന്നു:—

“നാട്ടിലിരിക്കിം നായന്നീരെ—

എട്ടി സപ്രതിച്ചീറ്റുക വരിവെബാടു
കൊട്ടിഗോളാശിപ്പാത്തവിളിച്ച
കൂട്ടിക്കാണ്ടു വരേന്നമിഡാനീ..

ആയുധപാണികളംയിട്ടുവയി

നായന്മാക്കമാത്യന്മായം

കായ്യംമനാരേജമാനന്മാ—

രായിംമായിരജാരക്കയിപ്പുന്നാർ

പട്ടാണികരം പല ക്രതിരക്കായം

കോട്ടപ്പട്ടിയിൽ കാവല്ലായം

കാട്ടാളമാർ മുക്കോപ്പുരിപ്പകരം

കേരടിക്കാരന്മായം പലവക

നാസ്യാണികളിൽ ജ്ഞാനകൾ പത്തുസ—

ഹാസ്യാഡികൾ വന്നിട്ടുണ്ടും.”

ശാഖാവെടിവെച്ചു ഭടകാർ യുദ്ധത്തിനു നിരക്കേന്നതും അതിൽ ചീവർ അഞ്ചോസരീത്യു താണകളിലും വൈദ്യുതിയും മറ്റൊരു യുദ്ധവിധാനങ്ങളും നമ്പ്പും വന്നിക്കേണ്ടതും. (സത്യാസപ്രയംവരം)

പട വനകയറിയാലും ഉപദ്രവങ്ങളും ഭ്രാഹ്മങ്ങളും മുരാം ഷമാഹാത്മ്യത്തിലും ത്രിപുരദഹനത്തിലും ബാണായല്ലത്തിലും മറ്റൊരു വിവരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നായക്കാരുടെ ദീക്ഷപ്രതിനിംബം ഡീരത്പ്രതിനിംബം നമ്പ്പുംതന്നെ സാക്ഷി. ചീതുസേനനു ദേഹം ഉള്ളണ്ടു ചെണ്ണെല്ലുകളും കേരിയെല്ലാം കരിയില്ലവകാണ്ടും ശരീരം മുടി ചത്തതുപോലെ കിടന്നവകം ത്രിപുരയാരെ ദേഹം ഉത്തരവത്തിൽ കേരി താനോരു പാവക്കാണനും മട്ടിൽ ഉള്ളനാവക്കം,

“തിട്ടക്കം വന്നടക്കജോഡാരം മിട്ടകൻ നമ്മുടെ വെട്ടൻ
ചൊട്ടക്കുന്ന പുറപ്പെട്ടപ്പെട്ടക്കളെല്ലുകും പുക്കി;
കിടപ്പെല്ലാമവനിപ്പാളിച്ചപ്പിലെന്നതും കേട്ട്”

എന്ന വന്നിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവകം നായക്കാരുടെ കൂട്ടത്തിലുണ്ടായി അനുകരിക്കിലും,

‘എക്കിൽ വാടാ കഴുവേറി നിന്നുകഴുത്തു പീഴപ്പുൻ ഞാൻ
അക്കമൊന്നു പോക്കേതെന്നും’ ശക്തികാരിരാമചെയ്യു
ചക്രവർഷാരൂപനേറു തൊക്കൻ വാഴിം പരിചയും
തക്കരത്തിലിളക്കിക്കൊണ്ടെങ്കണ്ണത്തിൽ ചാടി നിന്ന
മുറിക്കൊന്നു തുടങ്ങിട്ടു പറിനിന്നു കളിച്ചപ്പും-
മുറിമില്ലാത്തപുരക്കാർ തോറുമണിക്കാടു. പുക്കി.

ഇങ്ങനെ ത്രിപുരദഹനാരക്കുടി അടിക്കത്തക്ക ശ്രൂതിനായം അവക്കു കൂട്ടത്തിലില്ലാതിരുന്നില്ല. നമ്പ്പുംകു കവിതയുടെ കാരണം പുറത്തും നായക്കാരുടെ വള്ളക്കരി മീനുന്നു. കമ്മുവടം, ചെട്ടിക്കരി മിതലായ ജാതിക്കാരുടെ മാവുതൊഴിലായി കാണപ്പെട്ടുന്നു. “വന്തപ്പുരക്കിയും ഇക്കിരിയേന്നും” തിങ്കവിതാംകോട്ടു പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നു. പരമേശ്വരത്തുനിന്നു ഇളളിക്കുചുവടക്കാർ നാട്ടിൽ നടന്ന

വാൺഡം തടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. നന്ദിമാർ, എല്ലാഞ്ചാർ മുതൽ പേക്ക് ജപവോമാറി കമ്മാസ്സുന്നത്തിൽ താല്പര്യം അതുവളരെ ശ്രീമാലികവിച്ചിട്ടില്ല. വാൺകുംഖികൊണ്ടു “ശ്രദ്ധിക്ക പീച്ചിക്ക, പാവയ്ക്ക കോവയ്ക്ക” മുതലായ സസ്യസ്ഥലികൊണ്ടു സന്ധന മായി കാണുന്ന ഭൂമി. നാട്വാഴികളുടെ നിരക്കാലപ്രവർത്തികൊണ്ടു സ്ഥാവരവസ്തുക്കണക്ക് അസ്ഥിരത്പും നേരിട്ടുപോലെ ജംഗമ ഒഴുവു ഉടമസ്ഥന് കള്ളുന്നാരെക്കറിച്ചുള്ള ദേശം അതികല്ലരലും യീരുന്നു. രാജരാജൈ അതിതിക്കഷ്ടംവും അവ്യാഹസ്യവുമുണ്ടായി കാണപ്പെട്ടുന്നു. നീക്കതിക്കണ്ടുമെ രാജഭോഗങ്ങളിൽ അങ്കം, ചുക്കം, മധ്യറ, കാഴ്കരി, അഞ്ചാടികളിൽനിന്നു കരം, ഇത്യാദിയും ഉം പ്രപ്പെട്ടു. കൊടി, കിട, തശ, ചാമരം, ഇത്യാദിയോടും, അക്കവ ടിക്കാർ തടങ്ങി വെറിലബ്ദുക്കണ്ട്, കാലുണ്ടക്കാരൻവരെ യുള്ള പരിചാരകമാരോടും തുടർന്നുള്ള എഴുന്നള്ളതുകളിൽ ധാതുകളിൽ എത്ര അംഗപ്പെട്ടവയായിരുന്നിരിക്കുന്നും!

“മൊല്ലന റപതിക്ക തല്ലന സച്ചിവന്നാർ”

തല്ലന റപതിക്ക കൊല്ലന സച്ചിവന്നാർ”

എന്ന മട്ടിൽ നീന്നിരുന്ന മന്ത്രിമാരും,

“പാല കിടിച്ച തടിച്ചുായ ത്രട്ടം

വാലില്ലാത്ത കിരഞ്ഞുനാർ”

എന്ന പരിഹസിക്കപ്പെട്ട യജമാനന്നായം “നാലുപദം വയ്ക്കു നേബാര വിയക്ക്”നുതു കണ്ടു കവി ചിരിക്കുന്നു. കണ്ടുകെട്ടുക, കണ്ണഡിതുക, കൈക്കൂലി വാങ്ങിക്കുക, ഇംഗ്രക്കു തനിഞ്ഞിരുന്നു ഉദ്യോഗസ്ഥനാർ ദേങ്കരുന്നാർത്തന്നെന്നയായിരുന്നു.

“ശ്രദ്ധി നന്നായ” കഴിച്ചുംകൊണ്ടുപണിക്കു നടക്കുന്ന

യജ്ഞികളുമിതിൽത്തന്നെ പലതണ്ണേന്നറിഞ്ഞതാലും.”

രാജസേവകന്മാരുടെ പ്രവൃത്തി നോക്കു:

“ഇച്ചമില്ലാത്തവരെക്കാണേഃതുട്ടുടം കൂപ്പണ്ണേ—

ഈച്ചസേവകന്മാരുടെന്നു നീനു കെട്ടിച്ചുമയ്യുന്നു”

അന്ന്” തുഷ്ടി, ക്രമവടം മുതലായവയെപ്പോലെ രംജസേവ ക്രക്ക തൊഴിലായിക്കുന്നു എന്നുന്നു. പദ്ധതി,

“കെട്ടംലുമിശ്ശുനമെന്താനു ചെയ്യേണ്ട
നാട്ടംക്കു ദാസ്യപ്രവർത്തികൾ ചെയ്യേണ്ടോ?
ആട്ടം പഠിച്ചു പലേടം നടക്കേണ്ടോ?
ചാട്ടം പഠിക്കേണ്ടോ ചാവേറരു ചാക്കേണ്ടോ?
പട്ടിണിയിട്ടു പരവർഗ്ഗരക്കയാൽ
പട്ടണംതോടുമുറുന്നു നടക്കേണ്ടോ?
പെട്ടുനു രംജസേവയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു
കൊട്ടണമേപ്പാരും കടപ്പിച്ചു കിടക്കേണ്ടോ?”

എന്ന് പേരുകുടം ഭ്രഹ്മാവിനോടു സങ്കടമണ്ണത്തിക്കുന്നതിൽനിന്നും നന്ദിക്കുടുക്കുന്ന ശശാന്തയിൽ രംജസേവയുടെ സ്ഥാനമെവിടെയോ ദാനും സ്വപ്നമാകുന്നുണ്ട്.

പാശ്ചാത്യപരിപ്പും റംബകളും വിദ്യാഭ്യാസംകൊള്ളും അക്കാദമിക്കു ശ്രദ്ധമായി ജനസാമാന്യത്തിന്റെ വിവാഹവസ്യം എത്തുമാത്രം ദൃശ്യിഭിച്ചിട്ടുണ്ടോ തെളിയുന്നുണ്ട്. ജനസമുദായാവസ്ഥയെ കൂലക്കപ്പമായി പ്രതിഫലിപ്പിപ്പാൻ ആമിച്ചതിൽ ഒരു മേരുവായിട്ടും, നന്ദിക്കുടുക്കുന്ന കവിതയിൽ ചീല ഭാഗങ്ങൾ ഇപ്പോൾ അസ്ത്രൈജായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അതും പരിമാസരസികനായ കവിയുടെ അപരാധമല്ലെന്നുള്ളതും ഇംഗ്ലീഷിൽ വെബ്ബറിന്റെ ഡാൻഡ്രൂവാൻ മുതലായ തുതികൾ വായിച്ചു കൂട്ടുവരും പ്രേത്യുകം പറയേണ്ടതില്ല. സ്ക്രൂത്യും ധാന്യകരമായ സംഗതികൾ വന്നിക്കുന്നതിൽ അസംഘാന്ധമായ വൈമനസ്യം കവിക്കണ്ണായിരുന്നു എന്നുള്ളതും പ്രസ്താവയോഗ്യമാകുന്നു. കീചകവയത്തിൽ കീചകൻ പാശ്ചാത്യാനിർദ്ദിശ്യമായ സങ്കേതരംഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതിൽ പിന്നെയുള്ള കമയേപ്പുറി കവിപരായനാഃ:

“ദോഷമായ ശൈക്ഷനത്തെ ശകലം ഗണ്യമാക്കാതെ
ശ്രദ്ധമുള്ള വഴി തപ്പിനടനു കൂത്തരണെത്തെ

ദേഹം കമ്മെന്റ് വിസ്തരിച്ചു പറയുന്നോട്
ചുപ്പണം വന്നിട്ടുമെന്ന രേഖക്കാണ്ട് ചുങ്കണ്ണന്.”

ഇങ്ങനെ സന്ദർഭവുല്ലിക്കാണ്ട് കവി നിബാലുന്നായിക്കാണ്ണന്.

കോട്ടക്കച്ചവ്, മൺപുംപൻമുള്ള് മതലായവ പൊതുജനങ്ങളും
പെയം പച്ച, പാലാവു്, ഉരുമാൻ, ചപ്പകാവി ഇത്യാഥി മുള്ളക്കളും
പെയം അലപക്കാരങ്ങളിൽ പ്രധാനമാണോ. നായാട്ട്, നായമാങ്കട
കൈ പ്രീയവിനോമമായിരുന്നു. ഇതുകൂടാതെ അട്ടം, മോഹിനി
യാട്ടം, ശാട്ടം, വാളേരു്, തട്ടുമേൽക്കല്ലി, കുത്തു്, പാംകം,
അമ്മാനയാട്ടം, തിരുവാതിരിക്കല്ലി, കുടംപുജ, ഏഴാമത്തുകല്ലി,
പത്രംഗം, പകിട, തായകല്ലി മതലായി അന്നണ്ണായിരുന്ന അ
നേക്ക് വിനോദങ്ങളിൽ മീക്കരും ഇപ്പോൾ ക്ഷീണാവസ്ഥയിലാണ്
യിത്തീന്തിരിക്കുന്നു. ഓണം, വിഷു ഇത്യാഥി വിശ്രദിപ്പിവസ്തു
ങ്ങൾ വളരെ പ്രധാനങ്ങളായിരുന്നു. ഇനങ്ങളിൽ ചിലർ വഴി
യുട്ടുകഴിക്കുന്നു; ചിലർ ഭാന്ധമംഡിക്കര ചെയ്യുന്നു. മഞ്ചക്കത്തു
യീകരം അമ്മാവമാരെ ചുപ്പിക്കാനും അമ്മാവിമാരെ പഴിക്കാനും
തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

ഈപ്രകാരമുള്ള ജനസമൂഹയത്തെ, വിശ്രീഷ്ട അതിലും
“മെണ്ണേക്കാരേയും” “തണ്ടതപ്പീക്കലേയും” “തൊണ്ണേന്നാരേയും”
“പോറകലേയും” “മരറിക്കലേയും” “മരഞ്ഞാട്ടിക്കലേയും” “ര
ബിക്കുംനാരേയും” “പാഴമാരേയും” “കൃതിയരേയും” “തുട
തുള്ളിനാവാരേയും” “അത്രാന്നതമില്ലാത്തവരേയും” “ചുപ്പിവിക്കണ്ണക
നാരേയും” അശാന്തമായ പുല്ലംസമ്പത്താടെ കടാക്കിച്ചുകൊണ്ട്
നില്ലുന്ന ഉശജിതാരയുന്നായ കവി തുള്ളൻകമെക്കല്ലിൽ നിന്നു
കൊണ്ട് ഒന്നരുളുതവാച്ചകാലമാകുന്ന ഇവനികയുടെ ഇടയിൽ
കൂട്ടി നമ്മുടെ നോക്കുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു.

“ക്കവക്കമിളകാത്തണ്ണായ കോണിലിക്കുന്നപ്പും
പരിഹാസം നടത്തുന്ന നരമാക്ക വകയില്ല”

എന്ന സകടത്തോട്ടുടർന്നിരാണെങ്കിലും, “കോണിലെണ്ണാനോട്ടി

ചുരുക്കേണ്ട തുണിപ്പോലെ ഇരിക്കാനോ” “ഉരിയാടാതിരിശാനോ” കവി പറിച്ചില്ല. തീരെത്തടിച്ചും വളരെച്ചും അല്പാതെ അനോഗ്രദ്യഗാത്രനായ ഇത്തേടിം,

“പിടിയാതവക്കെട വിഴതികർ കണ്ണാൻ
മടിയാതവക്കെട തലച്ചടി ചുററി—
പുടിയാതവന്തി ഭോഷൻ, വടികൊ—
ഞടിയാതവന്തിനെക്കാരാ ഭോഷൻ”

എന്ന പ്രസംഗത്തിനന്തരപ്രഥമായി “ചെപ്പടിക്കണ ബലംകൊട്ട
പ്പാൻ” “ചെപ്പടി പൊടി” കാനം മടിക്കുന്ന തുട്ടത്തിലില്ല. ഇന്റെനേയും ചഞ്ചേരും വകവയ്ക്കാതിരിക്കുന്ന കവികൾ ശരൂക്കല്ലാ
യിങ്ങനോ. ആക്കേഷ്യപാം കെട്ടിച്ചുമച്ചിട്ടുള്ളവയ്ക്കില്ലെന്നില്ല. “കിരം
നോക്കിപ്പുറവാൻ കിരാക്കണക്കേ” നിന്നാണുവരെ അട്ടേഹം
സപ്വാഗപ്രശ്നത്തിനുള്ള ഉറപ്പാതത്തിനേൻ്റെ സപാദരിയിപ്പിക്കാ
തെ വിടുന്നില്ല. നമ്പ്യാൻ സന്ധാർത്ഥനില്ലെന്നും ഇങ്ങനേതനും തുത
ജനനമായിരുന്നു. ആക്കേഷ്യപത്തിൽ അംഗാനതമനസ്സായിരുന്ന ഇതു
ജനസാമാന്യകവികൾ ആദ്യംതടങ്കി അന്ത്യംവരെ ഉണ്ടായിരുന്നു
ഇംഗ്ലേഷ്യത്തിൽ ഒന്നു പ്രത്യേകംതന്നെയായിരുന്നു. വിശേഷിച്ച്
വംശഖക്യമായപ്പോഴുണ്ടായിരുന്നും “ജലത്തിലെപ്പോളുള്ളക്കളുന്നപോലെ
ചലം മനസ്യകൾ ശരീരംബന്നിയം” എന്ന തത്ത്പരം കാണാതെ അവർ
കരിച്ചിരുന്നു. അസത്തുക്കളെ വിട്ടു അട്ടേഹത്തിനേൻ്റെ മനസ്സ്
ചീഡാത്മനിത്രപണംകൊണ്ടും രണ്ടിപ്പംപോലെ അചഞ്ചലമായി
കാണുന്നു. അട്ടേഹത്തിനേൻ്റെ ആത്മാവിനു പ്രപഞ്ചരാജി പ്രശാ
ന്തിയെ പ്രാംബം ചെയ്യുന്നു.
